

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Vitas Parallelas Graecè & Latinè

Plutarchus

Francofurti, 1620

Pericles

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1340)

εορτάζειν τεσσάρους, τῶν δὲ δευτέρων βραβυθέντων ὑπὸ
Καμίλλου κατεστάθηναι ὑπάτοι, Μάρκος μὲν Αἰμίλιος,
ἐκ πατρικίων, Λόκιος δὲ Σέξπιος, ἐκ δημοτῶν παρθένος.
καὶ τὸ πρῶτον αἱ Καμίλλου παρὰ τὴν ἑξῆς ἔργον. ἐν τῷ ἑκάστῳ
ἐπιαυτῶν λοιμῶδης νόσος ἐμπεσοῦσα τῇ Ρώμῃ, τῷ μὲν δὴ ὄν
ὄχλον οὐ παρέληπτον ἀριθμῶν διέφθηκε, τῷ δὲ δευτέρῳ τοῖς
πλείστοις. ἐτελεύτησε δὲ καὶ Καμίλλος ἡλικίας μὲν οὖν ἕνε-
κα καὶ βίᾳ τελειότητος, ὡς εἶπεν ἄλλος ἀνδρῶν ὡραῖος, ἀνιά-
τος δὲ Ρωμαῖος ὡς ὁδὸν συμπαρῆτες οἱ τῆ ἰσοψη κατ' ἐκείνον B
τὸν χρόνον ἀποθανόντες.

vt quaternis diebus agerentur, vtque populus Ro-
manus omnis in praesentia sacrificaret coronatus.
Camillus, comitiis habitis, consules creauit ex
patriciis M. Aemilium, & L. Sextium, de plebe
primum. Hic exitus fuit rerum à Camillo gesta-
rum. Proximo anno pestilentia Romæ vulgata
infinitam multitudinem de plebe absumpsit,
plurimos etiam eorum qui in magistratu erant.
Obijt & Camillus, cuius mors, vel ætate eius
vel vita omnibus honoribus consummata, haud-
quaquam immatura, acerbior fuit tamen popu-
lo Romano quàm aliorum cunctorum qui lue-
co anno periere.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ
Βίοι παράλληλοι
ΠΕΡΙ ΚΛΕΪΟΥΣ ΚΑΙ
ΦΑΒΙΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ.
ΠΕΡΙ ΚΛΗΣ.

PLVTARCHI
vitæ comparatæ
PERICLIS ET
FABII MAXIMI.
C PERICLES.

 ΕΝΟΣ ΠΙΝΑΣ ἐν Ρώμῃ πλοιοῖσι, κυνῶν
τέκνα καὶ πιθήκων ἐν τοῖς κήλοις παρὰ
Φέροντας καὶ ἀγαπῶντας ἰδῶν ὁ Καίσαρ, ὡς
εἴοικεν, ἠρώτησεν εἰ παῖδια παρ' αὐτοῖς οὐ
τύκτοισιν ἀγνώστους ἠγεμονικῶς σφό-
δρα νεστησας τοῖς θεοῖς φιλιππῶν ἐν
ἡμῶν καὶ φιλοσόφῳ, εἰς θηρία κατὰ μαλίστα, ἀνδρῶν ποῖς
ὀφθαλμοῖν. ἀρ' οὖν ἐπεὶ κυνῶν τε καὶ πιθήκων ἕκαστα φιλο-
μαγείας τι κέκτηται καὶ φιλοθεάμον, ἡμῶν ἢ ψυχῆ φύσιν ἰδῶν ἔ-
χεται πρὸς τὰ καταχρωμένους τούτων παρὰ τὴν μηδεμίαν
ἀξία σπουδῆς ἀκούσασθαι καὶ θεάσασθαι, τῷ δὲ καλῶν καὶ ὠρε-
λίμων παρὰ μελωδῶν. τῇ μὲν γὰρ ἀσθησὶ καὶ πάθος πρὸς
πληγῶν ἀντιλαμβάνοντες τὴν παρὰ τὸν χρόνον, ἵσως ἀνιά-
κη πρὸς θεοῖς ἀνιόντων, ἀντὶ τὴν ἀρετὴν ἢ τὴν ἰσχυρίαν
πρὸς ἑκάστου εἰ βούλοιστο χρῆσθαι, καὶ βέβαιον αὐτοῖς αἰεὶ καὶ
μεταβολῆς ἴσως παρὰ τὸ δοκῶν πέφυκεν. ὥστε καὶ διώκειν
τὸ βέλτιστον, ἵνα μὴ θεωρῆ μόνον, ἀλλὰ καὶ βέβαιον τὰ θεω-
ρῆν. ὡς γὰρ ὀφθαλμῶν χρῶμα παρὰ σφοδρῶς, ἢ δὲ ἀσθησὶ ἀμα-
καὶ τερπνὸν ἀναζωπυρῆ, καὶ βέβαιον τὴν ὄψιν, οὕτω πρὸς ἀξί-
νοιαὶ ἐπάγει δὲ θεάσασθαι, ἀπὸ τῆς χαίρειν παρὰ τὸ οἰκεῖον αὐ-
τῶν ἀγαθὸν ἐκκαλεῖται. ταῦτα δὲ ὅτι ἐν τοῖς ἀπὸ δευτέρου ἔρ-
γους, ἀκαὶ ζήλον πρὸς καὶ παρὰ θυμῶν ἀγωνῶν εἰς μίμησιν
ἐμποῖς πρὸς ἰσορήμασιν. ἐπεὶ τῷ γὰρ ἀλλῶν ὅτι δὴ ἄλλοι ἀνα-
λουθεῖ τὰ θυμασῶν παρὰ τὴν ὄψιν, ὁρμὴ παρὰ τὸ παρὰ
ξαι. πολλὰ καὶ τὸν οὐρανόν, χαίροντες τὰ ἔργα, τὰ
δημιουργῶν καταφρονοῦντες ὡς ὅτι τῶν μύρων καὶ τῶν ἀ-
λουργῶν, τούτοις μὲν ἰδομεθα, τὰς δὲ βαφῆς καὶ μυρε-
ψοῖς, ἀνελεθῆρες ἠγρούμεθα καὶ βαρυνόμεθα. δὲ καλῶς
μὲν Ἀντιθένης, ἀκούσας ὅτι σπουδαῖος ὅτι ἀνιόντος ἰ-
σμῶν, Ἀλλ' ἀνδρῶν (ἔφη) μοῖρας. οὐ γὰρ ἀπὸ οὐ-
τω σπουδαῖος ἢ ἀνιόντος. ὁ δὲ Φίλιππος παρὰ τὸν ἦν ἐ-
πιτερπῶς ἐν τῷ πόντῳ ψήλαια καὶ κατὰ τεχνικῶς, εἶπεν,
Οὐκ ἀγνώμη καλῶς οὕτω ψαλλῶν; ἀρ' οὐ γὰρ ἀντιθένης
ἀκροῶσθαι ψαλλόντων χρῆσθαι καὶ πολὺ νέμει ταῖς μουσῆς, ἐτέρων ἀγωνιστῶν τὰ τοιαῦτα, θεατῆς γιγνώσκων.

 ÆSAR, quum peregrinos for-
te quosdā vidisset Romæ di-
uites, qui canum catulos in
gremio & simiarum circum-
ferebant, atq; in delitiis habe-
bant, Anne fœminæ, quæ fuit,
apud eos nō parent pueros:
sane quàm digna principe admonitione vsus a-
pud eos, natiuam qui nobisque insitam charita-
tem & indulgentiam effundunt in bestias, homi-
nibus debitam, non bestijs. Igitur quando animo
nostro auiditas inest naturalis quædam discendi
& contemplandi, meritò compellimur; siqui eam,
honestis præteritis & vtilibus, ad vana accommo-
dent audienda & spectanda, eos culpate. Nam sen-
sus quidem quum obiecta, ipsorum ictus occurfu,
patiendò apprehendat, cogimur fortasse quic-
quid sese offert, siue commodū sit siue incommo-
dum, contemplari: at mente pro nutu quisq; vti,
vertereq; se ipse semper ac traducere facile quo li-
beat, valet. Debet itaque optima quæq; persequi,
quo non contempletur modò, sed alatur etiam
contemplando. Vt enim oculo is demū gratus est
color, qui floridus simul & amœnus recreat alitq;
visum, ita mens ad ea deducenda spectacula est,
quæ oblectando ad propria eam alliciant bona. Ea
sunt in virtutis posita operibus, quæ æmulationem
& alacritatem quandam excitant, & inflamment
spectatores ad imitandum. Siquidem aliis in rebus
non cōtinuò qui admiratur factum aliquod, inci-
tatur ad id efficiendū. Imò sæpe contra, quos opus
delectauit, hi cōtemnunt opificem. Quod in vn-
guentis vsu venit & purpura: hæc nobis grata sunt,
tinctores & vnguētarios, seruales & sordidos duci-
mus. Præclare itaq; Antisthenes, quū insignē tibi-
cinē esse audiuisset Ismeniā, At homo (inquit) pra-
uus est: alioquin tibi cē nō tā fit insignis. Philippus
filio, quū suauiter aliquādo & scite cecinisset, Non
te pudet (inquit) tā bene canere? Sat est enim si vel au-
dire vacet regi canētes, magnumq; musis honorē
habet si certantes in huiusmodi artib; spectet alios.

Qui verò vilis per se artes obit, hic suæ ad honesta studia fœcordiæ industriam in futilibus rebus profert contra semetipsum testem. Neque sane qui Pisæ spectavit Iouem, Phidias esse iuuenis ingeniosus cupiuit vllus: neq; qui Iunonem Argis, Polycletus: neque Anacreon aut Philemon, aut Archilochus, horum qui ductus est poematibus. neque enim, si opus vt venustum oblectet, statim suspiciedus fuerit autor. Quare ea, quia nō excitant ad æmulandum studium, neque stimulant rapiuntque ad imitandum, fructum suis ferunt spectatoribus nullum. At virtus profecto ipsis actionibus ita homines extemplo incendit, vt simul & opera eius in admiratione habeant, & imitari gestiant effectores. Quippe fortunæ bonorum possessiones & fructiones, virtutis verò amplectimur actiones, atque accipere illas ab aliis, has à nobis alios cupimus. Rapit enim nos ad se vi agendi honestum, impetumque subito infundit actiuosum: informans non imitatione spectatorem, sed ipso aspectu operis voluntatem imprimens imitanti. Nobis igitur visum est describendis immorari vitis. Est decimum hoc volumen, quod commentati sumus, Periclis vitam & Fabij Maximi, qui bellum cum Annibale gessit, complectens, virorum cum cæteris parium virtutibus, tum præcipue mansuetudine & iustitia, quique patientia aduersus ciuium & collegarum suorum insolentiam, optime fuerunt de patriis suis meriti. Id rectene atque ordine destinemus, existimes licet ex iis quæ tradimus.

Pericles tribu fuit Acamantides, curia Cholargensis, familia & genere ab utroque parente clarissimo. Xanthippus enim, qui prælio Mycalensi regis duces fudit, vxorem duxit Agaristen, neptem Clistenis, qui progeniem exegit Pisistrati, tyrannidemque fortiter sustulit: leges quoque tulit, ac temp. optimè cõposuit, & temperauit ad concordiam & salutem. Hæc visa sibi in somnis est parente leonem: & paucis diebus peperit Periclem forma reliqui corporis decenti, sed capite oblongo nec cõgruente. Vnde statuæ eius galeatæ sunt penè omnes, regentibus (vti conijcio) artificibus hoc vitium. At poetæ Attici Schinocephalū eum vocauerunt: scillam enim nonnunquam schinon appellant. Inter comicos Cratinus in Chirofi,

*Seditio, inquit, mixta cum senili tempore
Ex concubitu genuit tyrannum maximum,
Cephaligereten quem dii beati nuncupant.*

Rursum in Nemesi,

*Hospitii præses & beate Iupiter,
Progredere.*

Teleclides nunc præ multitudine negotiorum sedere consilii inopem ait eum in vrbe capite grauatum, nunc ex capite hendecaclino, quasi dicat *sesquipedali*, ingentem exoriri tumultum. Eupolis in Demis quærens de singulis concionatoribus, qui ab inferis ascenderant, vbi postremus nominatus Pericles est, rogat,

Producis ad quid Orci principem & caput?

Præceptorem habuisse in Musicis Damonem memorant plerique, cuius aiunt proferendum nomen prima breui syllaba: Aristoteles musica excultum apud Pythoclydem tradit. Apparet Damonem, quum insignis esset sophista, quo ad vulgus acrimoniam suam inumbraret, nomen prætexuisse Musicæ.

ἡ δὲ ἀδουργία τῶν πατρῶν, τῆς εἰς τὰ καλὰ ραθυμίας μὴ τυχεῖν τὸν ἐν τοῖς ἀρχαίοις πόιον, παρέχεται καθ' αὐτῆς. καὶ ὁσδεῖς Ὀφύνης νεός, ἢ τ' ἐν Πίσση θαλαμῶνος Δία, γῆρας Φιδίας ἐπεθύμησεν, ἢ τὴν Ἡῖρον τὴν ἐν Ἀργί, Πολύκλετος, οὐδ' Ἀνακρέων, ἢ Φιλίμων, ἢ Ἀρχίλοχος, ἢ αἰεὶ αὐτῶν τοῖς ποιήμασιν. οὐ γὰρ ἀναγκασθὲν εἰ τέρπει ὁ ἔργον ὡς χάλειν, ἄξιον αἰουδῆς εἶναι τ' εἰργασθῆναι. ὅθεν οὐδ' ὠφέλις τὰ τοιαῦτα τοῖς θεωρῶσι, πρὸς ἀμνηπικῆς οὐ γὰρ ζήλους, ὁσδε αἰάδουσι κινουσα πρῶτον καὶ ἀφορμὴν ἐπὶ τὴν ὁμοίωσιν. ἀλλ' ἢ γε δρετὴ τὰς πρῶτας ἐξέσειν ὁμοίως οὕτω δρετὴν πῆσιν, ὥστε ἅμα θαυμάζεσθαι τὰ ἔργα, καὶ ζηλοῦσθαι πρὸς εἰργασθῆναι. τ' μὲν γὰρ ἐκ τῆς τύχης ἀγαθῶν, τὰς κτήσεις καὶ ἀπολαύσεις, τῶν δὲ ἀπὸ δρετῆς, τὰς πρῶτας ἀγαθῶν καὶ τὰ μὲν ἡμῖν παρ' ἑτέρων, τὰ δὲ μᾶλλον ἑτέροις παρ' ἡμῶν ἀρχὴν βουλόμεθα. ὁ γὰρ καλὸν ἐφ' αὐτὸ πρῶτον κινῆσαι, καὶ πρῶτον ὁμοίως ὁμοίως ἐπιπῆσιν, ἢ ἡποποιῶν οὐ τῆ μμήσῃ τὸν θεατῶν, ἀλλὰ τῆ ἰσορροπία τῶ ἔργου, τὴν πρῶτον παρεχόμενον. ἐδίδεκεν οὖν καὶ ἡμῖν ἐπὶ δρετῆς τῆ πρὸς τοῖς βίοις ἀναγραφή καὶ τὸ βιβλίον δεκτικὸν σιωπητῶν, τ' Περικλέους βίον καὶ τ' Φαβίου Μαξίμου, τὸ ἀπολεμήσαντος πρὸς Ἀνίβαν, πρὸς ἀνδρῶν κατὰ τὴν δρετῆς ὁμοίως, μάλιστα δὲ πρῶτον τῆ καὶ δικαιοσύνη, καὶ τὸ δυνάσασθαι φέρειν δῆμον καὶ σιωπηρῶν ἀγνωμοσύνας, ὠφελιμωτάτων τὰς πατρίσι δημοσίων. εἰ δὲ ὁρθῶς σοχαζόμεθα τῶ δέοντος, ἔξεσι κρίναι ἐκ τῶν γραφομένων.

Περικλῆς γὰρ τῶν μὲν φυλῶν Ἀκαμαντίδης, τῶν δὲ δῆμον, Χολαργῶν, οἴκου δὲ καὶ γένους, τὸ πρῶτον κατ' ἀμφοτέροις. Ἐδύτηπος γὰρ ὀικήσας ἐν Μυκῆλαι τοῖς βασιλέως στρατηγῆς, ἐγημῆν Ἀγαρίων Κλεόθεος ἔστονον, ὅς δὲ ἔλασε

σε Πεισιπραπίδας, καὶ κατέλυσε τὴν τυραννίδα γῆρας, καὶ νόμοις ἔθετο, καὶ πολιτείας ἀεὶ κακεμῆναι πρὸς ὁμοίωσιν καὶ σωτηρίαν κατέστησεν. αὐτῆ καὶ τὸς ὕπνοις ἐδίδεκε τεκεῖν λέοντα, καὶ μὲν ἡμέρας ὀλίγας ἔτεκε Περικλέα, πᾶ μὲν δὲ τὴν ἰδέαν τῶ σώματος ἀμειψίον, πρῶτον καὶ κεφαλῆ καὶ ἀσύμμετρον. ὅθεν αἱ μὲν εἰκόνες αὐτῶν γὰρ ἀπασαυ κέρεισι πρῶτον, μὴ βουλομένων (ὡς εἶοικε) τῶν τεχνιτῶν δρετῆς. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ποιητῶν ἀνοκέφαλοι αὐτὸν ἐκάλεσαν. τὴν γὰρ σκίλλαν, ἐστὶν ὅτε καὶ γένον ὀνομάζουσι. τῶν δὲ κωμικῶν ὁ μὲν Κρατῖνος ἐν Χείροσι, Σπείσις δὲ

(Φησὶν) καὶ πρῶτον γένος ἀλλήλοισι μὴ γὰρ μέγιστον ἔτικτε τὸν τυραννῶν, ὃν δὲ κεφάλη γένετο θεοὶ καλέουσι. καὶ πάλιν ἐν Νεμέσῃ, Μόλε ὡς ζῶ ξένει καὶ μακείρει. Τηλεκλείδης δὲ, ποτὲ μὲν ὑπὸ τῶν πρῶτων ἡπορημένων κατῆσθαι Φησὶν αὐτὸν ἐν τῇ πόλει κεφάλη ὀνομάζουσα, ποτὲ δὲ μόνον ἐκ κεφάλης ἐνδεκακλίνοιο γόρυβον πολὺν ἐξαιπέλλειν. ὁ δὲ Εὐπολις ἐν τοῖς Δῆμοις πρῶτον ὀνομάζουσα πρὸς ἐκείνου τῶν ἀναβελήτων ἐξ ἄδου δρετῆς, ὡς ὁ Περικλῆς ὀνομάσθαι τελευτῶν, ὁ, πρὸς καὶ τῶν κατῶν ἡγάγες. διδάσκαλον δὲ αὐτῶν μουσικῶν, οἱ πλείστοι Δάμωνα γῆρας λέγουσιν (οὐ φασι δὲ τὸν ὄνομα βραχυνοῦσθαι τὴν πρῶτον συλλαβὴν ἐκφέρειν) Ἀριστοτέλης δὲ πρῶτον Πυθαγορείδης μουσικῶν αὐτῶν ἀπονηθῆναι τ' ἀδρα Φησὶν. ὁ δὲ Δάμων εἶοικεν, ἄκρος ὢν σοφιστῆς, κατὰ δυνάμει μὲν εἰς τὸ μισοκῆς ὄνομα, πρὸς τοῖς πολλοῖς ἐπιχρυπτόμενος τὴν δρετῆς.

ταῖς Περικλείου, κατὰ τὴν ἀθλητῆν, τῶν πολιτικῶν
 ἀλείψις καὶ διδασκαλίας. ἔμεινεν ἔλαθεν ὁ Δάμων τῆν λύρα
 καὶ ἀκαλύμματα χρωμάτων, ἀλλ' ὡς μεγαλοπρεπῶν
 καὶ φιλοτύραννος, ἐξωφρακίᾳ καὶ παρέχετο τοῖς κωμικοῖς ἄνα-
 κρεβίω. ὁ γοῦν Πλάτων καὶ πικροταμοὶ αὐτῶν ἵνα πε-
 ποίηκεν οὕτω, Πρωτὸν μὲν οὖν μοι λέξον ἀντιβολῶν σὺ
 γὰρ, ὡς φασιν, ὡς Χείρων ἐξέδρασε Περικλέα Διήκουσε
 τῶν Περικλῆος καὶ Ζηνῶνος τῶν Ἐλεάτου, παραματτομοῦ
 καὶ φύσιν, ὡς Παρμενίδης ἐλεγκτικῶς δέ πινε, καὶ δι' ἐπι-
 πολογίας εἰς ἀπορίας κατακλείουσαι ἐξασκήσαντος ἐξίν, B
 ὡς καὶ τὸν Τίμων ὁ Φλιάσιος εἶρηκε Διὰ τούτων, Ἀμφοτε-
 ρογλώσσου τε μέγα δένος ὅσα ἀπατηλὸν Ζηνῶνος, πόντων
 ὅτι κληπίορος. ὁ δὲ πλῆστα Περικλῆς συγγνώμης, καὶ μάστιγα
 καὶ εὐχὴν ὅτι αὐτῶν καὶ φρονημα δὴ μαγαλίας ἐμβελιτέρεον,
 ὅπως τε μετεωρίσας καὶ σιωπάζοντας ὁ ἀξίωμα τῶν ἠθῶν,
 Αἰαξάρχου καὶ ὁ Κλαζομῆος ὄνοισι τὸν ἀνδραποιοῦ
 παρασηρόβου, εἴτε πᾶσι σιωπῶν αὐτῶν μετὰ εἰς Φιστο-
 λογίαν καὶ ἀεικλίω ἀφαιρίσταν θαυμασάντες, εἴθ' ὅτι
 πῶς ὅλοις ὡς οὐ τὸ γλῶσσον οὐδὲ ἀνάκλει, ἀφαι-
 σμήσεως ἀρχῶν, ἀλλὰ τοῦ ἐπέστησε καθαρόν, καὶ ἀκατον, C
 ἐμμεμυγμένοις πᾶσι τοῖς ἀθῶν, ἀποκρίνοντα τὰς ἐμοιομερεί-
 ας. τῶν ἄφρονας τὸν ἀνδρα θαυμασῶν ὁ Περικλῆς, καὶ
 τῆς λεγόμενης μετεωρολογίας καὶ μετὰρολογίας ἔπι-
 πιμπλάμενος, οὐ μόνον (ὡς εἶοικε) ὁ φρονημα σοβαρόν, καὶ
 τὸ λόγον ὑψηλὸν εἶχεν καὶ καθαρόν ὀχλικῆς καὶ πηλούργου βω-
 μολογίας, ἀλλὰ καὶ παρῶν οὐσίας ἀφροσύνης εἰς γέ-
 λῶσα, καὶ παρῶν πορείας, καὶ κατασπλή ἀειβολῆς
 παρῶν ὅσα ἐκ παραπομπῆς πάθος ἐν τῶν λέγειν, καὶ πλά-
 σμα φωνῆς ἀφροσύνης, καὶ ὅσα τοιαῦτα, πόντων θαυμασῶν
 ἐξέπληθην. λοιδορούμενος γοῦν ποτε καὶ κακῶς ἀκούων D
 ὑπόπινος τῶν βδελυρῶν καὶ ἀκατάστατων ὄλλω ἡμέραν, ὑπέ-
 μεινε σιωπῆ κατ' ἀφροσύνην ἄμα τὸ ἐπειρήσαντων καταπα-
 τήματος ἐσπέρας δι' ἀπὴν χρομῶν οἴκατε, τῶν ἀκατάστατων
 τῶν ἀφροσύνης, καὶ πᾶσι χρωμῶν βλασφημία παρῶν
 αὐτόν. ὡς δὲ ἐμελλεν εἰσιέναι σὺ τοῖς ὄντος ἡδὴ, παρῶν
 πῶς τῶν οἴκατε τῶν φῶς λαβόντι, τῶν ἀπέμψα καὶ κατὰ τῶν
 παρῶν πᾶσι οἴκατε τὸν ἀφροσύνην. ὁ δὲ ποιητῆς Ἰωνμοθωνικῶν
 φησι πᾶσι ὁμιλίαν καὶ ὑπότυπον εἶναι τῶν Περικλέους, καὶ
 τῶν μεγαλαυχίας αὐτῶν πολλῶν ὑποφῶν ἀναμειψῶν
 καὶ ἀφροσύνης τῶν ἀφροσύνης ἐπαμῆν ὁ Κίμωνος ἐμμελῆς E
 καὶ ὑγρὸν καὶ μεμουςωμένων ἐν τῶν ἀφροσύνης. ἀλλ' Ἰωνα
 μὲν, ὡς τῶν τεχνικῶν διδασκαλίας, ἀξιοῦσα τῶν ἀφροσύνης
 ἔχεν τὴν πόντων καὶ ἀφροσύνης μέγας, ἐῶν τῶν τῶν Περικ-
 κλέους τῶν σεμνότητος, δόξοχρηπίας τε καὶ τῶν ἀφρο-
 λουῶν, ὁ Ζήνων παρέχελε καὶ αὐτοῖς τὴν τοιοῦτον δόξοχρη-
 πῶν, ὡς τῶν ἀφροσύνης αὐτῶν τῶν καλῶν ὑποποιήσεως
 πᾶσι λεληθῶντος ζήλον καὶ συνήθη. οὐ μόνον δὲ τῶν τῶν
 Αἰαξάρχου συνιοσίας ἀπέλαυσε Περικλῆς. ἀλλὰ καὶ
 δαμοδαμονίας δοκῶν ἡμέρας καὶ ἀφροσύνης, ὅσα παρῶν τῶν με-
 τέωρα γάμβος ἐργάζεται πῶς αὐτῶν τε τούτων τῶν ἀφρο-
 ἀφροσύνης, καὶ τῶν τῶν δαμονῶν καὶ ἀφροσύνης δι' ἀφρο-
 εἶαν αὐτῶν ἢ ὁ φροσύνης λόγος ἀπαλλάττων, ἀφροσύνης φρο-
 εἶας καὶ φλεγμῶν δόξοχρηπίας, πᾶσι ἀφροσύνης μετ'
 ἐλπίδων ἀφροσύνης ἀφροσύνης ἐργάζεται. λέγεται δὲ ποτε κριοῦ μονόκερω κεφῶν δὲ ἀφρο-
 καμῶν, καὶ Λάμπωνα μὲν τὸν μόνον ὡς εἶδε ὁ χέρας ἰχθυὸν καὶ φρο-
 ἐκ μέσου τῶν μετῶν πεφύκος,

A Aduit Pericli hic velut athletæ in Rēpub. aliptes & magister. Non fuit clam tamen lyre Damonem velamento uti, verum, vt inquietus & tyrannidis fautor, exilio punitus decennali fuit, præbuitque scribēdi poetis materiam: ac Plato induxit quendam, qui ita eum percunctaretur,
 Age, primulum rogo dicas omnium mihi,
 Tun' (vt ferunt) scelus eueristi Periclea?
 Audiuit Pericles Zenonem quoque Eleatem, de natura Parmenidis more philosophantem: qui impugnans quemlibet, vsum parauerat quendam refutandi, qui deduceret ad perplexitatem: quod Philiastus Timon quoque affirmat, his verbis,
 Omnia perstringens, Zeno disceptat, utraq;
 Ex parte inuictus sed non fallax.
 Plurimum autem vsum est (qui maximum ei pondus & spiritus ad populum tractandum solidiores conciliauit, planeq; maiestatem morum excitauit & extulit) Anaxagora Clazomenio, quem illius temporis æquales Mentem appellauere, vel quod perspicaciam eius singularē in natura perscrutanda, excellentemq; admiraretur, vel quod vniuersitati, non fortunam neq; fatum ordinatæ descriptionis principium, sed mentem princeps puram ac synceram præferebat, cum omnib; confusas aliis fecernētē particulas similes. Hunc virum Pericles mirum quanti fecerit. Imbutus autem rerum scientia sublimium & cœlestiū, non solum scilicet elato fuit animo, & sublimi vsus est dicēdi genere, puro à plebeia & accersita garrulitate: verum etiā vultus ad risum immotus, incessus comis, modestus vestitus, animus in dicēdo imperterritus, modulatio sedata vocis, & reliqua eius generis omnes supra modū adduxerunt in stuporem. Hic, quum improbus & petulans homo quidam contumelia ipsum & maledictis totū diem infectaretur, in foro etiam seria tractantem, tulit patienter: vesperi comiter domū regressus est, affectante illo & omnibus contumeliis eum impetente: ingressurus ædes, quum iam nox esset, iussit vni ex seruis, vt accenso lumine hominē comitaretur ac reduceret domum. Poeta Ion fuisse arrogantem in sermonibus & inflatum memorat Periclem, iactantiamq; eius cum aliorū coniunctam fastidio & contemptu: contra celebrat ciuilitatē in quotidiana consuetudine Cimonis, lenitatemque & venustatem. Cæterum Ionem, vt qui omninō virtutem vult tanquam tragicam disciplinam redolere satyricum quiddam, relinquamus. Zeno eos qui grauitatem Periclis iactantiam & fastum nominant, vt æmulentur hortatus est eam iactantiam: quod inducat sensim ipsa simulatio rerum honestarum occultum amorem earum & assuetudinem. Nec verò hunc solum fructum tulit Pericli Anaxagoræ vsus, verum omni etiam liberauit eum superstitione, quæ terrorem ex rebus æthereis imprimit ignorantibus earum causas, & iis qui rerum diuinarum metu pauiant, percellunturq; rudes earum: quem eximens naturalis ratio, pro terrificis & æstuante superstitione, securam inserit cum bona spe religionem. Ferunt aliquando arietis caput, cum vnico cornu ad Periclem fuisse ex agro delatum, ac vatē Lamponem, vt cornu validum conspexit & firmum media enatum fronte

duarum dixisse, quae tunc in vrbe erant factionū, Thucydidis & Periclis, potentiam ad vnum delatum iri, apud quem hoc prodigiū euenisset: Anaxagoram verò quum os capitis dissecuisset, monstrasse non compleſſe cerebrum sedem suam, sed oui modo acutū ex tota testa deuolutū eò loci vnde originem radix cornu duceret. Atq; in praesentia quidē habuerunt in admiratione, qui intererāt, Anaxagoram: breui post Lamponē, quum opibus fractis Thucydidis resp. vniversa in Periclis manū recidisset. Poterat vero recte vterque coniecisse, tam physicus quàm vates, alter qui causam, alter qui exitum probe est assequutus: illius erat n. munus, vnde prouenisset & quemadmodū esset enatum, contemplari: huius, ad quid genitum esset, & quid portenderet praenuntiare. Qui autem causae inuentionē abolitionem autumant ostenti esse, hi non considerant se vnā cum caelestibus etiam artificialia irrita signa reddere: discorum crepitum, pharorum lumen, gnomonis vmbra, quae certa ex causa & opificio ad certam demonstrandā rem sunt singula parata. Caeterum haec alterius fortasse sint commentationis. At Pericles metuit in iuuentute populum: videbatur enim facie Pisistratū tyrannum referre. Quumq; vocis eius suauitate grauiore arate considerarent, linguamq; in dicendo rotundam & volubilem, horrebant eam affinitatem: huc accessit uolentia, natalium claritas, & quorum maxima erant amici. Quare timens ne in exiliū pelleret, abstinuit se à repub. In bello fortis fuit & imperterritus. Postquam verò defunctus Aristides est, & Themistocles eiectus, Cimon autē in expeditionibus plerunq; extra Graeciam distringebatur, tunc demū accessit ad temp. Pericles, pratulitq; contra suum ipsius ingenium minime popolare, diuitibus & paucis populi & in opum partes. Caeterum (vt suspicor) quum vitaret tyrannidis suspicionē, & Cimonem principū studiosum atque opinatibus esse videret mirifice charum, quo sibi securitatem & aduersus illum opes compararet, aggregauit se ad plebem, simul & institutum vitae commutauit. Vna via videres in vrbe ad forum & ad curiā euntem. conuiuia, eamque comitatem ac consuetudinem omnem abruptit, tantoq; spacio quo in rep. est versatus, nemini amicorum cenam condixit, Euryptolemo excepto coisobrino, cuius nuptiis, dum libatum esset, interfuit, inde surrexit. Detrahunt enim familiaritates illae facile fastum omnem, & maiestas existimationis haud temere in contuberniis retinetur. Enimverò vera in virtute pulcherrima illa videntur, quae apparent maximè, neque est in bonis viris perinde alienis admirabile quicquam, atq; vita quotidiana familiaribus. Hic verò etiam assiduitatem refugiens & fastidium populi, quasi ex interuallis progrediebatur, neq; omni de re dicebat, neq; semper prodibat in concionem: verum sicut Salaminiam triremem dicit Critolaus, ad negotia se referuabat grauiora: caetera per amicos transigebat & oratores familiares suos: quorum vnum referunt Ephialtem fuisse, qui senatus Areopagi fregit potentiam, ciuibusque affatim (vt ait Plato) meram propinauit libertatem: qua equi luxuriantis more comici dictitant postea defisse

φασὶ ἄνθεσθαι τὸν Ἐφιάλτην, ὅς κατέλυσε τὸ κράτος τῆς Ἰσθμίας Ἀρείου πάριου βασιλῆος, πολλῶν (καὶ τὸν Πλάτωνα) καὶ ἀκατον τοῖς πολιταῖς ἐλάττειν οἰοχρῶν. ὑφ' ἧς, ὡς ἄρ' ἴππων, ἔξυβείσαντα τὸν δῆμον οἱ καμαδοποιοὶ λέγουσι,

A εἰπὼν ὅτι δυοῖν οὐσῶν ἐν τῇ πόλει διωαζῶν, τῆς Θουκυδίδου καὶ Περικλέους, εἰς ἓνα πείσεται τὸ κράτος παρ' ᾧ ἡρόδοτος σημεῖον. τὸν δ' Ἀναξαγόραν, τὸ κράτος διακροπέντος ἐπιδείξαι τὸν ἐκέφαλον οὐ πεπληρωκῆσθαι τὴν βάσιν, ἀλλ' ὅξω ὡς ἄρ' ὦν, ἐκ τῆς πρυτὸς ἀγείει σιωωλιθηκῆσθαι καὶ τὸν τόπον ἐκείνον ὅθεν ἡρίζα τὸ κράτος εἶχε τὴν ἀρχὴν. καὶ τότε μὲν θαυμασθῆναι τὸν Ἀναξαγόραν ὑπὸ τῆς παρόπτης, ὀλίγων δ' ὕστερον τῆς Λάμπωια, τὸ μὲν Θουκυδίδου καὶ ἀλυθέντος, τῆς δ' ἡμῶν παραγμάτων ὁμοίως ἀπρόπτης ὑπὸ τῆς Περικλέους ἡρμομῶν. ἐκώλυε δ' ὁδοὶ (οἶμα) καὶ τὸν Φυσικὸν ἐπιτυγχάνειν, καὶ τὸν μαίην, τὸ μὲν τὴν αἴτια, τὸ δ' ὅτελος καλῶς ἐκλαμβάνοντος. ὑπεκέρτο γὰρ τὰ μὲν, ἐκ τῶν γερνέων, καὶ πῶς πέφυκε, θεωρήσας τὰ δ' ὅτελος τὴν γέρον, καὶ τὴν σημεῖν, παρὰ τῆν. οἱ δ' τῆς αἴτιας τὴν ἀρεσιν, ἀνὰρεσιν εἶ) λέγουσιν τὸ σημεῖν, ἐκ ἐπινοῦσιν ἅμα τοῖς θεοῖς καὶ τὰ τεχνικὰ τῶν συμβόλων ἀπεικονίζουσι. ἰσόφως τε δίσκων, καὶ φάλα πυρσῶν, καὶ γωμόνων ἀποσκιασμοῖς ὦν ἐκασον αἴτια τῆν καὶ κατασκή, σημεῖον εἶναι τῶν πεποιήτων τῶν μὲν οὐκ ἴσως ἐτέρας ἐστὶ παραματίας. ὁ δ' Περικλῆς, νέος μὲν ὦν, σφόδρα τὸν δῆμον ἀλαβῆτο. καὶ γὰρ ἐδόκη

B σικὸν ἐπιτυγχάνειν, καὶ τὸν μαίην, τὸ μὲν τὴν αἴτια, τὸ δ' ὅτελος καλῶς ἐκλαμβάνοντος. ὑπεκέρτο γὰρ τὰ μὲν, ἐκ τῶν γερνέων, καὶ πῶς πέφυκε, θεωρήσας τὰ δ' ὅτελος τὴν γέρον, καὶ τὴν σημεῖν, παρὰ τῆν. οἱ δ' τῆς αἴτιας τὴν ἀρεσιν, ἀνὰρεσιν εἶ) λέγουσιν τὸ σημεῖν, ἐκ ἐπινοῦσιν ἅμα τοῖς θεοῖς καὶ τὰ τεχνικὰ τῶν συμβόλων ἀπεικονίζουσι. ἰσόφως τε δίσκων, καὶ φάλα πυρσῶν, καὶ γωμόνων ἀποσκιασμοῖς ὦν ἐκασον αἴτια τῆν καὶ κατασκή, σημεῖον εἶναι τῶν πεποιήτων τῶν μὲν οὐκ ἴσως ἐτέρας ἐστὶ παραματίας. ὁ δ' Περικλῆς, νέος μὲν ὦν, σφόδρα τὸν δῆμον ἀλαβῆτο. καὶ γὰρ ἐδόκη

C Περικλῆς τῶν τυραννῶν εἶδος ἐμφερῆς εἶ) τὴν δ' Φωνίῳ ἠδεια ὄσαν αὐτῆ καὶ τὴν γλώσσῃν ἀεὶ ἔχει ἐν τῇ ἀγαλέσθαι καὶ ταχῆαι οἱ σφόδρα γέροντες ἐξεπλήθηοντο παρὲς τὴν ὁμοιότητά. πλούτου δ' καὶ ἡμοῖς παρὸντος αὐτῶν λαμπερῶ, καὶ φίλων οἱ πλείστον ἠδυνάστε, φοβούμενος δ' ἐστρακιδίῳ, τῶν μὲν πολιτικῶν ὁδοὶν ἐπὶ ἀρεσιν, ἐν τῇ τῆς στρατείας ἀνὴρ ἀγαθὸς ἦ καὶ φιλοκίνδυνος. ἐπεὶ δ' Ἀεγεΐδης μὲν ἀποπεθνήκει, καὶ Θεμιστοκλῆς ἐξεπεσπώκει, Κίμωνα δ' ἀστρατείας τὰ πολλά τῆς Ἑλλάδος ἔξω κατεῖχον, οὕτω δ' ἠφέρων ὁ Περικλῆς τῶν δῆμων παρὸντος ἐαυτῶν,

D αἶψα τῶν πλεσιῶν καὶ ὀλίγων τὰ τῶν πολλῶν καὶ πενήτων ἐλόμμενος, ὡς αὐτῶν αὐτῶν φύσιν ἠκιστα δημοτικῶν ὄσαν. ἀλλ' ὡς εἶοικε, δεδιὼς μὲν ὑποψία πεπεσεῖν τυραννίδος, ὁρᾶν δ' ἀρίστον ἐπὶ τὸν Κίμωνα, καὶ ἀσφραγίστως ὑπὸ τῶν καλῶν ἀγαθῶν ἀγαπώμενον, ὑπέστη τῶν πολλοῖς, ἀσφάλειαν μὲν ἑαυτῶ, δυνάμειν δ' κατ' ἐκείνους ὑπεσκόδαζόμενος, ὡς ὅτι καὶ πῶς περὶ τὴν διαίτην, ἐτέραν τῶν ἄλλων ἔδειξεν. ὁδοὶ γὰρ ἐν αἷσι μίαν ἐωρετο τὴν ἐπὶ ἀρεσιν καὶ τὸ βουλομένηον πορτολόμμος κλήσεις τε δειπνῶν καὶ τὴν ποιούτων ἀπασαν φιλοφροσύνην καὶ σιωπήσαν ἐξέλιπε. ὡς

E ἐν οἷς ἐπολιτῶσατο χερόνους, μακροῖς ἡρμομῶν, παρὲς μηδένα τῶν φίλων ἐπὶ δειπνῶν ἐλθεῖν. πλείω Εὐρυπτολέμου τῶν ἀνέμου γαμοῦτος, ἀρετῆς ἀποδοῦναι τῶν ἀρεσιν, ἀρετῆς δ' ἀνέστη. δειπνῶν γὰρ ἀφιλοφροσύνην πρυτὸς ἐγχευ ἀπειγνέσθαι, καὶ δις φύλακτον ἐν σιωπήσει τὸ παρὲς δόξαι σημεῖον. ἐπὶ τῆς ἀληθείας δ' ἀρετῆς καλλίστα φαίνεται τὰ μάλιστα φαινόμενα, καὶ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ὁδοὶν οὕτω θαυμάσιον πῶς ἐκ τῶν, ὡς ὁ καθ' ἡμέραν βίος τοῖς σιωποῦσιν. ὁ δ' καὶ τῶν δῆμων τὸ σιωπῆσαι φάσαν καὶ τὸν κέρων, οἱ δ' ἐκ ἀλαλεϊμάτων ἐπὶ πῶς ἀρεσιν, ἐκ ἐπὶ πῶς ἀρεσιν ἀρεσιν, οὐδ' αἰετῶν

F εἰωνεῖς τὸ πλῆθος, ἀλλ' ἑαυτῶν (ὡς ἄρ' ἰσχυροῦς Σαλαμινίας τειρήρηφοι Κεϊτόλαος) παρὲς τῶν μεγάλων χρεῖας ἐπιδοῦναι, τὰ μὲν δ' ἀρεσιν τῶν ῥήτορας ἐπαίρους καὶ θεῖς, ἐπὶ ἀρεσιν ὦν ἓνα

πειθαρχείν ὁκέτι πολῶν, ἀλλὰ δέκνην τὴν Εὐβοίαν, καὶ
 ταῖς ἰσότησι δὲ πηδῶν. τῆ μὲντοι παρὲς τὸν βίον κατασκήνη καὶ
 ὁ μετὰ τὸ Φροσῆματος ἀρμόζοντα λόγον, ὡς παρ' ὄργον,
 ἔξαρτύομαι παρέτεινε πλάζον τὸν Αἰετάρτην οὐ βα-
 φῆ τῆ ρητορικῆ τὴν Φιλοσοφίαν ὑποχρόμιος. ὁ γὰρ ὑ-
 ψιλοῖται τὸ ἐκ πρῶτην τελεσιουργόν, ὡς ὁ θεὸς Πλάτων
 φησὶν, παρὲς τὴν δὲ φύσιν εἶναι, κτησαίμενος ἐκ Φιλοσοφίας,
 καὶ ὁ παρὲς Φορὸν ἐλαύσας ἐπὶ τὴν τῆς λόγον τέχνην, πο-
 λὺ πρῶτον διώκεται. εἶς καὶ τὴν ἐπὶ κλησὶν αὐτῶν ἡμέσων
 λέγειται. καὶ τοὶ πῆρες δὲ τῆς οἰκιστικῆς τὴν πόλιν, οἱ δὲ
 δὲ τῆς ἐν τῇ πολιτείᾳ καὶ ταῖς στρατηγίαις διωάμεως, Ὀ-
 λυμπιοὶ αὐτὸν οἶονται παρὰ τὸν ἄλλοι. καὶ σιωδραμῶν
 ὁσθέν ἀπέοικεν δὲ πολλὰν παρὸν τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν τὴν
 δόξαν. αἱ μὲντοι κωμῶνται τῆς τότε διδασκάλων σπουδῆ τε
 πολλὰς καὶ μὲν γέλωτος ἀφ' ἑαυτῶν φωνὰς εἰς αὐτὸν, ἐπὶ τῷ
 λόγῳ μάλιστα τὴν παρὸν ἡμέσων ἡμερῶν, βρο-
 τῶν μὲν αὐτὸν καὶ ἀεράπην ὅτε δημηγοροῖν, δὲ τὸν ἵκεσεν
 ἰὸν ἐν γλώσῃ φέρειν λεγόντων. Δι' ἀμνημονίαν δὲ εἰς καὶ
 Θουκυδίδου τῆς Μιλησίου λόγος, εἰς τὴν δὲ φύσιν τῆς Πε-
 ρικλέους μὲν παιδείας εἰρημῶς. καὶ μὲν γὰρ ὁ Θουκυδίδης
 τῆς καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν, καὶ πλεῖστον αὐτεπολιτεῖ-
 ῶν τῆς Περικλέους χρόνον. Ἀρχιδάμου δὲ τῆς Λακεδαιμο-
 νίων βασιλέως πωτανομήνου πότερον αὐτὸς ἢ Περικλέους
 „ παλαίφ βέλπον, ὅταν (εἶπεν) ἐγὼ καὶ καθ' ἑαυτὸν παλαίον,
 „ ἐκείνος ἀνιλέγων ὡς οὐ πέπλωκε, ἡκᾶ, καὶ μεταπειρή-
 „ τὸς ὄρωμαι. οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Περικλῆς παρὲς τὸν
 „ λόγον ἀλαβῆς ἔω, ὡς αἰ παρὲς ὁ βῆμα βαδίζων πύχετο
 „ τοῖς θεοῖς μηδ' ἠρῆμα μηδὲν ἐκπεσεῖν ἀκροντος αὐτῶ παρὲς
 „ τὴν παρὸν ἡμέσων χρεῖαι ἀνάμωσον. εἴξαρον μὲν οὖν
 „ ὁσθέν ἀπολέσειτε, πλὴν τῆς ψιφισμάτων. ἀπομνημο-
 „ νίαν δὲ ὀλίγα πρῶτα τῶν οἰκιστικῶν, ὅ τὴν Αἴγιαν ὡς λήμην
 „ τῆς Περικλέους ἀφελθὲν κελύσαι, καὶ ὁ, τὸν πόλεμον ἠδ' ἡ φαι-
 „ νεται καθ' ἑαυτὸν δὲ Περικλέους παρὸν τῶν ἀνδρῶν. Καὶ πο-
 „ τε τῆς Σοφοκλέους, ὅτε, στρατηγῶν ἐξέπλωσε μετ' αὐτῶ,
 „ παῖδα καλὸν ἐπαγέσαντος, οὐ μόνον (εἶπεν) τῶν χρεῶν ὡς Σο-
 „ φόκλῆς δὲ καθ' ἑαυτὸν ἔχον τὸν στρατηγόν, ἀλλὰ καὶ τῶν ὄψης. ὁ
 „ ὅ Σπείμβροτος φησὶν ὅτι τῆς ἐν Σάμῳ τεθνηκότας ἐγκω-
 „ μιάζων ἐπὶ τῆς βῆματος, ἀθανάτοις ἐλεγε γερωνέαι, καθ' ἑ-
 „ παρ τῆς θεοῖ. οὐ γὰρ ἐκείνοις ἀδελφῶν ὄρωμαι, ἀλλὰ ταῖς
 „ πηγῆς ἀς ἔργου, καὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἀπὸ ἔργου, ἀθανάτοις
 „ εἶναι τεκμαίρομεθα. ταῦτ' οὖν ὑπάρχειν καὶ τοῖς ὑπὸ
 „ τῆς πατρὸς ἀποταροῖν. εἶπε δὲ ὁ Θουκυδίδης μὲν δρι-
 „ σσοκρατικῶν πῆρα τὴν τῆς Περικλέους ὑπογράφη πολιτεί-
 „ αν, λόγῳ μὲν οὖσαν δημοκρατίαν, ἔργῳ δὲ ὑπὸ τῶ παρὸν
 „ του ἀνδρὸς δριχίῳ. ἡμῶν δὲ πολλοὶ παρὸν ὑπὸ ἐκείνου
 „ φασὶ τὸν δῆμον ἐπὶ κληρονομίας καὶ θεοικεῖ καὶ μισθῶν δι' ἀ-
 „ νομας παρὰ χρεῶν, καὶ ὡς ἐπιδοῖν, καὶ ἡρόμιον πο-
 „ λυτελῆ καὶ ἀκράσον ὑπὸ τῆς τότε πολιτείας, αἱ δὲ
 „ σφραγίδος καὶ ἀποταροῦ. θεοικεῖται δι' αὐτῶ παρὰ χρεῶν
 „ των αὐτῶ, ἡ αἰτία τῆς μεταβολῆς. ἐν δριχί μὲν γὰρ, (ὡς παρ'
 „ εἶρη) παρὸν τῆ Κίμωνος δόξαν ἀνιπατῆρομῶς, ὑπεποιήτο τὸν
 „ δῆμον. ἐλατῆρομῶς δὲ πλεῖστον καὶ χρεῶν, ἀφ' ὧν ἐκείνος
 „ ἀνελάμβανε τοῖς πένητας, δειπνόν τε καὶ ἡμέσων τῶν δεομέ-
 „ να παρὸν Αἰετάρτην, καὶ τοῖς παρὸν ἀμφοτέρων τῶν
 „ τε χρεῶν τοῖς φραγμῶς ἀφαιρῶν, ὅπως ὁπωρίζωσιν οἱ βελόμοιοι. του τοῖς ὁ Περικλέους καταδημαγωγῶρομῶς,
 τρέ πετι

Palmer.

A populum audire principes, & mordere Euboram
 cepisse & in Insulas insultare. Iam vitæ instituto,
 & tantæ grauitati congruentem dicendi faculta-
 tem velut organum instruens, passim Anaxago-
 ram explicabat, rationes phycas, velut tincturæ,
 facultati dicendi suffundens. Quum enim altam
 illam mentem atque omnium efficientem, vt di-
 uinus Plato ait, ex naturali disciplina ad præcla-
 ram indolem suam adiunxisset, & quod esset ex
 vsu ad artificium dicendi accommodasset, longe
 antecellit omnes. Vnde cognomen eum memo-
 rant Olympii inuenisse: quanuis nonnulli à mo-
 numentis quibus exornauit urbem, alii à potentia,
 quam domi militiæque habuit, eo nomine ar-
 bitrantur insignitum. Nec verò quicquam prohibet,
 quin laus ea à multis, quibus refulgebat idem
 ille, conflata virtutibus fuerit. At comædiæ, quod
 qui ea tempestate docebant eas, & serias & ridicu-
 las voces in eum multas eiacularentur, traxisse
 ex vi dicendi eum ostendunt hoc cognomen. To-
 nare enim & fulminare concionantem, & vehemens
 eum in lingua fulmen dicebant gerere. Quoddam
 etiam dictum memoriæ traditum est Thucydidi
 Milesii iocosum de Periclis in dicendo neruis.
 Fuit autem ex optimatibus Thucydides, diuque
 Periclis in repub. aduersarius: ex quo quum
 requireret Lacedæmoniorū rex Archidamus,
 ipse an Pericles melior lucta esset, Vbi ego,
 inquit, luctando eum prostrauit, ille refellens
 persuadet se nō cecidisse, atq; in eam traducit
 spectatores opinionē. Verū enim uero ipse erat,
 quum dicturus esset, valdè sollicitus Pericles: vt
 quum ad concionandum accederet, semper precaretur
 deos ne vllum verbum, quod ad rem præsentem
 nō conueniret, inuito excideret sibi. Scripti præter
 plebiscita reliquit nihil. Dicta commemorantur
 plane pauca, vt quum tanquam lænam Ægynam
 iubet à Pyrao auelli, & bellum dicit iam exor-
 iens se à Peloponneso prospicere. Quum aliquando
 Sophocles, qui cum eo nauigabat in prætura
 collega, formam pueri cuiusdam laudaret, Præto-
 rem, Sophocles, inquit, decet non solum manus
 sed & oculos abstinentes habere. Stesimbrotus
 eum refert, quum pro concione celebraret illos
 qui in Samo ceciderant, immortalitatem dixisse
 eos, sicut deos, adeptos. Neque enim illos ip-
 sos, inquit, conspicimus, at ex honoribus quibus
 coluntur, & ex bonis, quibus fruuntur, ducimus
 eos immortales esse: eadem contingunt iis qui
 vitam pro patria profuderint. Quia verò actiones
 in repub. Periclis principum describit Thucy-
 dides spectasse ditionem, ac dictam quidem
 popularem, sed reuera vnus fuisse sub primario
 viro principatum: plerique autem alii populum
 ferunt primum ab eo ad agrarias diuisiones,
 ad sportulas theatrales, & mercenarias largi-
 tiones accipiendas deductum, eoque prauo
 more profusum luxuque solutum istis actioni-
 bus redditum, frugi quum fuisset antè & operis
 tolerauisset se suis, videamus causam ex rebus
 ipsis conuersionis. Initio (vt diximus) quum
 offerret gloriæ se Cimonis aduersarium, pensauit
 populum. Sed quod superaret ipsum Cimonem
 diuitiis & pecunia, quibus fouebat inopes, ad
 cœnam quotidie egenos ciues inuitans, senes
 vestiens, sepes amouens prædiorum, quo sumerent
 quibus liberet poma, hac popularitate inferior,

Demonidis consilio Iensis (vt tradit Aristoteles) A
 conuertit se Pericles ad publica dilargienda, bre-
 uique theatralibus & iudicialibus sportulis, atque
 aliis præmiationibus, largitionibusque corrupta
 plebe, vsus est aduersus Areopagi curiam, in qua
 ipse non erat, quod nec atchon, nec thesmothe-
 tes, nec rex sacrorum, nec polemarchus sorte co-
 optatus fuisset. Hi enim magistratus sortito an-
 tiquitus creabantur, quique in iis specimen de-
 dissent sui, aspirabant ad curiam Areopagi. Quare
 quum plus apud populum polleret Pericles fac-
 tione sua oppressit hoc concilium, ei que opera
 Ephialtis pleraque ademit iudicia, ac Cimonem
 vt Lacedæmoniorum fautorem, infestum que po-
 pulo, vrbe pepulit, opibus & nobilitate nulli se-
 cundum: qui victorias de barbaris pulcherri-
 mas retulerat, opulentiaq; grandi ac manubiis ex-
 pleuerat ciuitatem, vt in eius vita exposuimus:
 tam validæ opes apud populum erant Periclis.
 Genere illo exilii (ostracismon vocabant) præfi-
 nitum exulibus erat spatium decennale. Interea
 Lacedæmoniis in agrum Tanagraicum incurfio-
 nem magna manu facientibus, quum copias A-
 thenienses contra eos eduxissent, reuersus ab exi-
 lio Cimon, quo factis dilueret studium in Lacedæ-
 monios, discrimen cum ciuibus subeundo,
 quum in manipulo se tribulium suorum centu-
 riauerat, necessarii Periclis eum vt exulem coitio-
 ne facta abegerunt. Ideoque fortissimè eo in con-
 flictu dimicasse Pericles videtur, eiusque qui
 plurimum suo corpore exciperet periculi, eni-
 tuisse supra cæteros virtus. Ceciderunt etiam Ci-
 monis amici pariter omnes, quos æquè Pericles,
 tanquam cum Lacedæmoniis facientes, infimula-
 bat. Pœnituit autem maiorem in modum Athe-
 nieneses, & desiderium tenuit eos Cimonis, quod
 fusi fuissent in Atticæ finibus, maioremque molem
 in ætatem belli expectabant. Quæ Pericles a-
 nimaduertens, non detrectauit obsecundare ple-
 bi, ac plebiscitum, quo illum reuocauit, ipse scrip-
 psit. Reuersus Cimon pacem inter eas ciuitates
 iunxit. Erant enim studio Lacedæmonii in eum
 propenso, sicut oderant Periclem, & reliquos ho-
 mines populares. Sunt qui nō antè referant latum
 à Pericle ad populum de Cimonis reditu, quàm
 occulta pactio inter eos, Cimonis sorore interpre-
 te Elpinice, intercessisset, vt classe Cimon ducen-
 tarum nauium accepta, foris præesset exercitui, &
 prouincias regis deuastaret, Pericles imperium
 domi haberet. Fama fuit etiam antè Elpinicen Ci-
 moni, quum causam capitis diceret, Periclem red-
 didisse placatiorem. Fuerat enim inter accusato-
 res Pericles vnus à populo delectus. Quum adif-
 set autem eum supplex Elpinice, ridens, At enim
 anus es, inquit, Elpinicè: anus es nimium, quàm vt
 res tantas transigas. At tamen semel duntaxat sur-
 rexit ad dicendum, atque crimen defunctoriè at-
 tigit, abscessitque, quum moderatissimum se inter
 Cimonis accusatores præbuisset. Quî credas igi-
 tur infimulanti Periclem Idumeneo, oratorem ab
 eo Ephialtem, amicum & consiliorum in repub-
 licum, æmulatione & inuidia gloria eius, per-
 dolum interemptum? Hoc ille, haud scio vn-
 de collectum, velut fel offudit illi, non omni
 fortasse carenti reprehensione, sed animi viro
 celli tamen & gloria cupidi, in quem faci-
 nus non competit adeo tetrum & atrox vllum.

Βέπειτα πρὸς τὴν δημοσίων ἀφανισμόν, συμβουλεύ-
 σάντος αὐτῷ Δημοφίδου τῷ Ἰηθῆι, ὡς Ἀριστοτέλης ἰσόρηκεν. οὐδὲν Palmer.
 καὶ τὰς ἡωειχθῆς καὶ δικαστικῆς λήμμασιν, ἀλλὰς τε μι-
 αθοφορεῖς καὶ χορηγίας σιωδεκείσας ὁ πλῆθος, ἐχρησάτο καὶ
 τῆς δὲ Ἀρείου πάρου βουλῆς, ἧς αὐτὸς οὐ μετείχε, ἀλλ' ὁ
 μὴτ' ἀρχῶν, μὴτε θεσμοθέτης, μὴτε βασιλῆος, μὴτε πολέ-
 μωρος λαχέιν. αὐτὰ γὰρ αἱ ἀρχαὶ κληρωταὶ τε ἦσαν ἐκ
 παλαιού, καὶ δι' αὐτῶν οἱ δοκιμαθέντες ἀνέβαινον εἰς Ἀρείον
 πάρον. δὲ καὶ μάλλον ἰσχύσας ὁ Περικλῆς ἐν ταῖς δῆμοις, κα-
 τεσασίατε τὴν βουλήν, ὥστε τὴν μὲν ἀφανισθῆναι τὰς
 Β πλείστας κείσας δι' Ἐφιδίτου, Κίμωνος δὲ ὡς φιλολακωνοῦ
 καὶ μισοδῆμον ἔξοστρακισθῆναι, πλουτῶν μὲν καὶ ἡμῶν μηδε-
 νὸς ἀπολείποντο, νίκης δὲ καλλίστας γενικηκῆτα τοῖς βαρ-
 βάρους, καὶ χρημάτων πολλῶν καὶ λαφύρων ἐμπιπληκῆτα
 τὴν πόλιν, ὡς ἐν τοῖς ποταμοῖς ἐκείνου γέγραπται. τοσοῦτον ἔω
 ὁ κράτος ἐν ταῖς δῆμοις τῶν Περικλέους. ὁ μὲν οὖν ἔξοστρακι-
 σμὸς ὡς ἰσχυρῶν εἶχε νόμον δεκαετία τοῖς φερόμενοι. ἐν ᾧ
 C τὰς ἀφ' ἑαυτοῦ, Λακεδαιμονίων στρατῶν μεγάλῃ ἐμβολόν-
 των εἰς τὴν Ταναγραϊκῆν, καὶ τῶν Ἀθηναίων δὲ ἄλλοις ὀρμη-
 σάντων ἐπ' αὐτοῖς, ὁ μὲν Κίμων ἐλθὼν ἐκ τῆς φυγῆς, ἔθετο
 μὲν τῶν φυλετῶν εἰς λόχον τὰ ὄπλα, καὶ δι' ἔργων ἀπολύε-
 σθαι τὸν Λακωνισμὸν ἐβούλετο, συγκινδυνύσας τοῖς πολί-
 ταις. οἱ δὲ φίλοι τῶν Περικλέους συσάντες ἀπήλασαν αὐ-
 τὸν ὡς φυγάδα. δὲ καὶ δοκεῖ Περικλῆς ἐρρωμένον ἐπὶ μᾶ-
 λω ἐκείνῳ ἀγωνίσασθαι, καὶ ἡνέσθαι πύργων ἐπιφανέ-
 σατος, ἀφειδήσας τῶν σώματος. ἔπεσον ἡ καὶ τῶν Κίμωνος οἱ
 φίλοι πάντες ὁμοῦ, οἱ Περικλῆς σιωπητῶν τοῦ
 Λακωνισμοῦ καὶ μετὰ μοῖα δεινῆς Ἀθηναίων καὶ πόρος ἔ-
 γχε τῶν Κίμωνος, ἠπληρώσας μὲν ἐπὶ τῶν ὄρων τῆς Ἀθῆνης,
 D πρὸς δὲ καὶ τὴν βαρῶν εἰς ἔτοις ὡσαν πόλεμον. ἀφ' ὅ-
 ρμος ἔν ὁ Περικλῆς οὐκ ἠκίνησε χρεῖστας τοῖς πολλοῖς, ἀλ-
 λά ὁ ψήφισμα χρεῖστας, αὐτὸς ἐκάλει τ' ἀνδρα, καὶ κείνος
 ἀπελθὼν εἰρήνῃ ἐποίησε τῆς πόλεως. οἰκείας γὰρ εἶχον οἱ
 Λακεδαιμόνιοι πρὸς αὐτοῖς, ὡς πρὸς ἀπῆρτον ὁ Περικλῆς καὶ
 τοῖς δῆμοις δημογῶν. ἐνοι δὲ φασὶν ἔπειτα χρεῖστας
 E τῶν Κίμωνος τ' ἐκδοδὸν ὑπὸ τῶν Περικλέους, ἠ σιωπῆσας αὐ-
 τοῖς ἀπορήσας χρεῖστας δι' Ἐλπιίνης τ' Κίμωνος ἀδελφῆς.
 ὡς τε Κίμωνος μὲν ἐκπλεύσας, λαβόντα ναὺς ἔξοστρατίας, καὶ τ'
 ἔξω στρατηγεῖν, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ βασιλέως χρεῖστας Περικ-
 κῆς ἡ τὴν ἐν ἀφ' ἑαυτοῦ δυνάμει ὑπὸ χρεῖστας ἐδόκει ἡ καὶ πρὸς τε-
 E ρον ἢ Ἐλπιίνης τῶν Κίμωνος τ' Περικλέους πρὸς ἄλλους πρὸς
 χρεῖστας, ὅτε τὴν θανατικῆν δίκην ἐφυγῆναι μὲν γὰρ εἰς τῶν κα-
 τηγῶν ὁ Περικλῆς ὑπὸ τῶν δῆμου πρὸς βεβλημένος ἐλ-
 θούσης δὲ πρὸς αὐτὸν τῆς Ἐλπιίνης καὶ δεομένης, μειδύσας
 εἶπεν, Ὡς Ἐλπιίνης, χρεῖστας εἶ, ὡς πρὸς ἄλλα ταῖς τιμῶν
 δράσειν. οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ λόγον ἀπαξ ἀνέστη τὴν
 πρὸς βολῆν ἀφοσιούμενος, καὶ τῶν κατηγῶν ἐλάττωσας τ' Κί-
 μωνα λυπήσας ἀπεχόρησε. πῶς αἰ οὖν πῆς Ἰδομένης πῆς δῆ-
 σεις, κατηγῶν τῶν Περικλέους ὡς τ' δημογῶν Ἐφι-
 αλτίου, φίλον ἡμῶν, καὶ κρινῶν ὄντα τῆς ἐν τῇ πολιτείᾳ
 F πρὸς ἀρέσας, δολοφονήσας, ἀλλ' ἔζηλοτυπίας καὶ φθόνου
 τῆς δόξης; ταῦτα γὰρ οὐκ οἶδ' ὅθεν σιωπῶν ἄσπερ χο-
 λῶν τῶν πρὸς βεβληκε, πῶς μὲν ἴσως οὐκ ἀνεπιλή-
 τω φρόνημα δι' ἀλλῶν ἔχοντι, καὶ ψυχῶν φιλόπι-
 μων, οἱς ὁδὸν ἐμφύεται πάρος ὡμῶν οὕτω καὶ θηριώδεις,
 O

Εφιδύτῳ μὲν οὖν φοβερὸν ὄντα τοῖς ὀλιγαρχαῖς, καὶ πε-
 εῖται δὴ θύσας καὶ διώξας τῶν δῆμον ἀδικούντων ἀπαρεί-
 τηθῶν ἐπιβελύσαντες οἱ ἔχθροί, δι' Αἰσοδόκῃς τῆς Ταναγρα-
 κῆς, κρυφαίως ἀεὶ λόν, ὡς Αἰσοτέλης εἴρηκεν. ἐτιλδύθησε δ'
 Κίμων ἐν Κύπρῳ στρατηγῶν. οἱ δὲ ἄριστοι καὶ μέγιστον
 μὲν ἦδη τῆς Περικλέα καὶ παρ' αὐτὸν ὄραντες γεγνῶτα τῆς πολι-
 τῆς, βελόμηροι δὲ ὄμφε εἰνά πια τῆς παρὲς αὐτὸν ἀντίπαλο-
 μῶνον ἐν τῇ πόλει, καὶ τῆς δυνάμει ἀμβλυώοντα, ὡς τε μὴ κρη-
 δῆ μοναρχίαν εἶ. Θουκυδίδῳ τῆς Ἀλωπεκῆθην, ἀδρα σώ-
 φρονα καὶ κηδεύῳ Κίμωνος, ἀπέστησαν ἐναυκιστοὶ μῶνον. ὅς
 ἦπτον μὲν ὡν πολεμικὸς τῆς Κίμωνος, ἀρεστίος δὲ καὶ πολιτικὸς
 μάλλον, οἰκουρῶν ἐν ἀσφί, καὶ παρ' αὐτῷ βῆμα τῆς Περικλέα συμ-
 πλεκτόμῶνος, παχὺ τῆς πολιτείας εἰς ἀντίπαλον κατέστησεν. οὐ
 γὰρ εἴασε τῆς καλῆς καγαθοῦ καλυμμένους ἀδρας ἐν διε-
 σπάρται καὶ συμμεμίχθαι παρὲς τῆς δῆμον, ὡς παρ' ἄλλοις,
 ἔπειτα πλῆθους ἡμαυρωμένους δ' ἀξίωμα· χωρὶς δὲ ἀφαιρί-
 νας, καὶ στωαγαγῶν εἰς ταῦτα τῆς πύτων δυνάμει ἐμβεβη-
 ῖμοι μύω, ὡς παρ' ὅτι ζυγούροπιω ἐποίησεν. ἡ μὲν γὰρ δὲ ἄρ-
 χῆς ἀφαιρίσθη τις ὑπουργός, ὡς παρ' ἐν σιδῆρω, ἀφαιρέσθαι
 ἔπειτα μάλιστα δημοτικῆς καὶ ἄριστοι καὶ παρ' αὐτῷ
 ἡ δὲ ἐκείνων ἀμύλα καὶ φιλομμία τῆς ἀνδρῶν, βαρυπύτων
 πομῶν τε μῶνα τῆς πόλεως, δὲ μὲν, δῆμον, δὲ δ', ὀλίγους ἐποίησε
 καλῶς, δὲ καὶ τότε μάλιστα τῆς δῆμον τῆς ἰσίας ἀνείετο Περικ-
 κῆς, ἐπολιτῶν παρὲς γὰρ εἰν, ἀεὶ μὲν πια τῆς πόλεως
 κῶν, ἡ εἴασιν ἡ πομπῶν εἶ) μηχρῶ μῶνος ἐν ἀσφί, καὶ ἀφαι-
 παιδαγωγῶν ὅτι ἀμούσις ἡδοναῖς τῆς πόλιν· ἐξήκῳ δὲ τῆς
 ἡρῆς καὶ ἐκαστοὶ ἐναυτῶν ἐκπέμπων, ἐν αἷς πολλοὶ τῆς πολι-
 τῆς ἔπλεον ὅτι μύω εἰ μῶναδοι, μελετῶντες ἀμῶ καὶ
 μῶναδοντες τῆς ναυτικῆς ἐμπειρίαν. παρὲς δὲ τῆς πόλεως, χιλίους
 μὲν ἔσφλεν, εἰς Χερρόνησον κληρῶ χῆς, εἰς δὲ Νάξον περὶ χῆ-
 σίους, εἰς δὲ Ἀνδρον ἡμίσεις τῆς πόλεως, εἰς δὲ Θράκιω χιλίους Βι-
 σάλταις στωοικῆσιν ὅτι ἄλλοις δὲ εἰς Ἰταλίαν, οἰκιστοὶ μῶνος
 Συβαρέως, καὶ Θερείους παρ' ὅτι ἔσφλεν. καὶ ταῦτα ἔσφλεν
 τῆς ἀποκρυφίζων μὲν ἄρῶ καὶ ἀφαιρίσθαι πολυπῶνα
 γῆμονος ὅτι ἔσφλεν τῆς πόλιν· ἐπὶ πορτοῦ μῶνος δὲ τῆς ἀποκρυφίζων
 δῆμον, φόβον δὲ καὶ φρεσὶν τοῦ μὴ νεωτερίζῃν τῆς πόλεως
 τοικῆσιν τοῖς συμμάχοις. οἱ δὲ πλείους μὲν ἡδονῶν τῆς Ἀ-
 θῆναις καὶ χῆσμον ἰσίας, μεγίστῳ δὲ τοῖς ἀσφίς ἐκπληξῆν ἀν-
 δρῶν τοῖς μῶνον δὲ τῆς Ἑλλάδι μῶνον τῆς μὴ ψύδεσθαι τῆς λεγῶ-
 μῶνῳ δυνάμει αὐτῆς ἐκείνης καὶ τῆς παλαιῶν ὄλβον, ἡ τῆς ἀνα-
 δημῶτων καὶ ἀσφῆ. τῆς μάλιστα τῆς πόλεως μῶνον τῆς Περ-
 κῆς εἰς ἐβάστανον οἱ ἔχθροί, καὶ διέβδῃον ἐν τῆς ἐκκλησί-
 ας, βωῶντες ὡς ὁ μὲν δῆμος ἀδοξῆ καὶ κακῶς ἀκούει, τὰ χῆ-
 νὰ τῆς Ἑλλάδων χῆματῶ παρὲς αὐτὸν ἐκ Δῆλῶ μετῶνα γῆν
 ἡ δὲ ἐνεσθαι αὐτῶ, παρὲς τοῖς ἐγκλωυῶταις ἀνταρπεσάτη τῆς
 παρ' αὐτῶν, δέισαί τε τοῖς βαρβάροις ἐκείτην ἀελέσθαι, καὶ
 φυλάτῃν ἐν ὅτι τῶν τῶν χῆνὰ, ταῦτῳ ἀπῆρκε Περικῆς. καὶ
 δοκεῖ δεινῶ ὕβρειν ἡ Ἑλλάς ὑβείσθαι, καὶ τυραννῆσθαι πε-
 ριφαῶς, ὅτι ὡσαυτὸς εἰς φρεσὶ μῶνος ἔπειτα αὐτῆς ἀναγκῆσθαι
 παρὲς τὸν πόλεμον, ἡμῶν τῆς πόλιν καὶ ἀφαιρίσθαι καὶ
 καλωπίσθαι, ὡσαυτὸς ἀσφῆ γῆν καὶ ἀφαιρίσθαι μῶνον
 λίθους πολυτελεῖς, καὶ ἀγάλατῶ, καὶ ναοὶς χιλιστάλ-
 τῶν. εἰδῶσθαι οὖν ὁ Περικῆς τῆς δῆμον ὅτι χῆματῶν μὲν
 ὅτι οὐφείλοισι τοῖς συμμάχοις λόγον, παρ' ὅτι πολεμῶντες αὐ-
 τῶν καὶ πῆς βαρβάροις ἀεὶ γῆντες, οὐχ ἴππων, οὐ ναῦν,

A Ephialtem ergo, qui hostis acris erat eorum qui paucorum potentiam fouebant, seuerusq; in de-
 tegendis & persequendis illis qui circumuenie-
 bant populum, inimici implicatum insidiis, Ari-
 stodici Tanagrei opera, ut prodit Aristoteles, clam
 sustulere. At Cimon praefectus classis in Cypro
 diem suum obiit. Optimates autem, quanquam
 sentirent iam dudum validissimas in ciuitate eu-
 fuisse opes Periclis, volebant cum eo aliquem ta-
 men in ciuitate comparatum, qui potentiam eius,
 ne planè erumperet in tyrannidem, retunderet.
 Itaque aduersarium ei obiecerunt affinem Cimo-
 nis, moderatum virum, Alopecensem Thucydi-
 dem. Qui quum minus bellicis laudibus esset
 quàm Cimon celebris, sed fori artiumque peritus
 ciuiliū, urbem colens atq; in concionibus cum
 Pericle decertans, breui rempubl. ad æquilibrium
 reduxit. Neque enim eos qui optimates voca-
 bantur immisceri & confundi permittit, ut antè,
 cum plebe, vbi multitudine offuscabatur dignitas
 eorum: sed secreuit eos, contractisque in vnum om-
 nium opibus, quæ hac ratione factæ sunt valen-
 tiores, fecit tanquam in lance momentum. Quip-
 pe prior illa tecta distractio, sicut in ferro, discrimen
 indicabat aliquod plebis & principum fac-
 tionis. At horum virorum contentio & ambitio,
 ingenti diuisit ciuitatem fissura, effecitque vt hæc
 pars Populares, altera appellaretur Pauci. Ibi ita-
 que quam maximè laxatis plebi habenis, rempu-
 blicam ad eius libidinem tractabat, eratque in eo
 semper vt celebre aliquod spectaculum, aut epu-
 lum, aut pompam in vrbe instrueret, ciuitatem
 non illepidis deliniens voluptatibus. Iam sexaginta
 triremes quoq; anno emittebat. Magnus nume-
 rus in his ciuium nauigabat, octo menses æra me-
 rens, meditantque simul & discens naualem di-
 sciplinam. Ad hæc mille colonos Chersonesum
 misit, Naxum quingentos, Andrum eius dimi-
 dium. In Thraciam mille adscripsit Bisaltis, in I-
 talias alios, quum instauraretur Sibaris, quos ap-
 pellauere Thurios: eaque agebat, quo otiosa &
 ex otio importuna turba urbem leuaret, & populū
 subueniret difficultatibus, timoremque & præsi-
 dium, ne res nouas molirentur, adiungeret sociis.
 Maximam autem vrbi Athenarum venustatem
 ornatumque conciliauit, cæteris verò mortalibus
 summum stuporem: ac sola Græciæ testimonio
 est, haud esse vanum quod de illius ipsius prisca
 prædicatur potentia & opulentia, operum & or-
 namentorum vrbis molitio. Hanc actionem Pe-
 riclis maximè mordebant inimici, traducebant-
 que in concionibus, fædum vociferantes id po-
 pulo esse & probrosum, quod publicam Græciæ
 pecuniam ex Delo ad se transtulisset. Contra id
 autem quo vti speciosissimo aduersus exprobran-
 tes obtentu poterat, metu se id inde sustulisse bar-
 barorum, vt rem communem tuto loco serua-
 ret, hunc Periclem præcidisse, neque vulgari vi-
 deri Græciam affici iniuria, imò planè opprimi
 tyrannide, quum cernat quæ necessariò ipsa in
 bellum contribuit, his Athenienses urbem de-
 aurantes, & exornantes signis delubrisque sum-
 ptuosissimis, insolentis more mulieris quæ gem-
 mis sese pretiosis excolat. Igitur demonstrauit
 Pericles populo, quum ipse defendat socios & bar-
 baros arceat, non esse ipsum obstrictum vt refe-
 rat rationes illis qui non equum, non nauem

non militem, sed pecuniam solum præbeant, quæ non dantium sit sed accipientium, modò præsent id cuius gratia recipiant. Debere verò, quia abundè ciuitas necessariis instructa ad bellum sit, conuertere eam copias suas in hæc, quæ perpetrata, sempiternam gloriam, dum in molimine sunt, quæstum pariant præsentem: quòd varia opificia instituerentur, varia etiam ministeria, quæ, quia omnes excitatura artes essent, & manus omnes motura, ciuitatem facerent penè vniuersam mercenariam, dum semetipsam decorat & alit. Nam quorum probata ætas & robur erat, hi stipendium militantes accipiebant ex publico: multitudinem inconditam & ignobilem, quia nolebat à capturis secludere, neque tamen accipere inertem & otiosam, ingentibus molitionum cœptis & institutis operum, quæ varia requirebant artificia tractum habentia implicauit populum, vt non secus ac classici, præfidiarii, ac militantes, vrbana quoque plebs haberet ansam, quo compendium facere ex ærario, eiusque fieri particeps valeret. Siquidem materia hîc erat lapis, æs, ebur, aurum, ebenus, cupressus, hæc elaborabant & expoliebant artifices, fabri lignarii, plastæ, ærarii, scalptores, infectores, bractearii, eboris in laminas secandi periti, pictores, pœciltæ, toreutæ. Aduchebant ea & apportabant mercatores, nautæ, gubernatores mari, terra fabri carpentarii, qui equos alebant, aurigæ, restiones, lapicidæ, sutores, viarum munitores, metallici. Singulæ artes, sicut duces exercitum suum, infimam multitudinem & plebeiam habebant sub se centuriatam. Organum ea erat & corpus in obsequia destinatum. In omnem autem penè dixerim ætatem & conditionem hominum distribuebant & dispertiebantur ministeria emolumentum. Quum iam assurgerent opera infanis substructionibus venustate & gratia incomparabili, certantibus superare molitionem arte opificibus, erat præ cæteris celeritas incredibilis. Quæ enim arbitrabantur vix multis successionibus & æuis singula iti absoluta, in vnius ea florescente administratione principis confecta fuere euncta. Et quidem tunc memorant, quum gloriantem pictorem Agatarchem, quòd citò & facilè pingeret imagines, audiuiisset Zeuxis, dixisse, *Ego verò longo tempore*. Dexteritas enim in faciendo & acceleratione non addit pondus operi durable, neque absolutum decorem: tempus verò ad producendum labori coniunctum, robur addit ad operis conseruationem. Quo magis opera admiranda sunt Periclis, quæ ad diurnitatem modico perpetrata tempore fuere. Elegancia enim singula iam tum erant antiqua, flore in hanc vsque diem recentia sunt & nouitia, ita tyrocinium quoddam elucet in eis, integram ab iniuria temporis speciem retinens, quasi habeant opera illa perpetuò virentem spiritum, & animam admixtam non emarcescentem. Quauis autem haberent insignes architectos, & artifices opera, omnium tamen dispensator & arbiter erat illi Phidias. Siquidem hecatompodon parthenona excitauit cum Ictino Callicrates: telesterion Eleusine cœpit Corcebus ædificare. Hic columnas in pauimento posuit & epystiliis iunxit. quo defuncto, Xypetius Metagenes septum & superiores columnas adiecit. Fastigio adyti fenestram addidit Cholargensis Xenocles.

A οὐχ ὀπλίτιον, ἀλλὰ χεῖμα (α) μόνον τελευτών· ἀ τῆς διδόντων οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ τῆς λαμβανόντων, ἀν παρέχων αὐτῶν λαμβάνουσι. δεῖ δὲ, τῆς πόλεως κατεσκευασμένης ἰκανῶς τοῖς ἀναγκαίοις πρὸς τὸν πόλεμον. εἰς ταῦτα τὴν ὑποεῖαν βέπειν αὐτῆς, ἀφ' ὧν δόξα μὲν γυμνασίων αἰδίοις, ὑποεῖα δὲ γυμνασίων ἐποίμη παρέσαι, πᾶν δὲ ἀπὸ τῆς ἐργασίας φανείσης, καὶ ποικιλίων χειρῶν, αἱ πᾶσιν μὲν τέχνῃ ἐγγέουσαι, πᾶσιν δὲ χεῖρα κινούσαι, σχεδὸν ὅλῃ ποιούσιν ἔμμιαν τὴν πόλιν, ὅς αὐτῆς ἅμα χρῶσι μὲν καὶ βεφομένῃ. τοῖς μὲν γὰρ ἡλικίαι ἔχουσι καὶ ῥώμῃ αἱ στρατεῖαι τὰς **B** ἀπὸ τῆς κινῶν ὑποεῖας παρέχον· τὸ δὲ ἀστυτάκτον καὶ βδύρασιν ὄχλον, οὐτ' ἀμοιβῆν εἶναι λημμάτων βουλομένων, οὐτε λαμβάνειν ὄχρον καὶ χολαργῶνα, μεγάλους κατεσκευασμάτων ὀπλοτάς, καὶ πολυτέχνους ὑποτέχνους ἔργων ἀφαιρέτων ἐχόντων, ἐπέδωκε φέρων εἰς τὸν δήμον. ἵνα μηδὲν ἦτον τῶν πλεόντων, καὶ φερούμενων, καὶ στρατομέων, ὅ οὐκ ἐγγὺς ἔχη παρέφασιν ἀπὸ τῆς δημοσίων ὠφελείας καὶ μετὰ λαμβάνειν. ὅπου γὰρ ὕλη μὲν ἰσὺ λίθος, χαλκός, ἐλέφανς, χρυσός, ἔβενος, κυπάρισσος, αἱ δὲ ταῦτα ἐκποιούσαι καὶ κατεργαζόμεναι τέχναι, τέκτονες, πλάσαι, χαλκῆται, λιθοῦργοί, βαφεῖς, χρυσοῦ μετακτῆρες, ἐλέφαντος, ζωγράφοι, ποικιλταί, τορβῆται· πομποὶ δὲ τῶν καὶ κρημνῆρες, ἐμποροὶ καὶ ναῦται, καὶ κυβερνήται καὶ θαλάσσιον οἱ δὲ καὶ γῆν, ἀμαξοπηγῆ, καὶ ζωγράφοι, καὶ ὑπόχοι, καὶ κελωφόροι, καὶ λιθοῦργοί, καὶ σκυτοτόμοι, καὶ ὀδοποιοί, καὶ μεταλλεῖς. ἐκάστη δὲ τέχνη, κατὰ τὸν στρατηγῆς, ἰδίον στρατῶμα, τὸν ἡλικῶν ὄχλον καὶ ἰδιώτῃν σωματεταγμένον εἶχεν, ὄργῳ καὶ σῶμα τῆς ὑποχεσίας γινόμενον. εἰς πᾶσαν (ὡς ἔπος εἰπεῖν) ἡλικίαν καὶ φύσιν αἱ χεῖραι διένεμον καὶ διέσπερον τὴν ὑποεῖαν. αἰαλαβανόντων δὲ τῶν ἔργων ὑποφαιών μὲν μεγέθη, μορφῆ δὲ ἀμιμήτων καὶ χεῖρα, τῶν δημιουργῶν ἀμιλλωμένων ὑποβόλῃ τῆν δημιουργίαν τῆ καλλιτεχνία, μάλις αἰαμασίον ἰσὺ τὸ πάρος. ὧν γὰρ ἕκαστος ὄντος πολλῆς ἀφαιρέσεως καὶ ἡλικίας μόλις ὅτι τέλος ἀφίξεσθαι, ταῦτα πᾶντα μίας ἀκμῆ πολιτείας ἐλάμβανε τὴν σωματελεῖαν. καὶ τοῖς τότε φασὶν Ἀγαθάρχου τὸ ζωγράφου μέγα φρονιμῶς ὅτι τὰς τὰς καὶ ῥαδίως τὰ ζωῶ ποιεῖν, ἀκούσαντα τὸν Ζῆξιν εἰπεῖν, Ἐγὼ δὲ ἐν πολλῶν χρόνῳ ἢ γὰρ ἐν τῶν ποιεῖν ὑπέχεια καὶ ταχύτης οὐκ ἐπίδησι βίβλος ἔργῳ μόνιμον, ὅσδε καλλοῖς ἀκρίβειαν ὁ δὲ εἰς τὴν **E** χροῖαν τὰς πόδας παρεδανεισθεὶς χρόνος, ἐν τῇ σωτηρίᾳ πᾶν γυμνασίων τὴν ἰσὺν ἀποδίδωσιν. ὅθεν καὶ μάλλον θαυμάζεται τὰ Περικλέους ἔργα πρὸς πολλὸν χρόνον ἐν ὀλίγῳ γυμνασίων. κάμει μὲν γὰρ ἕκαστος βίβλος ἰσὺ τότε στρατῶν, ἀκμῆ δὲ μετῆν ἰσὺ πρὸς φάτον ὅτι καὶ νεοῦργον ἔταως ἐπὶ τῆν ἰσὺ καὶ ἀεὶ ἀπὸ τῆν χρόνου ἀφαιρέσει τὸ ὄψιν, ὡς ὅτι ἀεὶ θαλὸς πᾶν καὶ ψυχῆν ἀγῆρα καπαμειμῆ μὲν τὴν ἔργων ἐχόντων. πᾶντα δὲ διείπε καὶ πᾶντων ἐπίσχετος ἰσὺ αὐτῶν Φειδίας, καὶ τοῖς μεγάλοις στρατηγῶν ἐχόντων καὶ τεχνίταις τῶν ἔργων. τὸ μὲν γὰρ ἐκαστὸν πεδὸν παρθενοῖα Κρημνῆτος εἰργάζετο καὶ Γκίνοσ, ὁ δὲ ἐν Ἐλευσίῃ τελεστήριον ἤρξατο μὲν Κόροιβος οἰκοδομεῖν, καὶ τοῖς ἐπὶ ἐδάφοις κίονας ἐθήκεν ἑσῶ, καὶ τοῖς ὀπίσθου τοῖς ἐπέδωξεν· ἀποθανόντος δὲ τούτου, Μεταχῆτος ὁ Ἐυπέπος, ὁ ἀφαιρέσει καὶ τοῖς ἀνω κίονας ἐπέθηκε· ὁ δὲ ὀπαῖον ὅτι τὸ ἀνακτόρου Ξενοκῆτος ὁ Χολαργεὶς ἐκέρυφασε,

ὁ ἰ μακρὸν τείχος πρὸ οὗ Σωκράτης ἀκροσάει φησιν αὐ-
 τὸς εἰσηγούμενον γνάμιν Περικλέους, ἠρρολάβησε Καλ-
 λικράτης. καμωδεῖ δὲ ὁ ἔργον Κρατίνος ὡς βραδέως πε-
 ραινόμενον, Πάλα γὰρ αὐτὸ (φησὶ) λόγῳσι παρσάει Περικ-
 κλέους, Ἐργῳσι δὲ σὸδὲ κινεῖ. ὁ δὲ ὠδέϊον, τῆ μὲν ἐντὸς ἀφ-
 ῥέσει πολυέδρον καὶ πολυέυλον, τῆ δὲ ἐρέει πεικλινέες καὶ
 κείτῳτες ἐκ μίας κρυφῆς πεποιημένον, εἰκόνα λέγῳσι
 ῥρέαται καὶ μίμημα τῆς βασιλέως σκίωης, ὅπως αὐτῶτος
 καὶ τούτῳ Περικλέους. δὲ καὶ πάλιν Κρατίνος ἐν Θραπείας
 παίζει παρὸς αὐτὸν, Ὁ γινοκέφαλος Ζεὺς ὁδὲ παρσέρχεται
 Περικλέους, τῷ δέϊον ὅτι τῆ κρεάνιου ἔχων, ὅτι πύτρακον
 παρσίχεται. Φιλομυμῳδῳς δὲ ὁ Περικλῆς τότε παρσῳτα
 ἐψηφίσαι μοισικῆς ἀγῳνα τοῖς πῳραθῳαῖοις ἀγῳται,
 καὶ διέπαξεν αὐτὸς ἀθλοθέτης ἀρεταῖς καὶ ὅτι καὶ τοῖς ἀγῳνι-
 ζομῳοις αὐλεῖν, ἠάδειν, ἠ κίθαρίζειν. ἔθεαίνε ἰ καὶ τῳ
 τε καὶ τὸν ἄλλον ῥέονον ἐν ὠδέϊα τοῖς μοισικῳις ἀγῳνας. τὰ
 δὲ παρσῳύλαμα τῆς ἀκροπόλεως ἐξείργαδῳη μὲν ἐν πεν-
 ταεπία, Μησοικλέους ἐξείργαδῳη. τύχη δὲ θαυ-
 μαετή συμβάσα πρὸ τῳ οἰκσδομῳας ἐμῳύσε τῳ θεῳν
 σὸκ ἀποσῳποδσα, ἀλλὰ σῳωεφαπτομῳδῳ τῳ ἔργῳ καὶ
 σῳωεπιτελοδσα. ὁ γὰρ ἐνερῳτάτος καὶ παρσῳθυμῳτάτος τῳ
 τεχνίτῳ, ἀποσῳφαλεῖς δὲ ὑφῳοις ἔπεσε, καὶ διέκειτο μοῥθη-
 ρῳς, ὑπὸ τῳ ἰάβῳδῳ ἀπεγῳσῳμῳος. ἀθυμῳῳντος δὲ τοῦ
 Περικλέους, ἠ θεῳς ὄναρ φαεῖσα σῳωέταξε θερεπείας, ἠ
 ῥεῳμῳος ὁ Περικλῆς, ταχὺ καὶ ῳαδῳως ἰάσατο τὸν αἰ-
 θερῳπον. ὅτι τούτῳ δὲ καὶ ὁ χαλκῳῳ ἀγῳαλμα τῆς
 ὑγείας Ἀθῳαῖς ἀνέσῳηεν ἐν ἀκροπόλει πρὸ τὸν βῳμῳον, ὅς
 καὶ παρσῳτερον ἰῳ ὡς λέγῳσι. ὁ δὲ Φειδῳας εἰργαίετο μὲν
 τῆς θεῳδ ὁ ῥεῳσῳῳ ἔδος, καὶ τούτῳ δημῳουρῳς ἐν τῆ ἐπ-
 λῳ εἰ) γέῳραπῳα. πῳμῳτα δὲ ἰῳ ῥεδῳν ἐπ' αὐτῳ, καὶ πῳσῳν
 (ὡς εἰρηκαμῳ) ὅτισῳταί τοῖς τεχνίτῳς ἀφῳ Φιλῳας Περικ-
 κλέους. καὶ τούτῳ τῳ μὲν φθῳνον, τῳ ἰ βλασφῳημῳδῳ ἰεῳγεν,
 ὡς ἐλδῳθέρεας τῳ Περικλεῖ γῳαῳκας εἰς τὰ ἔργῳ φοιτῳ-
 σῳας ὑποδῳεῳμῳοῦ τοῦ Φειδῳῳ. δὲξῳμῳοι δὲ τὸν λόγῳν οἱ
 καμῳκῳῳ, πολλῳ ἰσέλγῳαν αὐτῳ κῳετῳκέδασα, εἰς τῳ
 Μενίπῳου γῳαῳκα ἀφῳβάλλοντες, αἰδῳρὸς Φίλῳου καὶ ὑπο-
 σῳρατηρῳῳτος. εἰς τῳ Πυρῳλάμῳοις ὀρηθῳφῳας, ὅς ἔ-
 τῳεῳς ὡν Περικλέους, αἰτῳα εἰχε παδῳνας ὑφῳίεναί τῳς γῳ-
 ναεῳν αἰς ὁ Περικλῆς ἐπλησῳάξε. καὶ ἠ αἰ τῳς αἰθερῳποις
 σατυρῳκῳῳ τοῖς βῳοις, καὶ τῳς καὶ τῳ κρειπῳῳνων βλασφῳη-
 μῳας ὡς τῳ δαῳμῳοι κακῳ τῳ φθῳνῳ τῳ πολλῳν ἀποθῳῳ-
 τῳς ἐκάσῳτε, θαυμάσῳειν, ὅπου καὶ Στῳσίμβῳερος ὁ Θάσῳος
 δεινὸν ἀσέβῳμα καὶ μυθῳῳδες ἐξεεῳγκῳῳν ἐτόλμησῳεν εἰς τῳ
 γῳαῳκα τῳ ὑδ καὶ τῳ Περικλέους; οὔτῳς ἔοικε πῳμῳτη
 χαλεπὸν εἰ) καὶ δις θῳεῳθῳ ἰσοεῳα τῳληθῳς, ὅτῳ οἱ μὲν
 ὑπερῳν ῥεῳνῳότες τὸν ῥέονον ἔχῳσῳν ὅτι παρσῳθεν ὄνῳα τῆ
 γῳῳσει τῳ παρσῳγῳάτων. ἠ δὲ τῳ παρσῳξῳων καὶ τῳ βῳῳων
 ἠλικῳῳπῳ ἰσοεῳα, τὰ μὲν φθῳνοῖς καὶ δις μῳρῳείας, τὰ δὲ
 ῥεῳεζομῳη καὶ κῳλακῳῳουσα, λῳμῳῳνηται καὶ ἀφῳσῳ-
 φῳ τῳ ἀλήθῳα. τῳ δὲ πρὸ τῳ Θουκυδῳδῳ ρῳτόρων κῳ-
 ταδῳῳντων τῳ Περικλέους, ὡς παρσῳῳντος τὰ ῥεῳμῳ-
 τῳ, καὶ τῳ παρσῳσῳδοῖς ἀπολλῳῳῳτος, ἠρώτησῳεν ἐν ἐκκῳλη-
 σῳα τὸν δημῳον εἰ πολλὰ δοκῳ δὲ δαπῳμῳῳσῳται. φῳσῳντων δὲ,
 Γάμῳπολλα, Μῳ τῳίνῳ (εἰπῳεν) ὑμῳν, ἀλλ' ἐμῳ δὲ δαπῳμῳῳσῳ καὶ τῳ αἰαθῳμῳάτων ἰδῳαν ἐμῳυτῳ ποῳῳσῳμῳ
 τῳ ὅτι πῳεφῳῳ. εἰπόντος οἳν τῳ τῳ Περικλέους, εἰτε τῳ μεγαλοφῳεσῳῳῳ αὐτῳ θαυμάσῳαντες, εἰτε

A Longum murum, de quo ædificando refert se So-
 crates audiuisse suadentem Periclem, Callicrati-
 des faciendum redemit. Mordet hoc opus Crati-
 nus, quod segniter absolueretur,

*Iam pridem enim, inquit, haud cessat murum iacta-
 re Pericles*

Verbis at re ipsa nil prestat.

Odeum (cuius habet interior descriptio multa fe-
 dilia multaq; columnas, tectum est autem subue-
 xum & accliuæ, in vnum assurgens fastigium) i-
 maginem ferunt esse & simulacrum tabernaculi
 regis. instituit & hoc quoq; Pericles. Vnde Crati-
 nus iterum in Thressis ludit in eum,

Schinosephalus iam præsto adest nunc Iupiter:

Odeon aut habet Pericles vertice,

Liber quia est ab exili formidine:

Tunc primùm ingenti studio Pericles tulit vt cer-
 tamen musicorum Panathenæis celebraretur, di-
 gessitq; id ipse creatus athlothes, quemadmo-
 dum certantes tibia vel voce vel cithara canerent.
 Spectarunt & eo tempore & deinceps in odeo
 musica certamina. Arcis absoluta propylæa intra
 quinquennium fuerunt, architecto Mnestic, Mi-
 rifica verò fortuna, quæ in hac ædificatione acci-
 dit, significauit non inuita dea, sed propitia & se-
 cūda, perpetrata. Promptissimus enim & maximè
 fedulus artifex, quum offendisset, delapsus ex alto
 est: itaq; fuit afflictus, vt haberetur à medicis pro
 deplorato. Inopi consilii Minerua in somnio se Pe-
 ricli offerens, præscripsit medicinam, qua vsus ille
 hominem citò & faciliè curauit. Quamobrem Sa-
 lutaris Mineruæ signum æreum in arce posuit iux-
 ta arma, quam antè memorant ibi fuisse. Phidias
 signum Mineruæ aureum fecit, eiusq; opifex est in
 basi inscriptus. Omnia ferè hic ob Periclis neces-
 situdinè curabat, artificibusq; (vt diximus) præerat
 omnibus: id quod huic conuitia, illi conflauit in-
 uidiã, quasi ingenuas matronas, ad spectanda o-
 pera commentantes, in gratiam Phidias Periclis re-
 ciperet. Eos rumores excipientes comici, insolentem
 lasciuiam ei impingere, ac Menippi vxorem
 amici atque in bello legati improperauere, Pyri-
 lampisque auium viuaria, cui, quum familiaris Pe-
 riclis esset, infligebatur, ipsum mulieribus quibus
 consuesceret Pericles, subiicere pauones. Et qui-

*Male. pauonum
 pluma morte.*

C

D

E

F

G

H

I

K

L

M

N

Palmer.

de operum
 ex aratio
 respectu
 cum Thu
 gnans illu
 uit aduerfa
 ta iam om
 diam & co
 Athenas, co
 tia, velle
 genes t
 las opes
 micina reg
 rum, non fu
 dabilis pop
 obsecrand
 ex iuxta ill
 quali florid
 & regalem
 plium ad op
 suadendo a
 populum
 cogendoc
 quo imitat
 inconstan
 dice, suo te
 ad saluam
 in rursu
 ri, folia
 me ipe
 reprimen
 que, othen
 nimam esse
 tionem ita
 tenores &
 gendi & p
 dicendi ver
 mendatio
 fini, & pec
 bem, quum
 didisse
 multos reg
 liqui en
 reliquerun
 pater ei reli
 potentiam
 des, & com
 qui non
 ipsamque
 insolentem
 parum
 Athenas
 haligra
 tunc, nunc
 pectum, op
 occasione
 momento
 mit quada
 tes, Leocr
 Thucydide
 pulo Thuc
 dunt. H
 magnitud
 et, am
 et tū
 et tū

de operum cum eo certantes gloria, sublata voce, ex arario impenderetq; erogaretq; nullo sumtus respectu, iussere. Postremo de decenniali exilio cum Thucydide contracto certamine; depugnans illum exterminavit, factionemque dissoluit aduersam. Ac tunc demum, postquam sublata iam omni contentione, ciuitateque ad concordiam & consensum reducta, plane sui iuris fecit Athenas, cunctaque ab Atheniensibus dependentia, vectigalia, exercitus, classes, insulas, mare, ingentes tam per Grecos quam per barbaros expensas opes, imperiumque subditis nationibus & amicitia regum, & societatibus septum dynastarum, non fuit deinceps idem, neque perinde tractabilis populo, aut pronus ad concedendum & obsecundandum, sicut ventis, libidini plebis: sed ex laxa illa & coniuente quadam indulgentia, quasi florido & molli concentu, aristocraticum, & regalem intendens reip. statum, praestans se ipsum ad optima quaeque rectum & inculpatum, suadendo atque docendo spontaneum ferè duxit populum: interim virgendo perquam inuitum, cogendoque applicauit ad id quod ex vsu erat. In quo imitabatur haud dubiè medicum, in morbo inconstanti & longinquo, suo tempore grata modicè, suo tempore acria & medicamenta adhibens ad salutem. Nam quum varii nimirum morbi in turba existerent, tam ingentis domina imperii, solus scitè nouerat tractare singula: ac maximè spe metuque, tanquam clauis, maturè eorum reprimens ferociam, languorem relaxans lenientique, ostendit artem dicendi (vt Plato ait) flexanimam esse, eiusque praecipuum esse munus, rationem tractandi, motus & perturbationes, quasi tenores & sonos quosdam animi, qui scitè tangendi & pulsandi sint. In causa fuit non vis nuda dicendi: verum (vt tradit Thucydides) vitæ commendatio, fidesque eius vnde quaque abstinentissimi, & pecuniae contemptoris. Qui quum urbem, quam magnam acceperat, maximam reddidisset atque opulentissimam, potentia verò multos reges & tyrannos superaret, quorum aliqui etiam liberis dominatus suos testamento reliquerunt, nec vno nummo fortunas suas, quas pater ei reliquerat, reddidit ampliores. Et quidem potentiam eius lucidè commemorat Thucydides, & comici eam inuidiosè obiter ostendunt, qui novos Pisistratidas eius necessarios vocant, ipsumque iubent, vt cuius sint immodicæ opes & intolerabiles liberæ ciuitati, tyrannidem se usurpaturum abiurare. Teleclides permisisse ei refert Athenienses urbium tributa, ipsasque adeò vrbes has ligare, illas soluere, muros lapideos nunc extruere, nunc eosdem demoliri, fœdera, opes, vires, pacem, opulentiam fortunaeque omnes, neque id occasione adductos, nec vigore & gratia breui momento florecentis administrationis, sed obtinuit quadraginta spatio annorum inter Ephialtes, Leocrates, Myronides, Cimones, Tolmides, Thucydides principatum, qui oppresso & expulso Thucydide, non minus quindecim annos durauit. Hic autem quum continuum in annis magistratibus imperium & arbitrium obtinuisset, animum tamen praestitit à pecunia inuisum:

de τῷ Θουκυδίδου κατάλειπεν ἢ τὸ ὄρακιον, οὐκ ἐλάττω τῆν πεντεκαίδεκα ἐτην δὴλώεσκε, καὶ μίαν οὔσαν ἐν ταῖς σπαισίσις στρατηγίας δὲ τὴν καὶ διωσάται κτησάμενος, ἐφύλαξεν ἑαυτὸν ἀτάλασιν ὑπὸ χρημάτων.

A πρὸς τὸ δόξαν ἀπὸ φιλοτιμίας τῶν ἔργων, ἀπέχεσθαι καὶ λαοίτες ἐκ τῆν δημοσίων ἀταλίσκειν ἢ χρηματίζεσθαι, μηδενὸς φειδόμενος. τέλος δὲ πρὸς τὸ Θουκυδίδου εἰς ἀγῶνα πρὸς τὸ ὄρακον καὶ τὰς καὶ ἀφαινεύσας, οὐκ εἶνον μὲν ἐξέβαλε, κατέλυσε δὲ τὴν ἀπιτεταγμένω ἐπαρείαι. ὡς οὖν πρῶτασι λυθείσις τῆν ἀφαινεύσας, καὶ τῆν πόλεως, οἷμαλῆς καὶ μίαν ἡμορόνης, κομὴν πρὸς αὐτὸν εἰς ἐαυτὸν τὰς Ἀθηνῶν, καὶ τὰ τῆν Ἀθηνῶν ἐξηρητημένα στρατήματα, φόρους, καὶ στρατόματα, καὶ τεύχεα, καὶ νήσους, καὶ γὰλακτον, καὶ πολλὰ μὲν δι' Ἑλλήνων,

B πολλὰ δὲ καὶ ἀπὸ βαρβάρων ἠκούσαι ἰσχυρὰ καὶ ἡγεμονίαν ὑποκρίσας ἐθύσει, καὶ φιλίας βασιλέων καὶ συμμάχων πεφραγμένω διωσάται. οὐκ ἐθ' ὁ αὐτὸς ἔω, οὐδ' ὁμοίως χροῆθῆς τὰ δῆμον καὶ ῥαδίως ὑποκρίσει καὶ σπένδιδοναι ταῖς ἐπιθυμίαις, ὡς περὶ πρῶτος τὸ πολλὰν. ἀλλ' ἐκ τῆν ἀπειμίας οὐκ εἶνος καὶ ὑποδουλομένης ἐκείνῃ δημοκρατίας, ὡς περὶ ἀπαιτίας καὶ μαλακῆς δειμονίας, τῆν κεραικῶν καὶ βασιλικῶν ἐπιτεταγμένω πολιτείαι, καὶ χροῆθῆς αὐτὰ πρὸς τὸ βέλτιστον ὄρακον καὶ ἀεικλίτων, τὰ μὲν πολλὰ βουλόμενος ἠγεύσθαι καὶ διδάσκων τὸν δῆμον

C ἔω δὲ ὅτε καὶ μάλα διεχρησάμενος καὶ ἀπαιτίας καὶ πρῶτος εἰάσας, ἐχειροῦτο τὰ συμφέροντα μισθολογίαι ἀπαιτίας ἰάσθαι ποικίλα ἰσχυρὰ καὶ μακρὰ, καὶ χροῆθῆς μὲν ἠδυναίς ἀπαιτίας, καὶ χροῆθῆς τῆν δημοκρατίας καὶ φροῦδος καὶ πρῶτος εἰάσας τῆν σωτηρίαν. πρῶτος εἰάσας τῶν (ὡς εἰκὸς) παθῶν ὄρακον ὑποκρίσας τὸ μέγιστον δὲ ἐξήρηνη φουρόμενος, μόνος ἐμμελῶς ἐκείνῃ ἀφαινεύσας πεφραγέας, μαλακῆς δὲ ἐλπίσι καὶ φόβοις, ὡς περὶ οἰαίσι, πρῶτος εἰάσας τῶν ἀπαιτίας ἠδυναίς, καὶ τὸ δύνεμον ἠδυναίς καὶ πρῶτος εἰάσας, ἐδειξε τὴν ῥητορικῶν καὶ Πλάτωνος ἡγεμονίαι οὔσαν, καὶ

D μέγιστον ἔργον αὐτῆς, τὴν πρὸς τὰ ἠδυναί καὶ πρῶτος εἰάσας τῶν τόνους καὶ φροῦδος ἡγεμονίαι μάλ' ἐμμελῶς ἀφαιτίας καὶ χροῦσας δευόμενος. αἰτία δὲ οὐχὶ τοῦ λόγου φιλοδουλοῦμαι, ἀλλ' ὡς Θουκυδίδης φησὶν, ἢ πρὸς τὸ βίον δόξα καὶ πρῶτος εἰάσας τοῦ ἀπαιτίας, ἀπαιτίας τῶν ἀπαιτίας ἡγεμονίαι, καὶ χροῦσας τῶν κρείττωνος ὅς τὴν πόλιν ἐκ μεγάλης μεγίστω καὶ πλουσιωτάτω ποίησας, καὶ ἡγεμονίαι καὶ διωσάται πολλῶν βασιλέων καὶ τυραννῶν ὑπερτέρως, ὡς εἶνοι καὶ ὅτι τοῖς ἠδυναί διέθεντο, οὐκ εἶνος μάλ' ἀφαιτίας μείζονα τὴν οἰαίαι οὐκ ἐποίησεν ἢ ὁ πατὴρ αὐτῶν κατέλιπε. καὶ τοῖς τὴν διωσάται αὐτῶν σαφῶς μὲν ὁ Θουκυδίδης διηγείται, κακῶς δὲ παρεμφαινοσιν οἱ κομικῶν, Πεισιπρατίδας μὲν νέους τοῖς πρὸς αὐτὸν ἐπαίρους καλοῦντες, αὐτὸν δὲ ἀπομόσασιν μὴ τυραννίσαιν κελόντες, ὡς ἀσυμμέθου πρὸς δημοκρατίας καὶ βαρυτέρως πρὸς αὐτὸν οὔσης ὑπερτέρως. ὁ δὲ Τηλεκλείδης πρὸς ἀφαιτίας φησὶν αὐτῶν τοῖς Ἀθηνῶν, πόλεων τε φόρους, αὐτῶν τε τὰς πόλεις, τὰς μὲν δεῖν, τὰς δὲ ἀτάλασιν λαίνα τείχεα, τὰ μὲν οἰκοδομεῖν, τὰ δὲ αὐτὰ πάλιν κατὰ ἀτάλασιν, ἀπαιτίας, διωσάται, κεραικῶν, εἰρήνῃ, πλούσιον τὸ δίδασκαλοναι τε. καὶ τὰ αὐτῶν χροῦσας οὐκ ἔω, οὐδὲ ἀπαιτίας καὶ χροῦσας ἀπαιτίας ἐφ' ὄρα πολιτείας, ἀλλὰ πρῶτος εἰάσας μὲν ἔτη πρῶτος εἰάσας ἐφ' ἠδυναίς, καὶ Λεωκράτους, καὶ Μυρωνίδας, καὶ Κίμωσι, καὶ Τολμίδας, καὶ Θουκυδίδας: μάλ'

F ἀπαιτίας ἐφ' ὄρα πολιτείας, ἀλλὰ πρῶτος εἰάσας μὲν ἔτη πρῶτος εἰάσας ἐφ' ἠδυναίς, καὶ Λεωκράτους, καὶ Μυρωνίδας, καὶ Κίμωσι, καὶ Τολμίδας, καὶ Θουκυδίδας: μάλ'

καὶ ἄρ' ἐπὶ ταῖς πασὶν ἄρ' ἔχοντες ἄνευ χρηματισμῶν, ἀλλὰ
 τ' παρ' αὐτῶν καὶ δίκαιον πλοῦτον, ὡς μήτ' ἀμελούμενος ἐκ-
 φύγει, μήτε πολλὰ πρὸς ἄλλους καὶ ἀγαθὰ ἀπολαύσει ἀπολαύ-
 σασθαι, ἀλλὰ πρὸς αὐτὸν εἰς οἰκονομίαν ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ
 ἀκρίβεια τῆς ἐξουσίας. τοὺς γὰρ ἐπιτελείους καρποὺς ἀπολαύσας ἀδύ-
 νατος ἐπιπρᾶσκειν, εἴτε τῶν ἀγαθῶν ἕνεκα ἢ ἀρετῆς ὡς
 μέγας, δίδωκε τὸν βίον καὶ τὰ πρὸς τὴν διαίτην. ὅτι οὐχ ἡδύς
 αὐτῷ ἐπιλήθεις παισὶν, ὅσδε γυναιξὶ δαφνίης χρηστῆς, ἀλλ'
 ἐμέμφοντο τὴν ἐφήμερον ταύτην καὶ στυγημένον εἰς τὸ
 ἀκελεύεστον διαπύκνυν, ὅσδε δὲ, ὅτι οἰκία μεγάλη καὶ
 πρὸς ἄλλοις ἀφρόνοις, περὶ ἑρρέοντος, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἀνα-
 λώματος, πρὸς τὸν λήμματος δὲ ἄριστος καὶ μέγας βα-
 δίζωντος. ὅς τ' ἅσασαί τιν' αὐτῶν στυγερῶν ἀκελεύεστον,
 εἰς αὐτὸ οἰκέτης, εὐάγγελος, ὡς ἕτερος ὅσδε δὲ πεφυκῶς, ἢ
 κατὰ πρᾶξιν ἀφρόνους, ἀπὸ τῆς Περικλέους εἰς οἰκονομίαν. ἀ-
 πὸς τῆς ἀρετῆς αὐτῆς τῆς ἀναξάγορου σοφίας, εἴγε καὶ τὴν
 οἰκίαν ἀκρίβως ἐξέλιπε, καὶ τὴν ἡρώων ἀφῆκεν ἄρ' ἔχον καὶ
 μηλόδοτον, ἀπὸ τῆς οἰκονομίας καὶ μεγαλοφροσύνης. ἢ ταῦτα
 εἰ ὅστιν οἱ μὲν θεωρητικῶς φιλοσόφου καὶ πολιτικῶς βίος, ἀλλ'
 ὁ μὲν ἀόργητος καὶ ἀπερροδῆ τ' ἐκ τῆς ὕλης ὅτι τοῖς κα-
 λῶν κινεῖ τ' ἀφρονοίαι, τὰ δὲ εἰς ἀνθρώπων χρείαν ἀναμι-
 γνύει τ' ἀρετῶν, ἐστὶν ἢ ἡρόν τ' ἀπὸ τῆς ἀναξάγων μόνον ἀλλὰ
 καὶ τῆς καλῶν οἰκονομίας. ὡς περὶ αὐτῶν καὶ Περικλῆος, βοηθῶντι
 πολλοῖς τ' πεινήτων. καὶ μάλιστα τ' ἀναξάγορον αὐτὸν λέ-
 γουσι, ἀπολαύσαντος Περικλέους, ἀμελούμενον καὶ ἄρ' ἔχοντα
 καλυμμένον ἢ ἠγεῖται ὅτι κατὰ πρᾶξιν ἀφρόνους. ὡς περὶ αὐτῶν
 ὅτι τῶν Περικλῆος τῶν πρὸς ἄλλους, ἐκπλαγῆτα, ἴσθι δὲ
 ὅτι τὸν αἰδρα, καὶ δεῖσθαι πᾶσαι δέησι, ὅσοι φουερμένοι οὐκ
 ἐκείνον, ἀλλ' ἐαυτὸν, εἰ τοιοῦτον ἀπολεῖ τῆς πολιτείας σύμ-
 βουλον. ἐκκαλυφάμενοι οὖν τὸν ἀναξάγορον εἰπεῖν πρὸς
 αὐτὸν, ὅτι Περικλῆος, καὶ οἱ τῶν λύχου χρείαν ἔχοντες, ἔλαμον
 ὅτι χέουσι. ἄρ' ἔχοντων δὲ Λακεδαιμονίων ἀρετῶν τῆ
 αὐξήσει τῶν ἀπὸ αὐτῶν, ἐπαίρων ὁ Περικλῆος τὸν δῆμον ἐπι-
 μάλλον μέγα φροσύνη, καὶ μεγάλων αὐτὸν ἀξιοῦν πρὸς ἄλλοις
 τῶν, γράφει ψήφισμα, πρὸς τὸν Ἑλλήνων τοῖς ὁπῆποτε κα-
 τοικουῦντες Εὐρώπης ἢ τῆς Ἀσίας, πρὸς ἀκαλεῖν, καὶ μικρὴν
 πόλιν καὶ μέγαν, εἰς σύλλογον πέμπειν ἀπὸ αὐτῶν, τοῖς
 βουλοσσομένοις πρὸς τῶν Ἑλλήνων ἱερῶν ἀκατῶρησαι
 οἱ βαρβαροὶ, καὶ τῶν ἡσιῶν ἀσφείλοισιν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος
 ἀξιοῦν τοῖς θεοῖς, ὅτι πρὸς τοῖς βαρβαροῖς ἐμάχοντο,
 καὶ τῆς θαλάσσης, ὅπως πλέωσι πρῶτες ἀδελῶν, καὶ τῶν εἰρήνῃ
 ἀγῶν. ὅτι ταῦτα δὲ ἄνδρες εἴκοσι τῶν ἀπὸ πεινήτων ἔτη
 γεγυρότων ἐπέμφθησαν, ὧν πέντε μὲν, Ἰωνίας καὶ Δωριῶν τῆς
 ἐν Ἀσίᾳ, καὶ ἡσιῶν ἀπὸ τῆς Λέσβου καὶ Ρόδου παρεκάλων πέντε
 ὅτι τῆς ἐν Ἑλλησπόντῳ καὶ Θράκη μέγαν Βυζαντίος τόπος ἐ-
 πῆσαν, καὶ πέντε ὅτι τῶν εἰς Βοιωτίαν καὶ Φωκίδα καὶ Πε-
 λοπόννησον. ἐκ τῶν ταύτης, ἔλα Λοκρῶν ὅτι τῶν ἀπὸ πει-
 ρῆς ἕως Ἀκαρνανίας καὶ Ἀμβρακίας ἀπεστάλησαν, οἱ δὲ λοιποὶ
 δὲ Εὐβοίας ἐπὶ Οἰτάμῳ, καὶ τῶν Μαλέα χάλπον, καὶ Φθιώτῳ, καὶ
 Ἀχαΐας, καὶ Θεσσαλίας, ἐπορεύοντο, συμπεύθοντες ἵεναί καὶ με-
 τίχον τῶν βαλδομάτων, ἐπὶ εἰρήνῃ καὶ ἡσυχασίᾳ τῶν Ἑλλά-
 δος. ἐπὸς ἄρ' ὅσδε δὲ, ὅσδε στυγερῶν αἰ πόλεις, Λακεδαί-
 μονίων ἀπὸ ἀναλιωθέντων, ὡς λέγεται, καὶ πρὸς τῶν ἐν Πελο-
 πονήσῳ τῶν πείρας ἐλεγχέεισιν. τῶν μὲν οὖν παρεθέμενον ἐ-
 δικημέγας αὐτῶν τὸ φρόνημα καὶ τὴν μεγαλοφροσύνην:

A non negligens alioquin rei familiaris, imò pater-
 nas & iustas facultates, ut nec inertia dilaberentur,
 nec multum interpellarent vel distinerent occu-
 patum, certa ratione, quam censebat expeditissi-
 mam & exactissimam, dispensavit. Quippe an-
 nuos fructus simul omnes distrahebat, inde neces-
 saria quæque mercabatur ex foro, atque ita vitam vi-
 ctumque quotidianum procurabat. Unde parum iu-
 cundus filiis erat iam adultis, nec splendide mulie-
 res habebat, quæ ægrè ferebant quòd ita viveret
 in diem, & sumtus ita ad vnguem circuncideret.
 vbi (ut pat erat) ampla in domo & opibus affluen-
 tibus, nihil efflueret, verum omnes impensæ, om-
 nia emolumenta certo essent numero & modo
 constituta. Huius tam exquisitis rationibus vnus
 feruus moderabatur Euangelus, præclara supra
 cæteros indole præditus, aut à Pericle ad domesti-
 cam institutus disciplinam. Cæterum hæc abhor-
 rebant omnia ab Anaxagoræ sapientia. Nempe
 hic numinis afflatu & animi ductus celsitudine,
 domum deseruit, & agrum reliquit incultum va-
 statumque. Atqui non eadem est, meo iudicio,
 philosophi rebus dediti perspicendis, atque in rep-
 versantis vita. Ille enim in rebus honestis mentem
 exercet, nullius indigam instrumenti vel rerum
 exterarum: hic, qui ad vsum hominum accom-
 modat virtutem, nonnunquam etiam honestè, ne-
 dum necessariò, vtatur diuitiis. quod fecit Peri-
 cles, qui multis subuenit pauperibus. Et verò et-
 iam ipsum perhibent Anaxagoram, ætate decrepi-
 ta neglectum, occupato Pericle, iacuisse, atque ob-
 uoluto capite vitam finire inedia statuisse. Periclem
 ea re ad se delata percussum, aduolasse confestim
 ad illum, & enixè orasse, lamentasseque non illum,
 sed seipsum, qui talem in republ. gerenda consilia-
 rium amitteret. Ibi Anaxagoram aperto capite ei
 dixisse, Etiam ii quibus lucei na, Pericles, opus est,
 infundunt oleum. Quum verò Lacedæmonii
 iam cæpissent vrbes Atheniensis incremento
 inuidere, ad maiorem gloriam excitans populum
 Pericles, & ad ingentia conanda, rogationem
 fert vt omnium vndique Græcorum, siue Eu-
 ropam siue Asiam colerent, indiceretur concili-
 um, utque ciuitates, tam magnæ quàm exiguæ,
 mitterent Athenas legatos ad conuentum: actu-
 ros de fanis Græcorum quæ barbari inflamma-
 uerant, & de sacris, quorum ex votis, quæ diis
 fecerant, quum dimicarent cum barbaris, damna-
 ti essent: & de mari, quo tutò omnes nauigarent,
 & in otio degerent. Cum his mandatis legati vi-
 ginti missi, qui quinquagesimum annum exce-
 ferant. Ex his quinque, Ionas, Doras Asianos &
 insulares, ad Lesbum & Rhodum vsque conuo-
 carunt: quinque ad colentes oram Helleston-
 ti & Thraciæ Byzantium vsque progressi sunt:
 ad hæc quinque in Bœotiam, Phocidem, & Pe-
 loponnesum: hinc per Locros, ad continentem
 proximam, in Acarnaniam vsque & Ambraciam
 missi: reliqui per Eubœam ad Oeteos, & sinum
 Maliacum, Phthiotas, Achæos, & Thessalos pro-
 fecti. Suaserunt hi vt ad conciliū coirent ad con-
 sultandum in medium de pace & rebus Græciæ
 nouatis. Verum id vanum fuit, neque conuen-
 runt ciuitates, aduersantibus (vti fama est) Lace-
 dæmonii, probatusque conatus irritus primùm
 in Peloponneso fuit. Hæc attexui quò spiri-
 tus & excelsum animum declararem Periclis.

In expeditissimam
 laudem con-
 ter, neque e-
 res successu
 dices dixit
 vox hæc cu
 ipse possit
 tales. Qu
 periores vid
 insignem
 lin in Bo
 ex iuueni
 mille prae
 reuere ten
 ludium d
 nonnquam
 peritur temp
 ex hoc dicto
 post diebus
 dem
 & fortes cu
 dentis & m
 riatutela la
 mendata in
 Græcis illu
 Non solum
 nientium, q
 rum etiam
 municipi
 nes prohibu
 cum, be
 ea rego bar
 cionum tam
 semper erat
 ne, qua cen
 tiz soluta Pe
 dem nomen
 fige. Neque
 te T. omnes
 ge progressu
 ma recepim
 Nemeam
 lio decem
 excitant. Ex
 fibus ad
 conueni
 Acheloum
 neas in
 fedatissim
 hiam h
 se ciuitat
 dem, oblat
 infra cl
 Græcis, quæ
 habuit. V
 regibus &
 tum populi
 cam, quo vel
 domini mar
 cho tredec
 flum tyran
 ad propo
 tari m
 ad accip
 factio
 pida

In expeditionibus suis ex securitate summam est laudem consequutus. Neque enim praelio, cuius valde dubia alea & periculum esset, decrevit libenter, neque eos qui ceptis ex praecipitibus praeclaros successus habuerant, & celebrabatur, ut claros duces duxit sequendos aut imitandos: semperque vox haec eius audita ad ciues est, Quatenus facere ipse posset, mansuros ipsos in perpetuum immortales. Quum cerneret Tolmidem Tolmaei ob superiores victorias, & laudem ex rebus bello gestis insignem, suam incurSIONem alieno tempore moliri in Bœotiam, atq; induxisse fortissimos quosq; ex iuventute & animosissimos, ut voluntarii ad mille, praeter reliquum delectum, nomina darent, retinere tentavit eum, & pro concione oravit, illud tritum dictum referens, *Si non crederet Pericli, at non erraturum tamen, si prudentissimum consiliarium, operiretur tempus.* Atq; in praesentia quidem laudem ex hoc dicto consequutus est mediocrem: paucis post diebus, quum cecidisse nunciatum est Tolmidem ipsum apud Coroneam acie fustum, multosq; & fortes ciues occubuisse, tunc vero magnam prudentiae & amoris in ciues ex ea re cum benevolentia retulit laudem. Inter expeditiones eius commendata in primis illa in Chersonesum fuit, quae Graecis illius incolis loci fuit in primis salutaris. Non solum enim mille robore colonorum Atheniensium, quos eo vexit, confirmavit ciuitates, verum etiam, cervicem amplexus propugnaculis & munitionibus ex vno mari in alterum, incurSIONes prohibuit circumfusorum Chersoneso Thracum, bellumque perpetuum & graue exclusit, quo ea regio barbaris commixta accolis, & plena latrociniorum tam finitimorum quam intestinorum semper erat infesta. Et vero etiam ex ea expeditione, qua centum triremium classe ex Pegis Megaricae soluens Peloponnesum circumuectus est, laudem nomenque retulit apud exterarum nationum infigne. Neque enim maritima modo oppida, ut ante Tolmidem, vastauit, sed & in continentem longe progressus naualibus copiis, caeteros intra moenia redegit, formidantes eius aduentum. Apud Nemeam vero excipientes ipsum Sicyonios & praelio decertantes fudit fugauitq;, ac trophaeum ibi excitauit. Ex Achaia, quae foederata erat Atheniensibus, adscriptis in classem militibus, ad oppositam continentem delatus est: quumque praeterlegisset Acheloum, depopulatus est Acaeaniam, atq; Oeneadas intra muros compulsi: quorum vastatis foedatisq; finibus, recepit se domum, quum terribilem hostibus se, cautum strenuumque ostendisset ciuibus. nulla enim offensus, ne fortuita quidem, oblata est militibus. Magna etiam & egregie instructa classe petiuit Pontum, vbi ciuitatibus Graecis, quae postulassent, confecit, easq; benigne habuit. Vicinis barbaris nationibus, earumque regibus & dynastis, magnitudinem ostentauit virium populi Atheniensis, securitatemque & audaciam, quo vellet cunque, nauigantis, atque totius domini maris. Sinopensibus naues cum Lamachio tredecem reliquit, & auxilium contra Timisilaum tyrannum. Quo cum amicis eiecto tulit ad populum ut sexcenti ciues Athenienses voluntarii mitterentur ad frequentandam Synopen, & ad accipienda recta, agrumq;, quem tenuerat ante factio tyranni. In reliquis non obsecundauit cupiditati ciuium, neque illorum impetu ablatum est,

A ἐν τῇ ταῖς στρατηγίαις διδοκίμει μάλα δὲ τὴν ἀσφάλειαν, οὔτε μάχης ἐξυψίσης πολλῶν ἀδηλοτήτων καὶ κίνδυνον ἐκείνης ἀποδοῦναι, οὔτε τοὺς ἐκ τῆς παρὰ βαλλεῖσθαι χρησάμενοις τύχῃ λαμπρῶν, καὶ θαυμασθέντων ὡς μεγάλους, ζήλων καὶ μιμούμενος στρατηγῶν. αἰεὶ τε λέγων πρὸς τοὺς πολίτας, ὡς ὅσον ἐπὶ αὐτῶν μνηροδῶν ἀθάνατοι πύρρα τὸν χρόνον. ὁρᾶν δὲ Τολμίδην τὸν Τολμαίου ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὴν ὀτυχίαν, καὶ ἀφ' ὅτου πρῶτον ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὴν πολέμικον, οὐδὲν ἐκ τῶν παρὰ βαλλεῖσθαι μνηροδῶν εἰς Βοιωτίαν ἐμβολῆν, καὶ πεπεικῶσθαι τὴν ἐν ἡλικίᾳ τοῖς ἑρίοις καὶ φιλοτιμίᾳ τοῖς ἐτεροῖς στρατεύεσθαι, χιλίοις ἡγεμονίαις, αἰεὶ τὴν ἀδελφῆς διωάμεως, καὶ τεχνικῶν ἐπιπέρας καὶ παρὰ βαλλεῖσθαι ἐν ταῖς δὴμῳ, ὅτι μνηροδῶν εἰπὼν, ὡς εἰ μὴ πείθοιτο Περικλῆς, τὸν γε σφώτατον ἔχον ἀμύθησεται σύμβουλον αἰαμείνας χρόνον. τότε μὲν οὖν μετεῖως διδοκίμησε τὴν εἰπὼν, ὀλίγους δ' ὑπερῶν ἡμέρας ὡς αἰηγέλην τεθνεῶς μὲν ἀπὸ τῶν Τολμίδης, πρὸς Κορώνειαν ἡγήσασθαι μάχην, τεθνεῶς δὲ πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς τῶν πολιτῶν, μεγάλην τὴν πρὸς Περικλῆς μετ' ὀνοίας δόξαν ἔδειξεν, ὡς ἀνδρὶ φρονίμῳ καὶ φιλοπολίτῃ. τὸ δὲ στρατηγικὸν ἡγεμονίαν μὲν ἢ πρὸς Χερρόνησον αὐτὴν μάλα, σωτήριος ἡγεμονίαν τοῖς αὐτοῖς καὶ τοῖς τῶν Ἑλλήνων. οὐ γὰρ μόνον ἐπὶ τοῖς Ἀθηνῶν χιλίοις χρησίμας ἔρρωσεν ἀνδρία τὰς πόλεις, ἀλλὰ καὶ τὴν αὐχένα δὲ ζωσάσθαι ἱμάσια καὶ παρὰ βαλλεῖσθαι ἐκ θαλάσσης εἰς θαλάσσαν, ἀπετείχεσθαι κατὰ δρομάς τῶν Θρακῶν παρὰ κεχυμένων τῆς Χερρόνησον, καὶ πόλεμον ἐνδελεχῆ καὶ βαρῶν ἐξέκλεισεν, ὡς οὐκ εἶχετο πύρρα τὸν χρόνον ἢ χώρα, βαρβαρικῶς αἰαμειμένη ἡγεμονίαν, καὶ γέμουσα ληστειῶν ὁμοίων καὶ στυγοίων. ἐθαυμάσθη δὲ καὶ διεδοκίμησε πρὸς τοὺς ἐκ τῶν ἀδελφῶν, πρὸς πλάσας Πελοπόννησον, ἐκ πηγῶν τῆς Μεγαρικῆς αἰαμεινῆς ἐκείτων τεθνεῶν. ἔγρη μόνον ἐπὶ τῆς τῆς παρὰ βαλλεῖσθαι πόλις, ὡς Τολμίδης πρὸς τὴν πόλιν, ἀλλὰ καὶ πρὸς θαλάσσης παρὰ βαλλεῖσθαι, τοῖς ἀπὸ τῆς ναυῶν ὀπλίταις τοῖς μὲν ἄλλοις εἰς τὰ τεῖχη σιωέσθαι, δεῖσαντας αὐτῶν τὴν ἐφοδὸν, ἐν δὲ Νεμείᾳ Σικυωνίους ὑποσάντας καὶ σιωάσαντας μάχην, καὶ κρείττονος βεβαίου, ἔστησε ἔπαυον. ἐκ δὲ Ἀχαιῶν φίλης ἔσης στρατιῶν ἀνδραβῶν εἰς τὰς τεθνεῶς, ὅτι τὴν αἰτιπέρας ἡπειρὸν ἐκομίθη τὸ σὺλφ, καὶ παρὰ βαλλεῖσθαι τὸν Ἀχελῶν, Ἀκαρνανίαν κατέδραμε καὶ κατέκλεισεν Οἰνεάδας εἰς τὸ τεῖχος, καὶ τεμῶν τὴν γῆν καὶ κακῶσας, ἀπῆρει ἐπ' οἴκῃ. φοβερῶς μὲν φανεί τις πολέμοις, ἀσφαλῆς δὲ καὶ δραστήριος τοῖς πολίταις. ὁδὲν γὰρ οὐδὲ ἀπὸ τύχης πρὸς σκερυσμα σιωέθη πρὸς τοῖς στρατευομένοις. εἰς δὲ τὸν Γόντον εἰς πλάσας σὺλφ μεγάλα καὶ κρείττονος λαμπρῶς, τὴν μὲν Ἑλλήνοισι πόλεσιν ὧν ἐδέοντο διεπράσθαι, καὶ παρὰ βαλλεῖσθαι φιλανδρῶν, τοῖς δὲ πρὸς βαρβαρίαις ἐθνεσι, καὶ βασιλεύσιν αὐτῶν καὶ διωάσασθαι ἐπέδειξεν μὲν τὴν διωάμεως τὸ μέγεθος, καὶ τὴν ἀδειαν, καὶ τὸ θάρρος ἡβέλοιντο πλεόντων, καὶ πᾶσαν ὑφ' αὐτοῖς πεποιημένων τὴν θαλάσσαν. Σινωπῶσι δὲ τελοκαδέκα ναῦς ἀπέλιπε μὲν Λαμάχου, καὶ στρατιῶν ὅτι Τιμησίλων τυραννον. ἐκπεσόντες δὲ πύρρα καὶ τῶν ἐπαύρων, ἐψηφίσαντο πλεῖν εἰς Σινώπην Ἀθηνῶν ἐτεροῖς ἐξαχσίοις, καὶ συγκατοικεῖν Σινωπῶσι, νειμαμένοις οἰκίας καὶ χώραν ἡμῶν πρὸς τὴν οἱ τυραννοὶ κατεῖχον. πᾶλλα δὲ οὐ σιωέσθαι πρὸς τῆς ὀρμῆς τῆς πολιτῶν, ὁδὲ σιωέσθαι πρὸς τῆς

ὑπὸ νόμου καὶ τύχης ποσάτης ἐπαγευμένων, Αἰγύπτῳ τε
 πάλιν ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ κινεῖν τῆς βασιλείας ἄρχῆς
 τὰ πρὸς θαλάσση. πολλοὺς ὅμως Σικελίας ὁ δὴ σέως ἄκρῳ
 νῆος ἦδη καὶ δύσσοτος ἔρας εἶχεν, ὃν ὑπερὸν ἄεκαυσαν οἱ
 πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην ῥήτορες. ἡ δὲ καὶ Τυρρήνια καὶ Καρ-
 χηδῶν ἐπίοις ὄνειρος, οὐκ ἀπὲρ ἐλπίδος, ἀλλ' ὁ μέγιστος τῆς
 ὑποχειμένης ἡγεμονίας, καὶ τὴν ἄρσιν τῶν πραγμάτων.
 ἄλλ' ὁ Περικλῆς κατέχευε τὸν δρόμον τούτων, καὶ πρὸς
 ἑαυτὸν τὸ πολυπραγμοσύνην. καὶ τὰ πλείστα τῶν δυνάμεως
 ἔτρεπεν εἰς φυλακὴν καὶ βεβαίωσιν τῶν ἀρχόντων, μετὰ
 ἔργον ἡγεμονίας ἀείργειν Λακεδαιμονίους, καὶ ὅλους ὑπεναι-
 πτόμενος ἄκρῳ, ὡς ἄλλοις τε πολλοῖς ἐδείξε, καὶ μάλιστα
 τοῖς πρὸς τὸν ἱερεῖον παραθεῖσι πόλεμον. ἐπεὶ γὰρ οἱ Λακε-
 δαιμόνιοι στρατεύσαντες εἰς Δελφοὺς, Φωκῶν ἐχόντων δ' ἱε-
 ρεῖον, Δελφοῖς ἀπέδωκαν, ὅθεν ἄκρῳ ἀπαλλαγῶντων, ὁ
 Περικλῆς ἐπιτρατεύσας, πάλιν εἰσήγαγε τοὺς Φωκῆας καὶ
 τὴν Λακεδαιμονίω, ἡ δὲ δώδεκα ἀδελφοὶ παραθεῖσαι,
 εἰς δὲ μέτωπον ἐγκυβάντων τὸ χαλκὸν λύκου, λαβῶν καὶ
 αὐτὸς παραθεῖσαι τοῖς Ἀθηναίοις, εἰς τὸ αὐτὸ λυκὸν καὶ
 τὸ δεξιὸν πλάθειν ἐνεχάραξεν. ὅτι δὲ ὀρθῶς ἐν τῇ Ἐλλάδι
 τὴν δυνάμιν τῆν Ἀθηναίων σιωπῆσεν, ἐμψύρησεν αὐτὰ τὰ
 ἡρόμενα. πρὸς τὸν μὲν γὰρ Εὐβοίᾳ ἀπέστησαν, ἐφ' οἷς διέβη
 μὲν δυνάμει· εἴτ' ὅθεν ἀπηγγέλλοντο Μεγαροὺς ἐκ πε-
 πολεμημένων, καὶ στρατὰ πολεμίων, ὅτι τοῖς ὄρεσι τῆν Ἀθηναίων
 οὔσα, Πλεισάνακτος ἡγεμονίας, βασιλείας Λακεδαιμονίων.
 πάλιν οὖν ὁ Περικλῆς κατὰ τὰς ἐκ τῆν Εὐβοίας ἀνεκμήζε-
 το πρὸς τὸν τῆν Ἀθηναίων πόλεμον καὶ σιωπῆσαι μὲν εἰς χεῖ-
 ρας οὐκ ἐξάρσασε πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς ὀπλίταις παρακα-
 λουμένοις· ὅρα δὲ τὸν Πλεισάνακτα νέον ὄντα χριμῆν, χρω-
 μένον δὲ μάλιστα Κλεανδρίδῃ τῷ συμβέλλον, ὃν οἱ ἔφοροι φυ-
 λακαὶ καὶ παρῶν αὐτῷ ἀλλ' ἢ ἡλικίας σιωπέμεψαν, ἐπει-
 ρῆσθαι τὸν κρύφα καὶ ταχὺ ἀφαιρῆσαι χεῖρας αὐτῶν, ἐ-
 πείσειν ἄκρῳ τῆν Ἀθηναίων ἀπαγαγεῖν τοὺς Πελοποννησίους, ὡς δὲ
 ἀπεχώρησεν ἡ στρατὰ καὶ διελύθη καὶ πόλεις, βαρέως φέρον-
 τες οἱ Λακεδαιμόνιοι, τὸν μὲν βασιλεῖα χεῖρας ἐξήμωσαν,
 ὡν δὲ πλῆθος οὐκ ἔχον ἄκρῳ, μετέστησεν αὐτὸν ἐκ Λακε-
 δαιμόνος τῷ Κλεανδρίδῃ φερόμενος θάνατον κατέγρασαν.
 οὗ δὲ ἡ δὲ πατὴρ Γυλίππου τῷ πρὸς Σικελίαν Ἀθηναίων
 καταπολεμήσαντος. εἶοικε δ' ὡς περὶ συγγενικῶν αὐτῷ πρὸς ο-
 πείφα ἄκρῳ νόσημα τῷ φιλαργυρίᾳ ἢ φύσις, ὅφ' ἦν καὶ αὐτὸς
 ἀσχερῶς ὅτι κακῶς ἔργους ἀλοῖς, ἐξέπεσε τῷ Σπάρτης. τῶν
 τα μὲν οὖν ἐν τοῖς πρὸς Λυσάνδρου δὲ δὴ ἡλικίας τῷ Περικ-
 κλέους ἐν τῷ τῷ στρατηγίας ἀπολογισμῷ δέκα ταλάντων ἀ-
 νάλωμα γράψαντος, ἀνηλωμένων εἰς δὲ δέον, ὁ δὲ ἦμος ἀπε-
 δέξατο, μὴ πολυπραγμοσύνας, μὴ δὲ ἐλέγχας τῷ ἀπὸ ῥήτων.
 ἐνοι δὲ ἰσορήκασιν (ὡν ἔστι καὶ Θεόφραστος ὁ φιλόσοφος) ὅτι
 καὶ ἕκαστον αὐτῶν εἰς τῷ Σπάρτῃ ἐφοῖτα δέκα ταλάντων
 πρὸς τῷ Περικλέους, οἷς τοῖς ἐν τέλει πόλεμος πρὸς ἑαυτῶν,
 παρητεῖτο τὸν πόλεμον, ἢ τὴν εἰρήνην ὡν ἡγεμονίας, ἀλλὰ τὸν χρο-
 νον ἐν τῷ πρὸς ἄκρῳ ἀσάμωρος καὶ ἡσυχίαν ἐμελλε πολεμή-
 σαι βέλπον. ὅθεν οὖν ὅτι τοῖς ἀφεσῶτα τραπεζομύθος, καὶ
 ἀλλ' ἄκρῳ εἰς Εὐβοίαν, πενήτη καὶ ναυοὶ καὶ πενταχιλίους
 ὀπλίταις κατετρέφατο τῶν πόλεις. καὶ Χαλκιδέων τῶν ἰπ-
 ποβοῦσιν λεγεωνοῖς, πλούτων καὶ δόξῃ ἀφαιρῆσθαι, ἐξέβα-
 λεν· Ἐστρατεῖς δὲ πόλεμος αἰσθήσας ἐκ τῆς χώρας, Ἀθηναίων μόνους κατέφασι· τούτοις ἀπαιρητήτως χροσάμωρος,

A quum tantis viribus & secundis rebus elati Ægy-
 ptum gestirent de integro vindicare, & tentare o-
 ram maritimam regi parentem. Plerosque etiam
 Siciliae infaustus & infelix tenebat æstus, quem
 postea oratores ex Alcibiadis factione inflamma-
 verunt. Aliqui Hetruriam & Carthaginem som-
 niabant. Nec vana nitebantur spe propter imperii,
 quod obtinebant, molem, & rerum cursum secun-
 darum. Cæterum compressit hanc excursionem
 Pericles, & effrenatam rerum gerendarum præci-
 dit aviditatem. Opes autem pene omnes conuer-
 tit ad tuenda & confirmanda ea quæ iam obtine-
 bant, præclare agi ratus, si reprimere Lacedæmo-
B nios valerët: his enim omnino erat infestus: quod
 cum aliis rebus multis, tum actis in bello sacro de-
 claravit. Nam quum Lacedæmonii cum exerci-
 tu profecti Delphos restituisent ciuibus delu-
 brum, quod tenebant Phocenses, confestim ab
 illorum discessu Pericles admoto exercitu redu-
 xit eo Phocenses. Quum Lacedæmonii autem,
 quam eis Delphi dederant, in oraculis prærogati-
 uam insculpsissent in frontem ænei lupi, accepit i-
 pse quoque Atheniensibus prærogatiuam, eamq;
 in eisdem lupi dextrum latus incidit. Recte vero
C atque ordine Atheniensium eum copias in Gra-
 cia detinuisse, quæ consequuta sunt, demonstra-
 runt. Siquidem primum Eubœi defecerunt, ad-
 uersus quos traiecit cum exercitu. Mox Megaren-
 ses ad arma nunciatum est iuisse, & exercitum ho-
 stium, duce Lacedæmoniorum rege Plistonacte,
 fines Atticos ingressum. Itaque recepit se confe-
 stim ex Eubœa ad bellum domesticum, manum
 vero dubitavit cum multis & fortissimis militibus
 conferere laceffentibus. Sed quum videret Plisto-
 nactem admodum adolescentem esse, & consilio
 præcipue uti Cleandridæ (quem custodem ephori
 & consultorem ei propter ætatem adiunxerant)
D folicitavit eum clam, breuiq; delinitum muneri-
 bus induxit, ex Attica terra ut abduceret Pelopon-
 nesios. Exercitu reducto, & per oppida dilapso, of-
 fensi Lacedæmonii, regi multam pecuniariam
 dixerunt. cuius summæ quum soluendæ non ef-
 fet, exilio solum vertit: Cleandridam, qui profu-
 gerat, rei capitalis damnauerunt. Pater hic fuit
 Gylippi, qui Athenienses in Sicilia contudit. Vi-
 detur autem morbus ei ex natura gentilitius auaritia
 fuisse, cuius impulsu hic quoque, fœdorum
 compertus facinorum, eiectus Sparta est. Cæterum
 hæc in rebus gestis sumus Lylandri persequuti. In
E rationes expeditionis huius sumptum decem ta-
 lentorum retulit Pericles utiliter expensum, quod
 populus, non anxie perscrutato vel excusso arca-
 no, comprobavit. Sunt qui scriptum reliquerunt
 (inter quos est Theophrastus philosophus) dena
 talenta quotannis missitata à Pericle Spartâ, quib.
 omnes qui in magistratu erant autorans, bellum
 amolitus est, haud redimens pacem, sed spatiū quo
 pręparatis per otium omnibus, bellum erat cōmo-
 dius gesturus. Mox conuertit se in eos qui descie-
 rant. Transmisit in Eubœam quinquaginta nau-
 bus, & quinque millibus militum. Ibi oppida redegit
 in potestatem. Inter Chalcidenses, eos qui Hippo-
 botæ appellabantur, opibus & autoritate primos
 expulit: Estienses omnes exterminavit, eoq; colo-
 niam deduxit Atheniensem, hac usus in eos sequitia,

quod illi
 caerant
 nientes &
 nos, effec
 Samios.
 quod bellu
 temperare
 gram fec
 grum, hoc
 quæve
 ciuitatis
 lebre
 to ortum
 iunt eam
 ex veterib
 micis eor
 pe Thargel
 cum acum
 eis confue
 conciliavit
 tiffimorum
 Medorum
 quod prud
 tam aiant
 cum famil
 dam eam
 etaret para
 ad quatu
 lylicem q
 confider
 habuit, ex
 pem casu
 uis princip
 storie tam
 multa vi
 fuisse am
 Pericles: si
 suam, quæ
 iam edite
 trimonio
 quum esse
 cauit eam
 re duxit, qu
 ret a foro, la
 noua Omph
 Cratinus dicit
 Et impa
 Notum est
 Demis Eng
 Epidaur
 & Pyramid
 Ego profu
 lortu aut
 Adeo memo
 blem fuisse
 bellum gest
 anibus præ
 ante Milio
 Hermonia
 Regem p
 bendum so
 dum fort
 Milesiorum
 citus add
 dem eam
 V. dicitur

quod illi naui quadam capta Attica, omnes qui in ea erant contrucidassent. Ex in pactis inter Athenienses & Lacedæmonios induciis in triginta annos, effecit vt populus expeditionem iuberet in Samios. Causam aduersus eos hanc prætendit, quod bellum iussi cum Milesiis dirimere, non obtemperarent. At quia ea quæ in Samios gessit in gratiam fecisse Aspasiæ creditur, non sit incongruum, hoc maxime loco, considerare, quæ ars, quæve vis in ea tanta fuerit, vt principes habuerit ciuitatis in potestate, & philosophi præclaram celebremque mentionem eius fecerint. Nam Mileto ortam fuisse, Axiochi filiam, in confesso est. Aiuunt eam vestigiis instituisse Thargeliæ cuiusdam ex veteribus mulieribus Ionicis, & arrepsisse ad amicitiam eorum quorum summæ erant opes. Quippe Thargelia, quæ venusta esset facie, cuiq; lepos cum acumine inesset, habuit cum plurimis Græcis consuetudinem, omnesq; quibus consueuisset, conciliauit regi: quorum opera, virorum potentissimorum & primorum, sparsit furtim in urbibus Medorum lectæ rudimenta. At Aspasiam aliqui, quod prudens esset & tractandæ callens reip. cultam aiunt à Pericle. Et ipse etiam frequentauit eam cum familiaribus Socrates, foeminasq; ad audiendam eam duxerunt familiares: licet officinam tractaret parum decoram & honestam, quæ puellas ad quæstum corpore faciundum aleret. Æschines Lyficlem quoq; refert pecorum cauponem, qui consuetudinem post obitum Periclis cum Aspasia habuit, ex homine natura inertis & abiecto, principem euasisse Athenis. In Menexeno Platonis, quauis principium scriptû iocose sit, tantum inest historię tamen, famam tenuisse, ob dicendi artem multis vsam Atheniensibus mulierẽ. Atqui lasciuû fuisse amorem equidẽ citius dixerim in Aspasiam Periclis: siquidem vxorem habebat propinquam suam, quæ ante nupta Hipponico fuerat, & illi Calliam ediderat diuitem illum: genuit etiam in matrimonio Periclis, Xanthippum & Paralum. Id quum esset matrimonium vtriq; odiosum, collocavit eam alteri non inuitam. Inde Aspasiam vxorẽ duxit, quã mire dilexit, nã, siue exiret, siue rediret à foro, salutabat semper eã osculo. In comædiis noua Omphale & Deianira, alias Iuno nominatur. Cratinus diserte pellicem appellauit hisce versib.,

Iunonem Aspasiam parit,

Et impudicam & pellicem, inuerecundamq;.

Nothum etiam genuisse ex ea opinio est, de quo in Demis Eupolis eum inducit sic rogantem,

Ecquid nothus superest mihi?

& Pytonidem respondentem,

Esset profecto vir dies vel ante plurimos,

Scorti nisi subtimuisset infortunium.

Adeo memorant autem celebrem Aspasiam & nobilem fuisse, vt, qui cum rege Persarum de regno bellum gessit, Cyrus eam quam in pellicibus adamabat præcipue, vocauerit Aspasiam, cui fuerat ante Milto nomen. Ex Phocide orta filia fuit Hermotimi: occiso in acie Cyro, deducta ad Regem plurimum potuit. Hæc mihi inter scribendum occurrerunt, quæ reicere & transire durum fortassis fuisset. Porro bellum in Samios, Milesiorum potissimum gratia, queruntur precibus adductum Aspasiæ Periclem suasisse, siquidem ciuitates hæc de Priene certabant armis. Victores autem Samii iubentibus arma deponere

A ὅτι ναὺν Ἀθηναίων ἀχμαλώτων λαβόντες, ἀπέκτειναν τοὺς ἄνδρας, ἐκ τούτου ἡμορμήων ἀποιδῶν Ἀθηνάοις καὶ Λακεδαιμονίοις εἰς ἔτη τριάκοντα ψηφίζεται ἢ εἰς Σάμιον πλῆθ, αἰτίαν ποιησάμενος κατ' αὐτῶν, ὅτι τὸν πρὸς Μιλησίους κελόμοιροι ἀγαλύσαντες πόλεμον, οὐχ ὑπήκουον. ἐπεὶ δ' Ἀσπασία ἡγεμόνη δόκει πρᾶξαι τὰ πρὸς Σαμίους, ἐν ταῦτα αὐτὴ εἴη καὶ πρὸς ἀγαπῶντα μάλιστα πρὸς αὐτὴν, τίνα τέχνην ἢ διώματιν ποσάτην ἔχουσα, ἢ τε πολιτικῶν τοὺς πρῶτους ἐχειρώσατο, καὶ τοὺς φιλοσόφους ἔφαυλον οὐδὲ ὀλίγον ἔσθ' αὐτῆς παρέχε λόγον. ὅτι μὴ γὰρ ἴω Μιλησία ἡγός, Ἀξιοχίου θυγάτηρ, ὁμολογεῖται. φασὶ δ' αὐτῆν Θαρρηλίδην πινὰ τῶν παλαιῶν Ἰάδων ζηλώσαντα, ὅτι πρὸς τοὺς δυνατωτάτοις ἀνδράσι, καὶ γὰρ ἡ Θαρρηλία, τὸ, τ' εἶδος δ' ὁμοειδῆς ἡμορμή, καὶ χάριν ἔχουσα μὲν δόξης, πλείστοις μὲν Ἑλλήνων σιωπῆσεν ἀνδράσιν, πλούσιος δὲ πρῶτος ἐποίησε βασιλεῖ τοὺς πλοῖα σάσαντας αὐτῆ, καὶ τὴν πόλεον μηδισμοῦ δι' ἐκείνων ὑπέσπειρεν ἄρχαι, δυνατωτάτων ὄντων καὶ μεγίστων. τὸ δ' Ἀσπασίαν οἱ μὲν ὡς σοφίῳ τινα καὶ πολιτικῆν ἔσθ' ἡ Περικλέους ἀποδοξαδὴν λέγουσι, καὶ γὰρ Σωκράτης ἐστὶν ὅτε μὲν τὴν γυναικῶν ἐφοῖτα, καὶ τὰς γυναῖκας ἀπροασυμίας οἱ συνήθης ἦσαν εἰς αὐτῶν, καὶ πρὸς ἐκείνας πρῶτος ἔσθ' ἔργασίας, ἔδὲ σεμνῆς ἀλλὰ παιδίσκας ἐπαρῆσας τρέφουσαν. Αἰσχίνης δὲ φησὶ καὶ Λεωκλέα τὸν πρὸς Βαλκάρην, ὅς αὐτοὺς καὶ ταπεινοὺς τὴν φύσιν, Ἀθηνάων ἡγός πρῶτος, Ἀσπασία σιωπῶντα μὲν τὴν Περικλέους πλάττω. ἐν τῷ δὲ Μενεζέειν δὲ Πλάτωνος, εἰ καὶ μὲν παιδίας τὰ πρῶτα γέγραπται, ποσῶν γ' ἰσορίας ἐνεστίν, ὅτι δόξαν εἶχε ὁ γυνάμοι ὅτι ῥηθραϊκῆ πολλοῖς Ἀθηναίων ὀπιλεῖν. φαίνεται μὲν τοὶ μάλλον ἐρωτικῆ πρὸς τὴν Περικλέους ἀγάπησιν ἡμορμή πρὸς Ἀσπασίαν. ἴω μὴ γὰρ αὐτῶν γυνὴ πρῶτος ἔσθ' ἡγός, σιωπῆσεν δ' ἰπποκράτης καὶ ἰπποκράτης, ὅς οὐ Καλλία ἔτεκε τὸν πλάσιον. ἔτεκε δ' καὶ πρὸς τὸν Περικλέα Ζαίθηππον καὶ Πάραλον. εἶτα τὸ συμβιωσέως οὐκ ἔσθ' αὐτοῖς ἀρετῆς, ἐκείνῳ μὲν ἑτέρῳ βουλομένην συνεξέδωκεν, αὐτὸς δ' ἡ Ἀσπασία λαβὼν, ἔφερε δὲ φερόντως. καὶ γὰρ ἔστιν, ὡς φασὶ, καὶ εἰσὼν ἀπ' ἀρετῆς, ἡ ἀσπάζετο καὶ ἡμέραν αὐτῆ μὲν τὴν καταφιλεῖν. ἐν τῷ τῆς κωμῶδίας Ὀμφάλητε νέα καὶ Δηιάνειρα καὶ πάλιν Ἡερα πρῶτος ἀρετῆται. Κρατῖνος δ' αὐτῆς παλλακῆν αὐτῆν εἰρηκεν ἐν τούτοις, Ἡερα τε οἱ Ἀσπασίαν τίκει, καὶ καταπυρροῦσιν παλλακῆν κυνώπιδα. δόκει δ' καὶ τὸ νόσον ἐκ ταῦτης τεκνωσάται, πρὸ οὐ πεποίηκεν Ἐυπολις ἐν Δημοσίοις αὐτὸν μὲν οὕτως ἐρωτῶντα, ὁ νόθος δὲ μοι ζῆ; τὸν δ' Πυρρονίδην ἄποκρινόμενον, Καὶ πάλα γ' ἀπὸ ἀνδρῶν, εἰ μὴ ὁ τῆς πόρνης ἄπορρώδει κακόν. οὕτω δὲ τῆν Ἀσπασίαν ὀνομασθῆν καὶ κλεινῶν ἡγός λέγουσιν, ὡς καὶ Κόρον τὸν πολεμήσαντα βασιλεῖ πρὸ τῶν Περσῶν ἡγεμονίας, τῆν ἀγαπῶντα ἴω αὐτῆ μάλιστα τῆν παλλακίδην Ἀσπασίαν ὀνομασθῆν, καὶ λουρῶν Μιλτῶ πρῶτος. ἴω δὲ Φωκείος δ' ἡγός, Ἐρμότημου θυγάτηρ. ἐν τῷ τῆς μέγῃ Κύρου πεσόντος, ἀπαρθεῖσα πρὸς βασιλέα, πλείστον ἴχουσε. ταῦτα μὲν ἐπελθόντα τῆς μνήμῃ καὶ τῆν γραφῆν, ἀπώσαοθαι καὶ παρελθεῖν, ἴσως ἀπὸ τῶν πρῶτων ἴω. τὸν δ' πρὸς Σαμίους πόλεμον αἰτιῶνται μάλιστα τὸν Περικλέα ψηφισάσθαι ἀπὸ Μιλησίου Ἀσπασίας δεηθείσης. αἱ γὰρ πόλεις ἐπολέμου τὸν πρὸς Περικλέους πόλεμον καὶ κρατιώτερος οἱ Σάμοι, παύσαοθαι

τῶν Ἀθηνῶν κελδόντων, καὶ δίκης λαβεῖν καὶ δοῦναι παρ' αὐτοῖς, οὐκ ἐπέθοντο. πλῆθους οὖν ὁ Περικλῆς, πλὴν μὲν ἔσαν ὀλιγαρχίδου κατέλυσε ἐν Σάμῳ τῶν ἰσοκρατῶν λαβῶν ὀμνήρις πεντήκοντα καὶ παῖδας ἰσοκράτους, εἰς Λήμνους ἀπέσειλε. καὶ τοὶ φασὶν ἕκαστον μὲν αὐτῶν τῶν ὀμνήρων διδόναι τάλαντον ἑκάστῳ ἑαυτῷ, πολλὰ δὲ ἄλλα τοῖς μὴ θέλοντας ἐν τῇ πόλει ἡμέρας δημοκρατίαν. ἐπὶ δὲ Πισσούθου ὁ Πέρσης, ἔχων πνὰ πρὸς Σαμίους ὄνοιδον, ἀπέσειλεν αὐτῷ μυρίους χρυσούς, καὶ χρυσοῦ μύριον τὸ πᾶν. ἔμην ἔλαβε τούτων ὁ δὲ Πέρσης, ἀλλὰ χρησάμενος, ὡς περ ἐγνώκει, τοῖς Σαμίους, καὶ καταστῆσας δημοκρατίαν, ἀπέπλευσε εἰς τὰς Ἀθῆνας. οἱ δὲ ὄντες ἀπέστησαν, ἐκκλέψαντος αὐτοῖς τοῖς ὀμνήροις Πισσούθου, καὶ τὰλλα παρεσκιάσαντο πρὸς τὸν πόλεμον. αὐτῶν οὖν ὁ Περικλῆς ἐξέπλευσε ἐπὶ αὐτοῖς, οὐκ ἠσυχάζοντάς, ὁ δὲ καταστῆσας, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν ἔθνος ἐγνώκει, ἀντιλαμβάνεσθαι τὴν θαλάσσης, ἡμομήνης δὲ κερτερεῖς ναυμαχίας πρὸς τὴν ἰσθμὸν Τραγίας καλοῦσι, λαμβάνεσθαι ὁ Περικλῆς ἐν τῇ τῆσάρῳ καὶ τῶν ἑσπερίων ναυῶν, ἐξ ὁμήρου καὶ καταναυμαχίας, ὧν εἴκοσι στρατιώτες ἦσαν. ἀμα δὲ τῇ νίκῃ καὶ τῇ διώξει τῶν λιμνῶν κρατήσας, ἐπολιόρκει τοῖς Σαμίους, ἀμφοτέρως ἐπὶ τὸν μῦνον ἐπέσειεναι καὶ ἀμαχίαν πρὸς τὴν τῆσάρῳ. ἐπεὶ δὲ μείζων ἔτερος εὐλοῦσθαι ἤλθεν ἐκ τῆς Ἀθῆνῶν, καὶ πρὸς τὴν κατακλείσθησαν οἱ Σάμιοι, λαβῶν ὁ Περικλῆς ἐξήκοντα τεύχεα, ἐπλευσε εἰς τὸν ἕξω πόντον ὡς μὲν οἱ πλείστοι λέγουσιν, Φοινικῶν νεῶν ἑπτακύριον τοῖς Σαμίους πρὸς φερεσμῶν, ἀπὸ τῆσάρῳ καὶ ἀμαχίαν πορρωτάτω βυβλόμῳ ὡς δὲ Σπυρίδου, ὅτι Κούρω ἐστὶν ἡμῶν ὁ δὲ οὐ δοκεῖ πιθανὸν εἶναι. ὁποτέρω δὲ οὖν ἐξήσασθαι τὸν λογιμῶν, ἀμφοτέρω δὲ δόξε. πλῆθους οὖν αὐτῶν, Μελισσῶν ὁ Ἰθαγῶν ἀνὴρ φιλόσοφος στρατηγῶν τότε τῆς Σάμου, κατὰ φρονήσας τὸν ὀλιγῶν τῶν νεῶν, ἢ τῆς ἀπειρίας τῶν στρατηγῶν, ἐπέσειε τοῖς πολίταις ὅτι τῶν τοῖς Ἀθηνῶσι. καὶ ἡμομήνης μάχης, νικήσαντες οἱ Σάμιοι, καὶ πολλοὶ μὲν αὐτῶν ἀδρας ἐλόντες, πολλὰ δὲ ἰαῦς ἀφαιρέσαντες, ἐχρῶντο τῇ θαλάσῃ, καὶ παρετίθει τὴν ἀναγκῶν πρὸς τὸν πόλεμον ὅσα μὴ πρὸς πρὸς εἶχον. ἔπειτα δὲ τῶν Μελισσῶν καὶ Περικλέα φησὶν αὐτὸν Ἀριστοτέλης ἠπὶ τῆσάρῳ, ναυμαχίαν πρὸς τῶν. οἱ δὲ Σάμιοι τοῖς ἀντιμαχίαις τῆς Ἀθῆνῶν ἀντιβείοντες, ἐστῆσαν εἰς τὸ μέτωπον γλαυκῶν. καὶ γὰρ ἐκείνοις οἱ Ἀθῆνῶσι, σάμηναι. ἢ δὲ σάμηναι, ναῦς ἐστὶν ἑσπερίων μὲν δὲ σίμφομα, καὶ ἰσοκράτους καὶ ἰσοκράτους, ὡς καὶ ποντοπορῶν καὶ ταχυαυτεῖν. οὕτως δὲ ὠνομάσθη ἀπὸ τῶν ἰσοκράτων ἐν Σάμῳ φανῆσαι, Πολυκράτους τυράννου κατασκιάσαντος. πρὸς ταῦτα τὰ σήματα λέγουσι καὶ ὁ Ἀριστοφάνειος ἠπὶ τῆσάρῳ, Σαμίους ὁ δὲ ἡμῶν ἐστὶν ὡς πολυγράμματος. πυθόμῳ δὲ οὖν ὁ Περικλῆς τῶν στρατοπέδων συμφορῶν, ἐβοήθει καὶ τῶν καὶ τῶν Μελισσῶν πρὸς αὐτὸν ἀπὸ τῆσάρῳ κρατήσας, καὶ τρεφάμενος τοῖς πολεμίοις, ὄντες πρὸς τῆσάρῳ, δαπνῶν καὶ χρῶν μαλλῶν ἠπὸς τῶν καὶ κινδύοις τῶν πολιτῶν, πρὸς τῆσάρῳ καὶ σιωπῆν τῶν πόλιν βουλόμῳ. ἐπεὶ δὲ διεχρῶν τῆσάρῳ τῆσάρῳ τοῖς Ἀθηνῶσι, καὶ μάχασθαι πρὸς τῶν μύριον ἐργῶν ἢ καταχεῖν, ὅπως μέρη διελὼν ὁ πρὸς πλῆθος, ἀπεκλήρου. καὶ τὰ λαβόντι τὸν λαβὸν κῆρα μὲν ὄνομα καὶ χρῶν παρῆγε τῶν ἄλλων μαχόμενων. δὲ καὶ φασὶ τοῖς ἐν ὀλιγαρχίαις πρὸς ἡμομήνους, λαβὸν ἡμέραν

Atheniensibus, & apud se de controuersia disceptare, dicto non fuerunt audientes. Eo igitur cum classe profectus, paucorum vim, qui dominabatur Sami, dissoluit, obsides accepit quinquaginta ex primoribus, totidemq; pueros, quos misit Lemnū. Sunt autem qui tradant, obsides omnes singula talenta in capita ei ad se redimendum obtulisse, multa in super eos qui à populari ditione abhorrebant. Ad hæc Pissuthnes Perfa, Samiorum studiosus, ad veniam his impetrandam misit ei decem millia aureorum : ex quibus ille tamen nihil accepit, sed rebus apud Samios pro arbitrio suo compositis, translataque ad populum summa potestate, Athenas retro classe abiit. Mox illi rebellauerunt, quum opera Pissuthnis obsides clam profugissent, bellumque summa ope pararunt. In quos iterum mouit Pericles. nec illi pacati fuerunt aut metu perculsi, sed maximo animo instituerunt mare asferere. Atrox prælium nauale, apud insulam quam Tragiam dicunt, fuit commissum: quo reportauit nobilem victoriam Pericles: qui quatuor & quadraginta nauibus oppressit septuaginta, quarum erant armatae viginti. Insequens victos occupauit portum, ac Samios obsedit: ne tum quidem fractos, sed eruptione pro muris prælium miscere plane aufos. Verum altera superueniente ex Athenis maiore classe, quàm Samii vndiq; clausi essent, classe nauium sexaginta in exterum pelagus nauigauit, hoc consilio (vt pleriq; autores sunt) quonouo subsidio quod ex Phœnicia veniebat Samiis occurreret, & quam remotissime dimicaret cum eo, seu, vt Stefimbrotus, quo Cyprū peteret: quod non videtur consentaneum. Vtracunq; fuerit eius deliberatio, videtur parum ei ex sententia cecidisse. Postquam enim profectus cum classe est, Melissus Ithagensis philosophiæ deditus, qui id temporis prætor erat Samiorum, contempta paucitate nauium aut ducum imperitia, incitauit ciues vt Athenienses adorirentur. Ita Samii, certamine commisso, fuderunt Athenienses, quorum permultis captis, multis etiam depressis nauibus, libero positi sunt mari, atque necessaria ad bellum, quibus ante deficiebantur, importarunt. A Melisso ipsum etiam (ait Aristoteles) Periclem fuisse prius nauali prælio superatum. Captiuorum Athenensium Samii reddita contumelia, frontem inscripserunt noctua: vt ipsorum frontem ante Athenienses Samæna. Est Samæna nauis præora demissa, concaua autem magis & ventricosa, vt ad mare commodior & agilior sit. Nomen hoc obtinuit, quod in Samo primo visa sit, à tyranno parata Policrate. Ad hæc stigmata aiunt Aristophanem obscure alluisse,

Samii periti literis quamplurimum.
 At Pericles, nuntiata exercitus clade, tulit propere subsidium, ac Melisso acie fuso fugatoque, hostes confestim muro circumuallauit, sumptu & diurnitate potius quam vulneribus & periculis ciuium vincere & subiugare studens oppidum. Verum quum moræ Athenienses pertætos & pugnandi cupidos non facile esset reprimere, in octo partes distributis copiis sortem duxit, cui obuennisset alba faba, huic epulari feriarique, dum pugnarent reliqui, permittebat. Vnde albam diem, qua quis genio indulset, aiunt ab alba faba nominari.

Addit Ephe...
 capus esse...
 cum Artem...
 dus esse, &...
 opera, lecti...
 Id confutat...
 ontis, in quib...
 te bellum Sa...
 no fit. Hæc An...
 mericulis...
 cuius cap...
 clypeum...
 exire, circum...
 penes hinc...
 mente Sami...
 res Pericles...
 ma pecunie...
 tauerunt Sa...
 obsides de...
 magis quæ...
 clem conten...
 des, nes Ephe...
 lum reot, me...
 Milesiorum...
 dies alligat...
 stibus conc...
 sepulta pro...
 tur. Duris qu...
 veritas in...
 inuidiam Ath...
 intendisse...
 Athenas Per...
 rum qui in be...
 bre de m...
 descendit...
 coronis...
 Elpenice ven...
 res, quæ...
 lum facti...
 fecerunt...
 exicidit...
 fata Elpenice...
 respondit...
 Quædam...
 Dicitur Sami...
 cum Ion am...
 ram vrbem...
 bus nouem...
 nos sub...
 tam accep...
 iude belli...
 verum sit...
 ris etiam...
 fuerit iam...
 tæ, quos...
 populo...
 mari polle...
 nisi bellum...
 Vi populus...
 nam...
 quidem...
 cum Laco...
 quæ...
 101...

Addit Ephorus & machinis vsum Periclem, quū captus esset nouæ rei admiratione, & habuisse secum Artemona mechanicum: quem, quod claudus esset, & si quando necessitas eum vocaret ad opera, lectica deferretur, Periphoretum dictum. Id confutat Ponticus Heraclides versibus Anacreontis, in quibus Artemonis Periphoreti multis ante bellum Samium & has res gestas ætatibus mentio fit. Hic Artemona refert fuisse mollem hominē meticulosum & pavidū, domi fere residem, supra cuius caput, nequid decideret superne, duo serui clypeum æneum tenerent. Quum necesse haberet exire, circumferri solitum in lectulopenfili humi pene: hinc nuncupatum Periphoretum. Nono mense Samii fecerant deditioem: quorum muros Pericles diruit, naues ademit, atq; ingenti summa pecuniæ eos multauit, cuius partem repræsentauerunt Samii, reliquam pacti certa die soluere, obfides dederunt. Exaggerat hæc Duris Samius, magnamque atrocitatem in Athenienses & Periclem confert, de qua nihil meminit nec Thucydides, nec Ephorus, nec Aristoteles. Sed mentiri illum reor, trierarchos classarioscq; Samios in forum Milesiorum eum produxisse, & asseribus decem dies alligasse, demum semianimis iam iussisse fustibus concidi capita, atq; ita eos interfici: inde insepulta proiici cadauera. Verum enimvero videtur Duris, qui, vel vbi nullo priuato rapitur affectu, veritatis in historia solitus est limites transire, quo inuidiam Atheniensibus conflaret, atrocius patriæ intendisse calamitates. Subacta Samo, vt regressus Athenas Pericles est, exequias fecit splendide eorum qui in bello occubuerant, orationemq; funebrem de more habuit luculentam. De suggestu descendente cæteræ fœminæ complexæ sunt, coronisq; & vittis, vt athleticam, victorem ornarunt. Elpenice vero propius accedens, Præclara vero res, inquit, Pericles, & digna coronis, qui dum bellum facis non Phœnicibus aut Medis, sicut meus fecit frater Cimon, sed sociam & cognatam urbem excindis, multos nobis & fortes ciues amisisti. Sic fata Elpenice, subrisit Pericles, & submisit hoc ei respondit Archilochi,

Quando anus es, vngi minus tibi conuenit.

Diuictis Samiis, mire scribit supraque modum cum Ion animum sustulisse, quod, quum barbaram urbem Agamemnon decem annis: mensibus nouem ipse principes Ionum & opulentissimos subiugasset. Neque iniuria gloriatus est, imo tam anceps fors & discrimen tam ingens fuit huiusce belli, vt, quod tradit Thucydides (si modo id verum sit) Samiorum ciuitas pene imperio maris exuerit Athenienses. Secundum hæc, quum æstualet iam bellum Peloponnesiacum, Corcyraeis, quos persequebantur Corinthii bello, autor populo fuit vt mitteret suppetias & ciuitatem mari pollentem adiungeret sibi, quod Peloponnesii bellum in ipsos moturi propediem essent. Vt populus auxilium iussit ferri, Lacedæmonium misit eo Cimonis filium, cui in contumeliam tantum decem naues attribuit. Siquidem magna intercedebat Cimonis familiæ cum Lacedæmoniis necessitudo & amicitia.

Γεια, καὶ προσλαβεῖν ἑρρωμένῳ ναυτικῇ δυνάμει ἦσαν, ὡς ὅσον εὐδὲπω, Πελοποννησίων ἐκπεπολεμημένων πρὸς αὐτοίς. Ψηφισαμένου δὲ τῆς δῆμου τῷ βοήθειον, ἀπέστειλε δέκα ναῦς μόνας ἔχοντα Λακεδαιμόνιον, τὸν Κίμωνος υἱόν, οἷον ἐφουβείζων. πολλὴ γὰρ ἦν ὄνεια καὶ φιλία τῷ Κίμωνος οἴκῳ πρὸς Λακεδαιμονίους.

A Ἐφορος δὲ καὶ μηχαναῖς χρήσασθαι τὸν Περικλέα τὴν κτηνότητα θαυμασάσασθαι, Ἀρτέμιονος τῆς μηχανικῆς παρῆντος, ὃν χωλὸν ὄντα, καὶ φορεῖα πρὸς τὰ κατεπεῖρη, τῶν ἔργων πρὸς κρημνιστῆρον, ὀνομασθῆναι Περειφόρητον. τὸτο μὲν οὖν Ἡρακλείδης ὁ Ποιτικὸς ἐλέγχετοῖς Ἀνακρέοντος ποιήμασιν, ἐν οἷς ὁ Περειφόρητος Ἀρτέμιον ὀνομάζεται, πολλὰς ἐμπροσθεν ἡλικίας τῆς Περειφόρητος Σάμων πολέμου, καὶ τῶν πρᾶγματων ἐκείνων. τὸν δὲ Ἀρτέμιονα φησὶ τρυφερὸν μὲν πᾶσι τὰ βίαια, καὶ πρὸς πῶς φόβοις μαλακὸν οἶτα καὶ καταπλήγη, τὰ πολλὰ μὲν οἴκει κατέζασθαι, χαλκίῳ ἀσπίδα δὲ κεφαλῆς αὐτῆς δυοῖν οἴκει τῶν ὑπερχόντων, ὡς μηδὲν ἐμπροσθεν τῶν ἀνέχων· εἰ δὲ βία αἰεὶ πρὸς ἑαῖν, ἐν κλινιδίῳ κρημνιστῆρον πρὸς τὴν αὐτῶν ἀσπίδα Περειφόρητον κρημνιστῆρον, καὶ ἀπὸ τῆς κληιδίῳ Περειφόρητον. ἐν ἀπὸ δὲ μὲν τῶν Σαμίων πρὸς ἀντιπάλων, ὁ Περικλῆς τὰ τεῖχη καθῆλε, καὶ τὰς ναῦς παρέλαβε, καὶ χεῖρας πολλοῖς ἐζημίωσεν· ὡς τὰ μὲν ὄντως ἠέχοντο οἱ Σάμοι. τὰ δὲ ἐν χρόνῳ ῥητὰ τὰ ξάμνηροι κατόισιν, ὁμηροῖς ἐδώκεν. Δουεῖς δὲ ὁ Σάμιος τύποις ὅτι πρὸς ἀντιπάλων, πολλὰ ὁμοίτητα τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν Περικλέους κατηγερῶν, ὡς οὔτε Θουκυδίδης ἰσόρηκεν, οὔτ' Ἐφορος, οὔτ' Ἀριστοτέλης (ἀλλ' οὐδ' ἀληθῶς εἶναι εἴκει) ὡς ἀπὸ τῶν τελευτῶν καὶ τοῖς ὅτι βία τῶν Σαμίων εἰς τὴν Μιλησίαν ἀγροῦν ἀγαθῶν, καὶ σάνισι πρὸς δόσας ἐφ' ἡμέρας δέκα, κακῶς ἦδη ἀφαιρέσει πρὸς ἐπέταξεν ἀλγεῖν, ζύλοισι τῶν κεφαλῶν συγκολλησάσασθαι, εἴτα πρὸς ἀντιπάλων ἀκὴδ ὄντα τὰ σώματα. Δουεῖς μὲν οὖν οἶον μὴ δὲν αὐτὰ πρὸς σῆσιν ἴδιον πάθος, εἰσὼς κρατεῖν τὴν διήγησιν ὅτι τῆς ἀληθείας, μᾶλλον εἴκει ἐν ταῦτα δεινῶσαι τῶν τῆς πατρίδος συμφορῆς ὅτι ἀβρολή τῶν Ἀθηνῶν. ὁ δὲ Περικλῆς κατὰ τρεφόμενος τὴν Σάμον, ὡς ἐπὶ μὴ ληθῆναι εἰς τῶν

D Ἀθηνῶν, παφᾶς τε τῶν ἀποθανόντων καὶ τὸν πόλεμον ἐνδοξοῖς ἐποίησε, καὶ τὸν λόγον εἰπὼν, ὡς περ ἔθος ἔστιν, ὅτι τῶν σωμάτων, ἐθαυμασάσασθαι. καταβάνοντα δὲ αὐτὸν ἀπὸ τῆς βήματος αἱ μὲν ἄλλαι γυναῖκες ἐδεξιοῦντο, καὶ σεφαίροις ἀνέδδωκεν καὶ ταμίαις, ὡς περ ἀθλητῶν νικηφόρον ἢ δὲ Ἐλπινίκη πρὸς ἀντιπάλων πλησίον, ταῦτ' ἔφη, θαυμασάσασθαι Περικλῆς, καὶ ἄξια σεφάνων, ὅς ἡμῖν πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς ἀπώλεσας πόλεις, οὐ φοίνισι πολλοῖς οὐδὲ Μήδιδις, ὡς περ οὐμὸς ἀδελφὸς Κίμων, ἀλλὰ σύμμαχον καὶ συγγενὴ πόλιν κατὰ τρεφόμενος. ταῦτα τῆς

E Ἐλπινίκης λεγούσης, Περικλῆς μειδιάσας ἀτρέμα, λέγειται ὅτι Ἀρχιλόχου πρὸς αὐτὸν εἰπεῖν, Οὐκ αἰ μύροισι γρᾶς εὐδὲ ἠλείφω. θαυμασὸν δὲ τι καὶ μέγα φρονήσασθαι, καταπολεμήσαντα τοῖς Σαμίοις, φησὶν αὐτὸν ὁ Ἴων, ὡς τῶν μὲν Ἀγαμέμνονος ἔπειτα δέκα βάβασον πόλιν· αὐτῶν δὲ μὴ οἶν ἐνεία πῶς πρὸς τοῖς καὶ δυνατωτάτοις Ἴωνων ἐλόντος. καὶ οὐκ ἦν ἀδίκως ἢ ἄξιος, ἀλλ' ὄντως πολλὴν ἀδελότητα καὶ μέγαν ἔχε κίνδυνον ὁ πόλεμος, εἴπερ (ὡς Θουκυδίδης φησὶ) παρ' ἐλαχίστον ἦλθε Σαμίων ἢ πόλις ἀφελῆσθαι τῆς θαλάσσης ὁ κράτος Ἀθηνῶν. μὲν ταῦτα, κυμνιστῆρον ἦδη τῶν Πελοποννησιακῶν πολέμου, Κερκυραίοις πολεμουμένοις πρὸς Κορινθίων, ἔπεισε τὸν δῆμον ἀποσειλαῖα βοήθειαν.

ὡς αὐτῶν εἰ μὴδὲν ἔργον μέγα μὴδὲ ἐκπαρεπίεσεν ἐν τῇ στρα-
 τηγίᾳ τῆς Λακεδαιμονίου γῆροιο, πρὸς Δραβληθεῖν μάλλον
 εἰς τὸν λακωνισμόν, ὀλίγας αὐτὰ ναὺς ἔδωκε, καὶ μὴ βουλό-
 μηδρον ἐξέπεμψε· καὶ ὅλως διετέλει κωλύει ὡς μὴδὲ τοῖς
 ὀνόμασι γηνοῖσι, ἀλλ' ὀθνεῖοις καὶ ξένοις, ὅτι τῶν Κίμωνος ἑὸν
 ὄνομα τῶν Λακεδαιμονίων ὄνομα, τὰς δὲ Θεσσαλός, τὰς δὲ Η-
 λλος. ἔδοκίμων δὲ πρῶτος ἐκ γυναικὸς Ἀρκαδικῆς γεγενέ-
 ναι. κακῶς οὖν ὁ Περικλῆς ἀκούων Δραβλῆος δέκα ναῦς
 τεύχευς, ὡς μικρὰν μὲν βοηθῆσαι τοῖς δεηθεῖσι, μετὰ δὲ
 πρὸς φασὶν τοῖς ἐγκαλοῦσι παρερηκῶς, ἐτέρους αὐτῆς ἔσειλε
 πλείονας εἰς τὴν Κέρκυραν, αἱ μετὰ τὴν μάχην ἀφίχοντο.
 χαλεπαῖοι δὲ τοῖς Κορινθίοις, καὶ καταγεροῦσι τῶν Ἀθη-
 ναίων ἐν Λακεδαίμονι, πρὸς ἐγγόντο Μεγαρεῖς, ἀντιπάλαιοι,
 πάσης μὲν ἀρετῆς, πρῶτον δὲ λιμῶν ὡν Ἀθηνῶν καὶ ἑ-
 σιν, εἴργασθαι ἀπελευθεροῦσαι, τὰ δὲ τὰ κρινὰ δίκαια καὶ
 τοῖς γεγενημένοις ὄρκους τοῖς Ἕλλησιν. Αἰγιῆται δὲ κεισάται
 δοκίμοι καὶ βίαμα πάσαι, ἐποτινῶντο κρύφα πρὸς τοὺς
 Λακεδαιμονίους, φανεράς ἐγκαλεῖν τοῖς Ἀθηνῶσι οὐδ' ἀρ-
 εῖωτες. ἐν δὲ τούτῳ καὶ Ποτίδαα πόλις Ἰσθμίου Ἀθη-
 ναίων, ἀποικὸς δὲ Κορινθίων, ἀποστῆσα καὶ πολιορκουμένη,
 μάλλον ἐπετάχυνε τὸν πόλεμον. οὐ μὲν δὲ ἀποσβείων τε
 πεμπομένων Ἀθηνῶν, καὶ τῆς βασιλείας τῆς Λακεδαιμο-
 νίων Ἀρχιδάμου τὰ πολλὰ τῶν ἐγκλημάτων εἰς Δραβλῆος ἀ-
 γνητος καὶ τοῖς συμμάχοις πρὸς ἄλλοις, ὅτι αὐτὸς ἔδοκίμοι συμ-
 πεσεῖν ἑσπότε τῶν ἄλλων αἰτιῶν ὁ πόλεμος τοῖς Ἀθηνῶσι,
 εἰ δὲ ψήφισμα κατελεῖν τὸ Μεγαρικὸν ἐπέδωσαν, καὶ διδύ-
 λαγῶν πρὸς αὐτοῖς. δὲ καὶ μάστιγα πρὸς τὸ Περικλῆος
 ἐναυαγῆς, καὶ παρξυνῶς τὸν δῆμον, ἐμμεῖνας τῇ πρὸς
 Μεγαρεῖς φιλονεικίᾳ, μόνος ἔχε τὸ πολέμου τὴν αἰτίαν. λέ-
 γουσι δὲ πρὸς βίους, Ἀθηνῶν πρὸς τούτων ἐκ Λακεδαίμο-
 νος ἀφιγμένους, καὶ τῆς Περικλέους νόμον πρὸς ἀποδομῶν,
 κωλύοντα κατελεῖν τὸ πινάκιον ἐν ᾧ τὸ ψήφισμα γεγραμ-
 μένον ἐτύγχανεν, εἰπεῖν Πολυάρκη τῶν πρὸς βίους πινά, Σὺ δὲ
 μὴ κατέλης, ἀλλὰ φέρων εἴσω τὸ πινάκιον. οὐ γὰρ ἔστι νόμος
 ὁ τῶν κωλύων. καμψοῦ δὲ τῆς λόγου φανέντος, ὅσῳ πᾶλλ-
 λον ὁ Περικλῆς ἐνέδωκεν. ἑσπὴν μὲν οὖν τις (ὡς εἴοικεν) αὐτῶν
 καὶ ἰδίᾳ πρὸς τοὺς Μεγαρεῖς ἀπέρθεῖα· καί μιν δὲ καὶ φανε-
 ρῶν ποιησάμενος τὴν αἰτίαν κατ' αὐτῶν, ἀποτίμνωσαι τὴν
 ἰερεῖν ὀργάδα, γράφει ψήφισμα, κήρυκα πεμφθεῖν πρὸς
 αὐτοῖς καὶ πρὸς Λακεδαιμονίους τὸ αὐτὸν, καταγεροῦσα τῶν
 Μεγαρέων. ἔτο μὲν οὖν τὸ ψήφισμα Περικλέους ἔστι, ἀγνώ-
 μοι καὶ Φιλανδρῶπου δικαστορίας ἐχούμενον. ἐπεὶ δὲ ὁ
 πεμφθεὶς κήρυξ Ἀνθεμόκριτος αἰτία τῶν Μεγαρέων ἀποταίξιν
 ἔδοξε, γράφει ψήφισμα κατ' αὐτῶν Χαρίτος, ἀσπονδὸν μὲν
 εἶναι καὶ ἀκήρυκτον ἔσθαι, ἔσθ' ἂν ὁπίσθ' ἡ Ἀθητικῆς Μεγα-
 ρέων, θανάτου ζημιῶσαι. τοῖς δὲ στρατηγοῖς, ὅταν ὀμνύωσι τὸν
 πατριῶν ὄρκον, ἐπομνύειν ὅτι καὶ δις ἀνά πρῶτον ἔτος εἰς τὴν
 Μεγαρικὴν ἐμβαλοῦσι. παφίωσαι δὲ Ἀνθεμόκριτον πρὸς
 τὰς Θεσσαλίας πόλεις, αἱ νῦν Δίπυλον ὀνομάζονται. Με-
 γαρῆς δὲ, τὸν Ἀνθεμόκριτου φόνον ἀπαριούμενοι, τὰς αἰ-
 τίας εἰς Ἀσπασίαν καὶ Περικλέα τρέποισι, καὶ μὲν οὖν
 τοῖς πρὸς βίους καὶ δημῶδεςι τούτοις ἐκ τῶν Ἀχάρνεων
 « σιχιδίοις, Πόρνεον δὲ Σίμαθον, ἰόντες Μεγαρεῖς δευαῖαι
 « κλέπτοισι μεθύσχεσθαβοὶ καὶ οἱ Μεγαρεῖς ὀδύνας
 « πεφισιγγωμῶν, αἰτεξέκλεψαν Ἀσπασίαν πόρνα δύο.

scilicet Atheniensium
 aliis contra Megareses
 ad Ath. XII. 13.

A Quo igitur maiorem ex gratia Lacedæmoniorum
 traheret Lacedæmonius inuidiam, si nihil infigne
 aut memorabile gestum esset ductu suo, exiguum
 numerum ei nauium dedit, extrusitque inuitum,
 omnibusque modis filiorum Cimonis incremen-
 to offecit, quasi ne nominibus quidem indigena-
 rum, sed peregrinorum & hospitem: quod vni
 Lacedæmonio, alteri Theffalo, Elio tertio esset
 nomen, omnes autem vulgo ferrentur ex mulie-
 re progeniti Arcadica. Ergo quum esset ob decem
 has naues infamis Pericles, quod exiguum auxi-
 lium indigentibus, magnam autem ansam præ-
 buisset lacerandi sui inuidis, alias inde plures Cor-
 cyram misit, quæ post pugnam venere. B
 Infensis Corinthiis, & Atheniensibus Lacedæmone crimi-
 nantibus, associauerunt se Megarenenses, incessentes
 præterius gentium, & iusiurandum inter Græcos
 datum, omnibus emporiis, omnibus se portibus,
 quos obtinerent Atheniensibus, prohiberi & arceri:
 Aeginetæ, quorum miserabilis conditio & afflictæ
 videbatur, quia accusare propalam non audebant
 Atheniensibus, clam apud Lacedæmonios querita-
 bantur. Dum hæc aguntur, Potidæa (quod oppi-
 dum formulæ erat Atheniensium, sed Colonia Co-
 rinthiorum) quia descuerat, circumfidebatur. C
 Quæ res bellum maturauit magis. Verumtamen, quum
 mitterentur Athenas legati, & studeret rex Lace-
 dæmoniorum pleraque crimina Archidamus pa-
 care, sociosque mulceret, verisimile est non fuisse
 eos Atheniensibus illaturos cæteras ob causas ar-
 ma, si adduci, vt plebiscitum Megaricum circum-
 ducerent, pacemque componerent cum illis, po-
 tuissent. Cui quia præcipue intercessit Pericles, &
 populo inflammato præfracte oppugnauit Mega-
 renenses, solus autor habitus est belli. De his ferunt
 legatos venisse à Lacedæmoniis Athenas, & quum
 legem Pericles certam obtenderet, quæ tabulam
 D interdiceret in quam plebiscitum esset relatum re-
 uellere, dixisse vnum ex legatis Polyarcem, Tu ve-
 ro ne reuulseris, sed conuerte tabulam intro, quum
 non sit hoc quæ impediatur lex vlla. Hoc dictum
 quamuis facetum videretur, nihilo fuit remissior
 tamē Pericles. Et sane persequebatur priuato quo-
 dam odio (vti reor) Pericles Megarenenses: præten-
 dens autem publicam & manifestam aduersus eos
 noxam, interuertisse eos agrum sacrum, scribit ple-
 biscitum, vt caduceator ad eos mittatur, atque idem
 ad Lacedæmonios, qui Megarenenses in crimen vo-
 cet. At ea rogatio Periclis æquam continet & le-
 nem querelam: verum quoniam caduceatori, qui
 missus fuerat, Anthemocrito quæ sita mors dice-
 batur à Megarenensibus bellum iis ex Charini roga-
 tione internecinum & implacabile indicitur. Si
 quis attingeret Megarenensis finem Atticum, mors
 ei denuncietur. Prætores in solenni iureiurando
 adderēt: vt bis quotannis agrum Megarentem po-
 pularentur, tumularetur Anthemocritus iuxta por-
 tam Thriasiam, quam nunc Dipylon nuncupant.
 Megarenenses vero cædem inficientes Anthemocri-
 ti, causam omnem in Aspasiam detorquent & Pe-
 riclem, allegantque celebratos & vulgatos hosce
 F versus Aristophanis ex Acharnibus,

*Iuuenes profecti Megaram ebrii, auferunt
 Smatham ex scortatione nobilem:
 Megarensis hinc populus dolore percitus,
 Furatur Aspasia duo scorta haud impiger.*

Ac origo

Ac origo quidem belli, unde manarit, haud proclive est nosse. Plebisciti verò illius non antiquati iuxta omnes causam conferunt in Periclem. Verum hi ex animi celsitudine ferunt coniuncta cum prudentia eum restitisse, quum arbitraretur eo præcepto tentari an cessuri ipsis Athenienses essent, & debilitatis esse concessionem confessionem: alii peruicacia potius & concertatione, ad ostentandam potentiam suam, despexisse Lacedæmonios. Deterrima causa omnium (cui tamen assentiuntur plerique omnes) hæc perhibetur esse. Phidias plastes, signum (vt dictum est) Mineræ conduxerat faciendum. Familiaritate hic Periclis usus est, plurimumque apud eum potuit: quare inuidiam contraxit, ac nonnullos habuit eius causa infestos. Alii, quo periculum in illo facerent qui populus in Periclem futurus iudex esset, Menonem quendam, cuius opera utebatur Phidias, constituunt in foro supplicem, petentem fidem publicam dare sibi, indicaturum se & delaturum certa de Phidia. Quum populus illum admisisset, & quæstio in foro haberetur, nulla prolata furta fuerunt. Aurum enim sic à principio fuerat Periclis consilio simulacro illigatum & circumiectum, vt detrahi vniuersum & approbari valeret ad stateram: quod vt facerent, prouocauit tunc Pericles accusatores. Enimuerò premebat excellentia operum Phidiam, præcipuè quòd in pugna Amazonica, quem finxit in clypeo Mineræ, effigiem suam expressisset, calui senis saxum ambabus manibus sublaturum tenentis, præclaram item inclusisset Periclis imaginem, manus cum Amazone conferentis. Figura manus qua attollit hastam, ita erat fabrefacta, vt præsentia oculis Periclis, quasi tegere conetur vtrinque elucentem similitudinem. Ac Phidias quidem in vincula ductus, morbo interiit. Alii veneno volunt ab inimicis, ad inuidiam Pericli mouendam, sublaturum. Indici Menoni, ferente ad populum Glycone, immunitas data, commendauit insuper prætorib. securitatem illius populus. Eadem tempestate Aspasia violatæ religionis est rea facta, accusatore comædiarum scriptore Hermippo: obiecit præterea eam liberarum fœminas, quibus illudebat Pericles, recipere. Ad hæc rogationem tulit Diopithes, nomina vt deferrentur eorum qui esse deos negarent, aut qui sermones de rebus æthereis fererent, ea suspitione perstringens Anaxagoræ causa Periclem. Quum præberet his aures populus, quæstionesq; reciperet, tum demum plebiscitum fit rogante Dracontide, vt rationes expensæ pecuniæ Pericles apud Prytanæ deponeret, iudicesq; sententiam ex ara ferrent, atq; in vrbe hanc cognitionem exercerent. Agnon hoc ex rogatione circumduxit. Tulit autem, vt causa apud mille quingentos iudices ageretur, siue peculatus & repetundarum, siue iniuriæ vellet quis crimen appellare. Ac Aspasiam quidē eripuit Pericles precibus, pro qua vim lacrymarum in causa dicenda (vt scribit Æschines) profudit, obsecrauitq; iudices: Anaxagoram trepidans ablegauit, atque ex vrbe deduxit. Quum verò Phidiæ causa offendisset populum, ideoq; horreret iudicia, cunctanti & fumare incipienti subdidit faces bello, sperans fore vt crimina discuteret, & leniret inuidiam, quum arduis in negotiis & discriminibus esset ad ipsum vnum propter autoritatem & opes ipsius se ciuitas collatura.

Α πὺ μὲν οὖν ἀρχὴν ὅπως ἔχεν οὐράδιον γυναικά. τὸ δὲ μὴ
 λυθῆναι τὸ ψήφισμα πῶς ὅπως πῶς αὐτῶς πῶς αὐτῶς ὅτι
 φέροιτο τῷ Περικλῆϊ. πῶς οἱ μὲν ἐκ φρονήματος μεγάλα
 μὲν γῶνις κτῆ ὁ βέλπρον ἀπιθροῦσα δαυ φαῖν αὐτὸν
 πείθει ἐνδοσεως ὁ παρῆς παρῆμα, κτῆ πῶς συζήρησιν, ἐξομο-
 λόγησιν ἀσθενείας ἠγρῶ μῦθον οἱ δὲ, μᾶλλον αὐθαδεῖα ἴνι κτῆ
 φιλονεικία, παρῆς ἐνδοξὸν ἰχμὺ παρῆς φρονήσιν Λακκεδαίμων-
 νίαν. ἢ ὅ χεῖρῆσι μὲν αὐτῶ πασῶν, ἔχρησα ὅ πλείους μῦθου
 ρας, οὐτῶ πῶς λέγῃ. Φειδίας ὁ πλάστης, ἐργασίας μὲν ἴνι
 τῶ ἀγάλματι, ὡς παρῆς εἰρηται φίλος ὅ τῶ Περικλῆϊ γῶνις
 Β νος, κτῆ μέγιστον παρῆς αὐτῶ διωθητῆς, τοῖς μὲν δὲ αὐτὸν ἔχεν
 ἐχρησῆς, φθονοῦ μῦθος, οἱ ὅ τῆ δὴ μῆς ποιῆ μῦθοι πείθει ἐκ κεί-
 νῶ, πῶς ἴνι ἐστὶ Περικλῆϊ κειτῆς, Μένωνά πνα τῆ Φειδίου
 σιωεργῶν πείσαντες, ἰκέτω ἐν ἀγορῶ κειτῆς οἰσι, ἀπὺ μῦθον
 ἀδεῖαι ὅτι μὲν ὕσει κτῆ κειτῆς τῶ Φειδίου παρῆς δεξα-
 μῆς ὅ τῆ δὴ μῆς τῆ ἀμῆς φρον, κτῆ γῶνις ἐκ κλησῆς διῶ-
 ξεως, κλησῆς μὲν οἱ ἐλέγησιν. ὁ γὰρ γῶνις οὐτῶς ἀπῆς
 δὲ ἀρχῆς ἀγάλματι παρῆς ἐργασίας κτῆ παρῆς εἰρηται ὁ Φει-
 δίας, γῶνις τῶ Περικλῆϊ, ὡς τε πῶν διωτατῶν ἐστὶ παρῆς
 λῶσιν ἀποδείξαι τὸν φαθμόν. ὅ κτῆ τότε τοῖς κειτῆς οἰσι
 C λῶσιν ποιῆν ὁ Περικλῆϊς. ἢ δὲ δὲ τῶ τῶ ἔργων ἐπίεξε φθονῶ
 τὸν Φειδίαν, κτῆ μέγιστον ὅ τῶ παρῆς Αμάζονας μάχην
 ἐκ τῆ ἀπῆς ποιῆν, αὐτῶ ἴνι ἀμορφίῶν ἐπετύπωσε, παρῆς οἰ-
 του φαλακροῦ, πῶς ἐπὶ πῶν διῶ ἀμφοτέρων τῆ χειρῶν,
 κτῆ τῶ Περικλῆϊ εἰκῆνα παρῆς κτῆ ἐπέθηκε, μῆς μῦθον
 παρῆς Αμάζονας. ὁ δὲ γῶνις τῆς χειρῶ ἀνατεινούσης δὲ οἰσι,
 παρῆς τῆς ὄψεως τῶ Περικλῆϊ, πῶς ποιῆ μῦθον διῶ κτῆ οἰσι,
 ὅ τῶ κτῆ πῶν βούλεται τῶ ὁμοιότησιν παρῆς φανοῦ μῦθου ἐ-
 κειτῆς οἰσι. ὁ μὲν οὖν Φειδίας εἰς τὸ δεσποτικῆρον ἀπαρῆς,
 ἐτελῆσιν νοσήσας, ὡς δὲ φαῖν ἐν οἰσι φερέμακῆς ὅ τῶ ἀγα-
 D βολῆ τῶ Περικλῆϊς, τῶ ἐχρησῆς παρῆς ἀσπασίας τῶν δὲ
 μῦθου τῶ Μένωνι, γῶνις γῶνις Γλυκωνος, ἀτελείαν ὁ δὴ μῆς
 ἔδωκε, κτῆ παρῆς παρῆς τοῖς φερέμακῆς ὅ τῶ μῆς οἰσι
 ἀσφαλείας τῶ ἀμῆς φρον. παρῆς ὅ τῶ τῶν χρόνον ἀσπα-
 σίας δὲ κτῆ ἐφῆς ἀσπασίας, Ερμίππου τῶ κωμῶδο ποιῶ διῶ
 κτῆ οἰσι, κτῆ παρῆς κειτῆς οἰσι ὡς Περικλῆϊ γῶνις εἰ-
 λῶσιν εἰς τὸ αὐτῶ φοιτῶσας ὡς δὲ χεῖρῆς. κτῆ ψήφισμα
 Διοπέδης ἐχρησῆς, εἰσαγῆσιν κτῆ τῶ τῶ μὴ νομίζον-
 τας, ἢ λόγῶν παρῆς τῶ μεταροῖων διδάσκοντας. ἀσπασίας μῦθος
 εἰς Περικλῆα διῶ ἀσπασίας τῶ ἀσπασίας. δεχόμενος ὅ τῶ
 Ε δὴ μῆς κτῆ παρῆς κειτῆς οἰσι ἀσπασίας, ὅ τῶς ἢ δὴ ψήφισμα κυ-
 ρῆται, δεχόμενος τῶ γῶνις γῶνις, ὅ τῶς οἱ λόγῶ τῶ γῶνις οἰσι
 ὡς Περικλῆς εἰς τῶς Πρυτανῆς ἀποτελεῖν οἱ δὲ δικαστῆς
 τῶ ψήφον ἀπὸ τῶ βωμῆ φέροντες, ἐν τῆ πόλῃ κεινοῖεν. ἀσπασίας
 ὅ τῶ τῶ μὲν ἀφείλε τῶ ψήφισματος, κειτῆς ὅ τῶ δὲ κτῆ ἐχρη-
 σῆς, ἐν δικασταῖς γῶνις κτῆ πῶς κειτῆς οἰσι, εἴτε κειτῆς κτῆ δῶ-
 ρων, εἴτε ἀδικίας βῶνις τῶς οἰσι μῶν τῶ δῶξιν. ἀσπασίας
 μὲν οὖν ἐχρησῆς πολλὰ πῶν παρῆς τῶ δὲ κτῆ, ὡς Αἰσχίνης
 φησιν, ἀφείλε τῶ αὐτῶ δακρυα, κτῆ δεητῆς τῶ δικαστῶν.
 Αἰσχίνης φησιν, φοβητῆς, δὲ ἐπεμῆ κτῆ παρῆς κειτῆς οἰσι τῶς
 Ε πόλεως, ὡς ὅ τῶ Φειδῆ παρῆς οἰσι τῶ δὴ μῆς, φοβητῆς
 ὁ δικαστῆρον, μέλλοις τὸν μῶν κτῆ ὡς τῶ φῶν μῦθου ἐχρη-
 κτῆ οἰσι, ἐλπίσαν δεχόμενοι τῶ εἰκλήμασιν, κτῆ ταπεινώσιν
 τῶ φθόνον, ἐν παρῆς κειτῆς οἰσι μεγάλοις ὁ κειτῆς οἰσι τῶς πόλεως
 ἐκείνῶ μῦθου δὲ ἀξίωμα κτῆ δῶν ἀμῆ ἀσπασίας εἰσι.

αι μηδ' ου αιτια δι' ας ουκ ειασεν εδδωμαι Λακεδαίμωνιοις τον δημον, αυται λεγονται. ο δ' αληθης, αδ' ηλον. οι δε Λακεδαίμονιοι γινωσκοντες ως εκεινου καταλυτικος, εις παρ' αμα μαλακωτεροις χρησονται τοις Αθιναίοις, εκελευον αυτοις ο αχος ελαυνειν ο μηδ' εθεν χυος τ' ε Περι κλειος ενοχην, ως Οουκυδιδης ειρηκεν, η δε πειρα περ' εστη τοις περιφασιν εις ποιωαιτιον. αιτη γδ' υποψιας και Διφροβολης, ο Περι κλης ετι μειζονα πιστην εχε και υμιλυ πορ' τοις πολιταις, ως μαλιστα μισωτων και φοβου μηων εκθρον τ' η πολεμίων. δε και περ' εμβαλιν εις τω Αθικλυ τον Αρχιδαμον εχοιτα τοις Πελοποννησίοις, περ' ειπε τοις Αθιναίοις, αι' ερα παλλα δηων ο Αρχιδαμος, απεχνηται τ' η εκεινου, Διφ' τω ξενιας τω ουσαι αυτοις, η Διφροβολης τοις εθροισ εδιδουε αφορμας, οτι τη πολει και τω χωρον η ερα επαυλεισ οπιδιδωσιν. εμβαλλοισιν ουκ εις τ' Αθικλυ στρατω μεγαλη Λακεδαίμονιοι μ' τ' η συμμάχων, Αρχιδαμω τ' βασιλεωσ ηγρου μηου. η δηιωωτες τ' χωρον, περ' ηλθον εις Αγροιας, η καταεραλο πεδευσαι, ως τ' Αθιναίων ουκ ανεξομητων, δλλ' υπορ' ηης η φρονηματος Διφρομαχου μηωι περ' αυτοις. τω δε Περι κλει δεινον εφαινετο περ' ε εξακισμυριοις Πελοποννησίων η Βοιωτ' η οπλιτας (πισυδοι γδ' ησδη οι πορ' εσθρον εμβαλοντες) υπορ' αιτης της πολεωσ μαχλυ στωα' φαι. τοις δε βουλομηοις μαχεσθαι, και δεσπατωωτας περ' εσ τα γινόμενα, και περ' εσινε λεγων ως δεινδρα μη τμηθεντα η κρηνησ. φυεται ταχεωσ, αιδρωι δε Διφροφταρέντων, αυησ τυχειν ου ραδιον εστι. τ' δε δημον εις εκκλησιασ ου στωηγε, δεδιωσ βιασθιτωαι πορ' η γνωμη, δλλ' ως περ' νεωσ κυβερνητης, αιεμου κελινοτος εν πελαγει, θελδμος ο παρ' τα και κατατεινας τα οπλα, χρηται τη τεχη, δαικρυα και δεησεις οπιβα τ' η ναυλωντων και φοβεμηων εασας, ουτως εκεινος, το, τε ας ου συκλεισας, και καταεραβων παρ' τα φυλακεις περ' εσ ασφάλειαι, εχρητο τοις αυτοδ λογισμοις, βραχεα φρονητων τ' η καταεραβωντων η διεχρεαινοντων. καιτοι πολλοι μη αυτ' τ' φιλων δεομηροι περ' εσκειντο, πολλοι η τ' εθρων απειλιντες η καταεραβωντες. πολλοι δ' ηδον ασμασ η σκωμμασ περ' εσ αιχμηλω, εφουβειζοντες αυτ' τ' ερατηγαι, ως δ' ανδρον η περ' εσημηλω τα περ' εσματα τοις πολεμίοις. επεφύετο η η Κλεων ηδη δεχ' της περ' εσ εκεινον οργης τ' πολιτ' η πορ' εσημηλωσ οπι τ' δημαγωγίασ. ως τ' αι απαισα ταυτα δηλοποιησασ, Ερμιππου. Βασιλευσ σατύρων, τι ποτ' ουκ εθελος δδρυ βασαζην, δλλα λογους μηδ' περ' εσ πολεμωσ δεφης παρεχη, ψυχλω η τελησ οπεσης και χη ειδης δι' ακνησκλησασ πορ' εσ δηρωμηνη βρυχη κρηπιδας. δηρ' ηεις αιθωνι Κλεωνι. πλιω υπορ' εσθενος εκινηση τ' τοιςτων ο Περι κλης, δλλα περ' εσ και στωπη τω αδδξιασ και τω απερελαισ υφισαμηρος, και νεων εκατον οπι τ' Πελοποννησων σολον εκπεμπων, αυτος ε στωεξε πλδσεν, δλλ' εμεινειν οικερων η δεχ' χηρος εχων τ' πολιν, εως απηλλαγησασ οι Πελοποννησιοι περ' εστων η τ' ησ πολλας, ομφοσ αγαλλοιτας οπι τα πολεμω, δεχνομεις τε χηρηματων ανελαμβατε, η κληρηχιασ ανεγραφεν. Αιγινητας γδ' δελεσασσ απδρυτας, διενειμε τ' ησσων Αθιναίων τοις λαχεσιν. ωσ δε τις παρηγερια η αφωνε παρον οι πολεμιοι. και γδ' οι περ' εσπλεοντες τω Πελοποννησων, χωρον τε πολλω, καιμασ τε και πολεις μηχερ' εσ διεπορησασ, και κ' ηλυ αυτος εμβαλων εις τω

A Hæ esse causæ referuntur quamobrem non permiserit Lacedæmoniis populum morem gerere: veritas in obscuro latet. At Lacedæmonii, pro certo habentes vnde quaque remissiores se oppresso Pericle præbituros Athenienses, iusserunt eis piaculum eiicere, quo erat (vt tradit Thucydides) ex genere materno contactus Pericles. Verum coeptum iis qui miserant longè aliter cecidit. Quippe pro suspicione & inuidia fidem & existimationem Pericles ad populum multo accepit maiorem, hostem quum cernerent eum præcipuè & odisse & metuere. Itaque antequam Atticam incurfaret cum Peloponnesiis Archidamus, denuntiauit Atheniensibus, si deuastatis cæteris, à suis prædiis Archidamus vim abstineret propter ius hospitii quod cum illo intercedebat sibi, aut quò maleuolis suis ansam calumniandi præberet, agrum se & villas reipubl. donare. Magnis igitur copiis Lacedæmonii cum focis Atticam, rege duce Archidamo, ineunt, fœdandoque fines Acharnas vsque progressi sunt. Vbi castra communiuere, rati non passuros id Athenienses, sed pro solo & gloria secum decertaturos. At Pericles anceps duxit cum sexaginta millibus Peloponnesiorum & Bœotiorum peditum (hic enim numerus fuit copiarum quæ primum infuderunt se in Atticam) de ipsa dimicare vrbe. Eos qui pugna poscebant, &angebantur vastatione agrorum, demulfit, dicens arbores cæsas & deiectas mox renasci, virosum cæforum iterum non promptam fore facultatè. Populi concionem non habuit, veritus ne inuitum de instituto depelleret suo: sed vt gubernator nauis, coorta in mari tempestate, vbi prospexit omnibus, & armamenta composuit, vtitur arte, lachrymas & obtestationes negligens nauseantium & trepidantium vectorum: ita ille obseratis portis, omnia firmavit præfidiis ad securitatem, suaque sequens consilia, contempsit obstrepentes & stomachantes: quamuis multi eum amici obtunderent precibus, multi minitarentur aduersarii insectarenturque, multi carmina canerent & dicteria probrosa, conuitiisque incefferent eius imperium vt molle & prodens hostibus rempubl. Et verò etiam Cleon, incensam conspiciens in illum ciuitatem, mordebat eum, auram popularem captans. id quod hisce versibus declarauit Hermippus,

E *Cur ferre Satyrum rex recusas hastulam,
Mira interim loquens tamen de prelio?
At induisti animum Teletis territum,
Ensisq. tu stricti atque acuti aciem extimes,
Te punxerit licet Cleon stimulis acris.*

Verum istorum mouit Periclem nihil: sed comiter & tacitè tulit ignominiam & inuidiam. Classẽ centum nauium misit in Peloponnesum. hanc tamen ille non duxit, sed continuit domi se, vt ciuitatem in potestate retineret dum se recepissent Peloponnesii. Quo plebem placaret tamen ob bellum frementem, largitionibus eam leniuit, & leges tulit de coloniis deducendis. F Æginetas enim omnes eiicit, quorum insulam diuisit fortitò ciuibus Atheniensibus. Aliqua etiam ex parte hostium calamitates leuabant dolorem eorum. Classe enim Peloponnesum circumuecti, late vastarunt agrum, & vicos & modica oppida. Ipse, terrestri exercitu in fines

Megaricos ducto, eos vnde quaq; conculcavit. Et profectò multis vltro citroque, hinc illatis cladi- bus terra, illinc mari acceptis, in tam longum Pe- loponnesii non duxissent bellum, sed mox elan- guissent, sicut à primordio prædixerat Pericles, ni vis quædam consiliis humanis diuina obstitisset. Nunc pestilens lues primùm inuasit urbem, & flo- rem depasta est & robur iuuentutis: inde corporū contractus affectus, animos omnino in Periclem efferauit. Ut autem morbo qui infaniunt in medi- cum vel patrem, ita violare hunc instituerunt ab inimicis inducti, agrestem turbam, quæ in urbem confluxerat, morbum vulgare, quòd tempore estiuo multi vnà nullo discrimine, angustis in tectis & tabernaculis coacti estuosus, in vmbra & otio mar- cescerent, quum ante in aëre libero & laxo con- suessent agere: cuius esse autorem, qui bello ple- bem intra muros rusticanam contraxisset, neque vllam ad rem tam multos viros adhiberet, sed si- neret inclusos veluti pecora, mutua obrui conta- gione, nec loci commutationem vel refrigerium præberet vllum. His vt mederetur, simulq; flagel- laret ex parte hostes, naues instructas centū quin- quaginta compleuit, multisq; impositis & egtegiis peditibus equitibusq;, soluturus in magnam spem erexit ciues, atq; ostentando tantas copias, trepi- dationem iniecit non minorem hostibus. Ecce autem quum iam omnes conscendissent, & Peri- cles se in suam triremem contulisset, fortè defe- cit sol: quumque obducta nox cælo esset, ter- ror, vt prodigio oblato magno, incessit omnes. Gubernatorem verò Pericles trepidum & stupen- tem cernens, chlamydem obiecit oculis eius, in- tectumque interrogauit nunquid horrendi id ef- set, aut portenderet grauius? Abnuente eo, Quid autem, inquit, inter hoc & illud interest, nisi quate- nus illud quod caliginem inuexit, chlamyde est grandius? Cæterum hæc in philosophorum schol- is referuntur. Postquam vela fecit, cum in hac expeditione nihil sanè eo apparatu Pericles di- gnum gessit, tum obsidentem sacram Epidaurum, quam capi sperabat posse, morbus distinxit. Hic enim non ipsos solùm, sed quoscunque etiam huius participes expeditionis affecit afflixitque. Commotum inde in se populum Atheniensem quum demitigare studeret & erigere, non potuit iram eius prius frangere tamen neque placare, quam in suffragia aduersus ipsum missi, pro arbi- trio suo imperium ei abrogarunt, multamque dixerunt: cuius summam, qui minimam, quindecim talenta, quinquaginta, qui maximam, scri- bunt. Hoc iudicio accusatorem se professus est, vt tradit Idomencus, Cleon, vt Theophrastus, Sim- mias: Ponticus Heraclides Lacratidam refert. Cæ- terum publica quidem, quia iram in eum plebs, vt aculeum, vnà cum ictu deposuerat, breui erant quietura: res verò domestica eius exulcerata erat. Absumperat enim non paucos eius familiares pe- stilentia, & domesticos turbauerat iam pridè alie- natio ab eo. Siquidem maximus iustæ stirpis Xan- thippus filius, cum sua sponte erat prauus, tum v- xorem iuuenem sumptuosamque duxerat, filiam F

A Μεγαρικῶν, ἔφθειρε πᾶσαι. ἢ καὶ δῆλον ὅτι πολλὰ μὲν δρώντες κακὰ τοῖς Ἀθηναίοις, πολλὰ δὲ πάροντες ὑπὸ ἐκείνων ἐκ θαλάσσης, οὐκ αἰεὶ εἰς μῆκος πολέμου βουδόντων παρῴθησαν, ἀλλὰ ταχέως ἀπέπικον, ὡς περὶ ἐξ ἀρχῆς ὁ Πε- ρικλῆς παρηγόρησεν, εἰ μὴ τε δαμόνοιον ὑπὸ ἰασησίων τοῖς ἀνδραποίνους λογισμοῖς. νῦν δὲ παρῴθησαν μὲν ἡ λοιμώδης ἐπέπεσε φθορὰ, καὶ κατενεμήθη τὴν ἀκμάζουσαν ἡλι- κίαν καὶ δυνάμιν ὑφ' ἧς καὶ τὰ σώματα κακούμενοι καὶ τὰ ψυχὰς, πᾶν τὰ παρῴθησαν ἡρεώθησαν πρὸς τὸν Περικλέα, καὶ κατὰ τὸν πρὸς ἰάθην ἢ πατέρα τῆ νόσῳ παρῴθησαν. B τες, ἀδικεῖν ἐπεχείρησαν· αἰαπειθεῖτες ὑπὸ τ' ἐξθρῶν, ὡς τὴν μὲν νόσον ἢ τὴν χειρὶ καὶ πλήθους εἰς τὸ ἄστυ συμφορή- σις ἐργάζεται, ἴσθους ὡρὰ πολλῶν ὁμοῦ χυδῶν ἐν οἰκίμασι μικροῖς καὶ σκιδώμασι πνιγροῖς ὑπὸ ἀναγκασιδῶν ἀνα- τὰσθαι δ' ἀπὸ οἰκουρῶν καὶ ἀεὶ αἰτὶ κατὰ τὴν αἰα- πεπὸν ἀμύνης τ' ἀπέπεσον. τούτου δ' αἴτιος ὁ τὰ πόλεμον τ' ἀπὸ τ' ἡρώδους ὄχλον εἰς τὰ τείχη καταχράμενος, καὶ πρὸς ὁσθὲν αἰδεσθῶντος πρὸς τοὺς χρωμένους, ἀλλ' ἐὰν ὡς περὶ βοσκή- ματα κατὰ τὴν ἀναπνευστικὴν φθορᾶν ἀπὸ ἀλλήλων, καὶ μηδεμίαν μεταβολὴν μὴδ' αἰαψυχίαν ἐκποιεῖσθαι. C ταῦτα βουλόμενος ἰάσθαι, καὶ τὴν ἀναπνευστικὴν πολε- μίους, ἐκ τὸν καὶ πεντηκοντα ναῦς ἐπληροῦν, καὶ πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ὀπλίτας καὶ ἰππίας ἀναβασαμένους, ἐμελλεν ἀναγεῖσθαι, μετὰ τὴν ἐλπίδα τοῖς πολίταις, καὶ φόβον οὐκ ἐλάττω τοῖς πολεμίοις, ἀπὸ πρῶτης ἰσχύος παρῴθησαν. ἠδ' ἡ δὲ πεπληρωμένων τῶν ναῶν, καὶ τοῦ Περικλέους ἀναβασθῆ- κήσιν ὅτι τὴν ἑαυτοῦ τελεῖν, τὸν μὲν ἥλιον ἐκλιπεῖν σινε- βησιν καὶ γῆρας ἀσπίδος, ἐκπλαγῆσαι δὲ πᾶσαι, ὡς πρὸς μέγα σημεῖον. ὁρᾶν οὖν ὁ Περικλῆς ἀειφόβον τὸν κυβερνή- την καὶ διηπορημένον, ἀνέχε τὴν χλαμύδα πρὸς τῆς ὀ- D ψέως αὐτῆ, καὶ παρῴθησεν ἡρώτησε μὴ τι δεινὸν ἢ δει- νοδύτιον οἶσται σημεῖον ὡς δὲ οὐκ ἔφη, τί οὖν (εἰπὼν) ἐκεί- νο τούτου ἀναφέρει, πλὴν ὅτι μείζον τι τῆς χλαμύδος ἐστὶ τὸ πεποιηκὸς τὴν ὀπισθέστησαν; ταῦτα μὲν οὖν ἐν ταῖς ἡ- λαῖς λέγεται τῷ φιλοσόφῳ. ἐκ πλάσσεαι δ' οὖν ὁ Περικλῆς, οὐτ' ἄλλο τι δοκεῖ τῆς παρῴθησθαι ἄξιον δράσθαι· πολιορκήσας τε τὴν ἰεραὴν Ἐπίδαυρον, ἐλπίδα παρῴθησθαι ὡς δὴ ὁσπιδῶν, ἀπέτυχε ἀπὸ τῆς νόσον. ὅτι τῆς ἡρωδῆος γὰρ οὐκ αὐτοῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὀπισθεῖν τῆς γρατῆς συμμί- ξασθαι πρὸς διέφθρη. ἐκ τούτου, χαλεπῶς ἀνακρίμενος E τοῖς Ἀθηναίοις πρὸς αὐτὸν, ἐπειρᾶτο παρηγορεῖν καὶ αἰα- θάρρῳ εἶναι. οὐ μὲν ἔλυσε τὴν ὀργήν, οὐδὲ μετέπεισε παρῴ- τερον, ἢ τὰς ψήφοις λαβόντας ἐπ' αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ἡρωδῆοις κυρίως, ἀφελῆσθαι τὴν γρατῆν, καὶ ζημιώ- σαι χεῖρας. ὡν ἀριθμὸν οἱ τὸν ἐλάττωσαν, πεντεκαίδεκα τάλαντα, πεντήκοντα δ', οἱ τὸν πλείον, γράφοισιν. ἐπε- χράθη δ' τῇ δίκῃ κατῆρσεν, ὡς μὲν Ἰδομένους λέγει, Κλέων ὡς δ' Θεόφραστος, Σιμμίας. ὅς τ' Ἰωνικός Ἡρακλείδης Λα- κωνικός εἶρηκε. τὰ μὲν οὖν δημόσια ταχέως ἐμελλε παύ- σασθαι, κατὰ τὸν κέ. ἔσθιν εἰς τὸν ἄμα πληγῆ τ' ἡρωδῆος ἀ- F φεικῶν τῶν πολλῶν. τὰ δὲ οἰκεία μοχθηρῶς εἶχεν αὐτῶν κα- τὰ τὴν νόσον οὐκ ὀλίγους ἀποβάλλοντι τῶν ὀπισθεῖν, καὶ γὰρ ἀπὸ ἀναγκασιδῶν πᾶρῴθησαν. ὁ γὰρ παρῴθησθαι

αὐτῶν τῶν γησίων ἡρώδης, Ζαδὴππος, φύσει τε δαπνυρῶς ὢν, καὶ γυμνακί νῆα καὶ πολυτελεῖ στυοικῶν, Ἰσοδῆρου θυγατρὶ πῶ ἐπιλύχου, χαλεπῶς ἔφερε τὴν πᾶρῴθησθαι ἀκρίβειαν, γλίττα καὶ κτ' μικρὸν αὐτῶν χρησιμῶτος.

πέμψας οὖν πατρὸς υἱὰ τῶν φίλων, ἔλαβεν ἄργύριον, ὡς τῷ
 Περικλέους κελύσσαντος. ἐκείνῃ δὲ ὑστερὸν ἀπαιτοῦτος, ὁ
 μὲν Περικλῆς καὶ δίκην αὐτῷ παρῴλετο· ὁ δὲ μείρακιον ὁ
 Ξανθίππος ἐπὶ τούτῳ χαλεπῶς διατεθείς ἐλοιδορῆσεν τὸν πα-
 τέρα, παρῴτον μὲν ἐκφέρων ἐπὶ γέλωτι τὰς οἴκῃ διατει-
 βάς αὐτῷ καὶ τοῖς λόγῳ οἷς ἐποίει μὲν τῶν σοφιστῶν. πεντά-
 θλου γὰρ ἵππων ἀκρονίῳ πατάξας ἔπιμίου τῷ Φαρσα-
 λίου ἀκρονίῳ, καὶ κτείναντος, ἡμέραν ὅλην ἀιαλασάμην μὲν
 Πρωταγόρου διαπορευόμενα πότερον δὲ ἀκρονίον, ἢ τὸν βα-
 λόντα, ἢ τοὺς ἀγωνοθέτας καὶ τὸν ὀρθότατον λόγον αἰήτοις χρεῖ-
 τῶ πάσις ἠγεῖσθαι. παρῴς δὲ τούτοις, καὶ τὴν πατρὸς τῶν γυναικῶν
 διαβολὴν ὑπὸ τοῦ Ξανθίππου φησὶν ὁ Σπυρίδου εἰς
 τοὺς πολλοὺς διασπαρῶσαι· καὶ ὅπως ἀνήκεσαν ἄλλοι τὸ τε-
 λαθῆς τῶν νεανίσκων παρῴς τὸν πατέρα παρῴμαιναι τὴν δια-
 φορῶν ἀπέθανε γὰρ ὁ Ξανθίππος ἐν τῷ λοιμῶ νοσήσας. ἀ-
 πέθανε δὲ καὶ τὴν ἀδελφὴν ὁ Περικλῆς τότε, καὶ τῶν κηδε-
 στῶν καὶ φίλων τοὺς πλείους καὶ χρησιμωτάτους παρῴς τὴν
 πολιτείαν, οὐ μὲν ἀπέπειπεν, ὁ δὲ παρῴδωκε δὲ φρόνημα
 καὶ δὲ μέγιστος τῆς ψυχῆς ὑπὸ τῶν συμφορῶν· ἀλλ' ὁ δὲ
 κλαίων, ὁ δὲ κηδεύων, ὁ δὲ παρῴς τὰ φανερὰ ὄφθη τὴν ἀνα-
 κάων, ὡρὶν γὰρ δὴ καὶ τὸν παρῴλοισιν αὐτῷ τῶν γνησίων ἀπο-
 βλεῖν Πάραλον, ἐπὶ τούτῳ δὲ καμφοθεῖς, ἐπειρῶτο μὲν ἐν-
 κερτερεῖν τῶν ἡτῶν καὶ διαφυλάττειν δὲ μετὰ τὴν ψυχὴν ἐπι-
 φέρων δὲ τῶν ἐκ τῶν φέφαλον, ἠτήθη δὲ πάσις παρῴς τὸ ὄψιν, ὡς-
 τε κλαυθμόν τε ῥῆξαι, καὶ πλῆθος ἐκ χεῖρα δακρύων, ὁ δὲ πο-
 τε ποιοῦτοι ὁ δὲ ἐν τῷ λοιπῷ βίῳ πεποικώς. τῆς δὲ πό-
 λεως περὶ αὐτῆς τῶν δῆλων φρατῆγῶν εἰς τὸ πόλεμον καὶ ῥητόρων,
 ὡς ὁ δὲ βάρους ἔχων ἰσόρροπον, ἔδ' ἀξίωμα παρῴς ποσαύ-
 τῶν ἐχέειν ἠγεμονίαν ἐφαινετο, ποδοῦσις δὲ ἐκείνοις καὶ κα-
 λούσης ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ τὸ φρατήγιον, ἀθυμῶν καὶ κείμενος οἴκῃ
 δὲ τὸ πένθος, ὑπὸ Ἀλκιβιάδου καὶ τῶν ἄλλων ἐπεισθὲν φίλων
 παρῴθῆναι. ἀπολογοσάμενος δὲ τῶν δῆλων τὴν ἀγνωμοσύνην τὴν
 παρῴς αὐτὸν, ὑποδέξασθαι αὐτὸς τὰ παρῴματῶν, καὶ φρα-
 τηγῶν ἀρεταῖς, εἰσηγήσατο λυδίῳ τὴν παρῴ τῶν νόθων νόμον, ὃν
 αὐτὸς εἰσενεώσας παρῴτερον ὡς μὴ πᾶσι πασὶν ἐρημία δὲ
 δοχῆς, τὸ οἴκῃ ἐκλίπει τὸ νόμα καὶ τὸ γῆρας, εἴχε δ' ἔτι τὰ παρῴ
 τὸ νόμον ἀκμαζῶν ὁ Περικλῆς ἐν τῇ πολιτείᾳ παρῴ πᾶσι
 πομπῶν χροῖων, καὶ παῖδας ἔχων (ὡς παρῴ εἴρηται) γνησίων, νόμον
 ἔγραψε, μόνους Ἀθηναίων εἶ) τὰς ἐκ δυοῖν Ἀθηνάων γε-
 γνησῶν, ἐπεὶ δὲ τὸ βασιλέως τῶν Αἰγυπτίων δωρεὰς τῶν δῆλων
 πέμψαντος τετρακισμυρεῖς πυρῶν μεθίμενος, ἔδ' ἀξενέμεα
 τὰς πολίτας, πομπῶν μὲν ἀνεφύοντο δίκῃ τοῖς νότοις ἐκ τοῦ
 γραμματός ἐκείνου, τῶν δὲ ἀελαυτάνισσας καὶ παρῴ μῶναι
 πολλοὶ δὲ καὶ συκκοφαστήματα παρῴ ἐπιπῶν. ἐπαρῴθησας οὖν
 ἀλόντες ὀλίγω πέντακιχλίω ἐλάτῃς, οἱ δὲ μείδμενος ἐν τῇ
 πολιτείᾳ καὶ κριθέντες Ἀθηνᾶοι, μύριοι καὶ τετρακισχίλιοι καὶ
 τεσσαρῶκοντα δὲ πλῆθος ἐξηπάθησαν. ὄντος οὖν δῆλων τὴν καὶ
 παρῴ τὸν ἰσχύσαντα τὸ νόμον, ὑπὸ αὐτῷ πάλιν ἀελαυτάνισσας τῶ
 γραμμάτων, ἢ παρῴσα διστυχία τῶ Περικλεί παρῴ τὸ οἴκῃ, ὡς
 δίκην ἵνα δὲ δωκῆσι τὴν παρῴφίας καὶ τὴν μεγαλαυχίας ἐκείνης,
 ἐπέκλασε τὰς Ἀθηνάων· καὶ δόξαντες αὐτὸν νεμεσητὰ τε πα-
 ρῴναι, ἀνδραποίνως τε δειῶν, στυχεζῶν δὲ ἀπογραμμάσας τὸ νό-
 θοι εἰς τὰς φρατῆγῶν, ὄνομα γένετον δὲ αὐτῶν καὶ τῶν μὲν ὑπε-
 ρον ἐν Ἀργείοσις κατὰ μαμαχίοντα Πηλοποννησίων ἀπέ-
 κλήθη ὁ δῆμος μὲν τὴν συφρατῆγῶν, τὸ τε δὲ τῶ Περικλέους ἔοικεν ὁ

A Misit itaque ad amicum quendam, à quo patris
 nomine nummos accepit mutuo : quem, post
 quum repeteret suum, etiam in iudicium Pericles
 vocavit. Adolescens eo facto offensus Xanthip-
 pus, insectatus est parentē. Primum ad ludibrium
 extulit domestica eius oblectamenta & sermones
 quos habebat cum sophistis. Nam quum quin-
 quertio equum Epitimius Pharsalius ictu iaculi
 interemisset imprudens, totum diem cum Prota-
 gora patrem triuisse, quærendo iaculumne an qui
 misisset, an verò agonothetæ veriùs authores ha-
 bēdi eius casus essent. Infamiam etiam à sua ipsius
 vxore Stefimbrotus per Xanthippum memoriæ
 prodidit vulgatam, atq; omnino simultate adole-
 scentem ad mortem vsq; atroci patrem persequu-
 tum fuisse. in pestilentia enim Xanthippum su-
 stulit morbus. Eadem tempestate Pericles so-
 rorem amisit, præterea propinquos & amicos
 plerosque, quorum in republ. opera fuerat potissi-
 mum vsus. Non elanguit tamen, neq; submisit ma-
 lis spiritus & animi magnitudinem, nec illacry-
 mauit, neq; iusta fecit, imò ne accessit quidem ad
 cuiusquam funus necessariorum, dum eum qui
 vnus reliquus erat ex iustis filiis amisit Paralum.
 Tunc verò fractus, quanuis tenderet grauitatem
 tueri & retinere animi celsitudinem, quum coro-
 nam tamen ingereret mortuo: oppressus est quum
 aspiceret eum, dolore, vt (quod reliqua vita nun-
 quam fecerat) erumperet in ciulatum & magnam
 vim profunderet lacrymarum. Porrò ciuitatem,
 quæ per bellum periclitata erat cæteros duces &
 oratores, vbi neminem vllum perspexit pari gra-
 uitate & autoritate quæ tanto esset imperio susti-
 nendo, desiderium cepit Periclis, inuitauitq; eum
 ad suggestum & imperium suscipiendum. At il-
 lum, domi abiecto animo ex luctu tabescentem,
 Alcibiades & reliqui amici ad progrediendum ex-
 citauerunt. Ibi populo suam aduersus eum ingra-
 titudinem purgante, suscepit rursus rempubl. ac
 lectus prætor, ne orbitate nomen familiæ suæ, &
 progenies semel interiret, legem de nothis, quam
 ipse tulerat antè, suavit antiquandam. Quod au-
 tem ad legem hanc pertinet, sic se habuit: Quum
 in republ. pridem floreret Pericles succinctus (vt
 diximus) legitimis filiis, legem rogauit vt soli ex
 duobus nati Atheniensib. ciues essent Athenien-
 ses. Quum autem rex Ægypti dono misisset po-
 pulo x l. millia medimnūm tritici, & id diuiden-
 dum ciuibus esset, nothis controuersia ex eo ple-
 biscito multa, quæ hæctenus fuerant tectæ atque
 neglectæ, motæ sunt, multi etiam calumniis cir-
 cumuenti. Conuicti fuere paulò minus quinque
 millia, qui venditi sunt : eos qui ciuitatem reti-
 nuerunt, ac censiti inter ciues Athenienses sunt,
 inuenerunt quatuordecim millia quadraginta
 numero. Quum esset igitur res indigna, vt quæ
 contra tam multos vim habuerat, ab eodem lex
 qui tulerat eam, rursus abrogaretur: præfens Peri-
 clis clades domestica (vt qui pœnam luisse iam fa-
 ctus & arrogantia illius suæ videretur) infregit po-
 pulum Atheniensem, putauitq; eum, deorum op-
 pressum inuidia, esse humanitate alleuandum.
 quare indulsit ei vt in curia sua nothus censeretur
 nomine paterno. Hunc post, quum apud Arginu-
 fas Peloponnesios prælio nauali prætor fudisset,
 vnà cum collegis populus morte multauit. Per
 id tempus videtur corripuisse pestis Periclem,

non per
 Jetro m
 corpus
 mentis.
 flus, vbi
 & corpo
 agrum
 febat, am
 suo susce
 incep
 iam
 ciuis, q
 enitulle
 censetur
 nim trop
 Hæc illi
 omni or
 tentè au
 quit, hæc
 rum part
 runt duc
 ximum:
 per a pull
 lenitate
 in neg
 uitate
 mum
 inuidia
 inimic
 tis & fall
 laretur,
 id ei ver
 ma pote
 arbitrat
 pitia, &
 deretur,
 percellen
 cum que
 cant & m
 noxia, se
 circum
 talibus
 diffen
 plenos p
 hominib
 terius for
 elis cito
 gozia præ
 quasi lu
 colubia
 multitud
 ritæ, vel
 ingeniu
 quæ reg
 salutem
 tabes &
 quam ill
 primeba
 re pesti
 em
 qd

non perinde vt cæteros acris nec acuta, sed quæ lento morbo diurnoque & sæpius alternante corpus eius sensim conficeret, & vim obtunderet mentis. Scriptum reliquit in Ethicis Theophrastus, vbi disputat an mutantur cum fortuna mores, & corporis agitati affectibus desciscant à virtute, ægrum Periclem amico cuiquam, qui ipsum inuisebat, amuletum ostendisse à mulieribus ex collo suo suspensum, quasi, quum eas etiam toleraret ineptias, grauitèr admodum ægrotaret. Instante iam morte, assidentes præstantissimi ciues, & amici eius, qui supererant, commemorabant quantis enituisset virtutibus & opibus, res gestas etiam recensebant, & numerum victoriarum: nouem enim trophæa ciuitati prætor & victor excitauerat. Hæc illi inter se, quasi illo non iam intelligente & omni orato sensu, differebant. At ille omnia attentè audierat, & in medium loquutus, *Miror*, inquit, hæc vos celebrare & in ore habere facta mea, quorum partem fortuna vendicat, & quæ multis iam obtigerunt ducibus, præteritis autem excellentissimum & maximum: nemo enim (inquit) ex omnibus ciuibus mea opera pullam vestem sumpsit. Præclarum virum non lenitate modò & mansuetudine, quam multis in negotiis & inimicitiis retinuit acerbis, sed grauitate etiam, qui in virtutibus suis præstantissimum existimauit quod in tanta potentia nihil inuidiæ aut iræ indulgisset, aut vlli implacabilis inimico fuisset. Mihi quidem videtur insolentis & fastuosi cognominis, quòd Olympius appellaretur, vnum hoc tollere inuidiam, & propriè id ei verè conciliare placidi mores, & vita in summa potestate innocens & incruenta. Sicut dignam arbitramur deorum gentem, quæ per se est propitia, & nullius autor mali, vt rebus præsit & moderetur, non vt poëtæ ineptis nos opinionibus percellentes, suis ipsi arguuntur fabulis, dum locum quem incolere deos aiunt, securas sedes vocant & tranquillas, non ventis, non imbribus obnoxias, sed serenitate molli & pura, perpetuò æquè circumfulgentes luce, quòd ea beatissimis & immortalibus maximè conueniat statio: ipsos verò deos diffensionum, offensionum, iræ atque aliarum plenos perturbationum, abhorrentium etiam ab hominibus cordatis introducant. verùm hæc alterius fortasse commentationis sint. Porro Periclis citò Atheniensibus sensum & desiderium negotia præbuère. Quippe qui viuus offendebatur, quasi luminibus ipsorum officiente potentia, ilicò eo sublato, quum alios libarent oratores & duces multitudinis, palàm tulerunt moderatius in seueritate, vel grauius in mansuetudine nullum visum ingenium: atque inuidiosam illam potentiam, quæ regnum antè & tyrannis fuit appellata, tunc salutarem reipubl. apparuit arcem fuisse. Tanta tabes & vorago extitit in republ. improbitatis, quam ille debilitatam & prostratam tegebat, opprimebatque, ne licentia in insanabilem erumperet pestem.

ειον έρουμα της πολιτειας ημομηνη. ποσαυτη φθορα και πληθος επεκειθε κακιας τοις ποραγμασιν, λι οκεινος αδειη και παπεινω ποιων απεκρωτη, και κατεκαλυει δηκησον εξοισια ημεδαυ.

A ο λοιμός λαβέσθαι λαβών ούκ οξείαν, ως τὰ ἄλλων, οὐδὲ στυγίονον, ἀλλ' ἀβληχεῖα πινὶ νόσῳ καὶ μήκρως ἐν ποικίλαις ἐχρύσει μετὰβολαῖς ἀναχρωμίου ὁ σῶμα χολαίως, καὶ ὑπερείπουσθαι ὁ φρονήμα τῆς ψυχῆς. ὁ γέν Θεόφραστος ἐν τοῖς ἠθικαῖς ἀναπορήσας εἰ πορὸς τὰς τύχας βέπεται τὰ ἠθῆ, καὶ κινουμένη πῶς τῆς σωματικῆς πάθειν, ἐξίσταται τῆς ζῆτης, ἰσόρηκεν ὅτι νοσῶν ὁ Περικλῆς ὀπίσσω πομπῆ πινὶ τῆς φίλων δειξίειε πορὸς τὸν ὑπὸ τῆ γυναικῶν τῶ βαχίλα ποειρητημῶν, ὡς σφόδρα κακῶς ἔχων ὀπότε καὶ ταύτῃ ὑπόμῶροι πῶ ἀβελτηρία. ἠδὴ δὲ πορὸς τὰ τελευτῶν ὄντος αὐτῆ, ποειμαθῆμῶροι τῆς πολιτικῆς οἱ βέλπει, καὶ τῆς φίλων οἱ ποειόντες, λόρην ἐποιοῦντο τῆς ζῆτης καὶ τῆς δυναμείως ὅση ἡρόιο, καὶ τὰς ποραξίεις αἰεμεδωῦντο, καὶ τῆς Ἑσπαίων ὁ πληθος. (οἰνέα γὰρ λι ἀ στρατηγῶν καὶ νικῶν ἐσησεν ὑπὸ τῆς πόλεως) ταῦτα, ὡς οὐκέτι στυγιέντος ἀλλὰ καθηρημῶροι πῶ ἀποθῆν αὐτῆ, διελέρηντο πορὸς ἀλλήλους ὁ δὲ πᾶσιν ἐτύγχευε τῆ νοῦ πορασηηκῶς, καὶ φηγεξάμῶροι εἰς μέσον, ἔφη θαυμάζειν ὅτι ταῦτα μῶρ ἐπαινοδοῖν αὐτῆ καὶ μνημῶνδοῖσιν, ἀ καὶ πορὸς τύχῃ βεῖ κρινά, καὶ γέρηνεν ἠδὴ πολλοῖς στρατηγῶς. ὁ δὲ καλλίσον καὶ μέγισον, οὐ λέρῶσιν.

C Οὐδεὶς γὰρ (ἔφη) εἰ μὲ τῆς ὄντων Ἀθῆνῶν μέλαι ἰμάπῶν ποεισεβάλετο. θαυμαστὸς οἶν ὁ αἰὴρ ἐ μόνον τῆς ὀπίσκειας καὶ ποραότης, λι οἱ ποραγῶμοσι πολλοῖς καὶ μεγάλαις ἀπερδείας διετήρησιν, ἀλλὰ καὶ τῆ φρονήματος, εἰ τῆς αὐτῆ καλαῶν ἠγεῖτο βέλπειν εἰ) ὁ μήτε φθῶν, μήτε θαμῶ χαρῖσασαυ μῆδὲν ἀπὸ τηλικαύτης δυναμείως, μῆδὲ ζῆσασαυ τῆ τῆς ἔρῶν ὡς δηκήεσῶ. καὶ μοι δοκεῖ πῶ μειρεκωδῆ καὶ σὺς ἀρῶν οὐκ εἰνῶ πορασηημῶροι ἐν τῶ ποειν αἰεπίφθῶν καὶ πορεπόυσαι ὄντως, θῶμῶρες ἠθῶς, καὶ βίος ἐσ ἐξοισια καθαρῶς καὶ ἀμιαῖος, Ὀλύμπιον πορασηηρῶρε-

D αυαυ καθατῶρ ὁ τῆ θεῶν ἡρος ἀξιομῶροι, αἰπῶν μῶρ ἀγαθαῶν, αἰαῖπῶν ὁ κακῶν πεφουκῶς, ἀρῶν καὶ βασιλῶρε τῆ ὄντων. οὐχ ὡσπερ οἱ ποιητᾶ στυπαρῶρεθῶντες ἡμαῖς ἀμαρῶρεσῶταις δόξας, ἀλίσκῶνται τοῖς αὐτῆς ποιήμασι, τὸν μῶρ τὸ πῶν ἐν ὧ τοῖς θεοῖς καποικεῖν λέρῶσιν, ἀσφαλῆς ἔδος καὶ ἀσάλῶτον καλοῦντες, οὐ πῶν ὀμῶσιν, οὐ νέφει χαρῶμῶροι, ἀλλ' αἰδρῖα μαλακῆ καὶ φωτῆ καθαρῶ τὸν ἀπῶρε χαρῶν ὀμῶρε ποειλαμῶμῶροι, ὡς ποιαύτης τῶ μακαρεῖα καὶ ἀθανάτω ἀναγῶρης μάλιστα πορεπούσης. αὐτοῖς ὁ τοῖς θεοῖς ποραχῆς καὶ διεμῶρεας καὶ ὀργῆς, ἀλλῶν τε μεσοῖς παθαῶν ἀποφῶνῶντες, οὐδ' αἰ ἀρῶρε ποισ νοῦ ἐχοισι πορασηηκῶντων. ἀλλὰ ταῦτα μῶρ ὄσας ἔτερεσ δόξει ποραξίματῶς εἰ). τῆ δὲ Περικλέους ταχῖα ἀποθῆν καὶ σαφῆ πῶρον Ἀθῆνῶοις ἐνειργῶρε τὰ ποραγῶματῶ. καὶ γὰρ οἱ ζῶντος βαρῖουμῶροι πῶ δυναμῶν ὡς ἀμῶρεδοῖσαι αὐτοῖς, ὀρῶς ἐκποδῶν ἡρομῶροι, πειρῶμῶροι ῥητόρων καὶ δημαγῶν ἔτερον, αἰωμολόρῶν ὁ μετεῶρερον ἐν ὄγκῳ, καὶ σεμῶτερον ἐσ ποραότηη μῆ φῶαῖς πορον ἠ δ' ὀπίφθῶνος ἰαῦς οὐκ εἰνῶ, μοναρχῖα λερῶμῶρη καὶ τυραννῖς πορεῶτερον, ἐφαῖη τότε σωτή-

E